

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie P · número 117

Ple del Parlament

Sessió 55, segona reunió, dimecres 28 de juny de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al Govern sobre el canvi de polítiques després de la caiguda d'inversions 310-00552/13	3
Pregunta al Govern sobre la importància de les polítiques feministes 310-00556/13	4
Pregunta al Govern sobre la personació com a acusació popular del Govern en els casos de tortures durant la dictadura franquista 310-00557/13	6
Pregunta al Govern sobre l'acció exterior i l'enfortiment de les relacions internacionals 310-00558/13	7
Pregunta al Govern sobre els incompliments econòmics en el món de l'esport 310-00553/13	9
Pregunta al Govern sobre la incidència de la fauna salvatge en els conreus 310-00554/13	11
Pregunta al Govern sobre els recursos residencials a Catalunya 310-00555/13	12
Pregunta al Govern sobre les polítiques per a mantenir la seguretat pública durant la resta de la catorzena legislatura 310-00549/13	14
Pregunta al Govern sobre la transició energètica 310-00560/13	16
Pregunta al Govern sobre els fons Pròxima Generació 310-00561/13	18
Pregunta al Govern sobre el xec per a la compra de material escolar 310-00562/13	20
Pregunta al Govern sobre les campanyes institucionals 310-00559/13	21
Pregunta al Govern sobre l'estat del servei d'atenció i gestió de trucades d'urgència 112 310-00550/13	23
Pregunta al Govern sobre les polítiques en defensa dels drets dels animals 310-00551/13	25

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'objectiu del front democràtic anunciat arran dels resultats de les eleccions municipals	27
317-00315/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'opacitat dels contractes amb l'empresa Iniciatives Events i la necessitat de legislar per la transparència en la contractació pública	29
317-00314/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre els incompliments i els retards en l'aplicació de l'acord per als pressupostos	30
317-00317/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç de la taula de diàleg amb el Govern espanyol i la necessitat de re situar un referèndum per a l'autodeterminació en el centre de l'agenda política	32
317-00316/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'acord amb la Lliga Àrab per a promoure l'ensenyament de la llengua i la cultura àrabs a les escoles	33
317-00318/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de redreçar la unitat entre els partits independentistes amb vista a les eleccions generals espanyoles	35
317-00321/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'estratègia per a contrarestar la involució democràtica i el retrocés en llibertats i drets individuals i col·lectius	37
317-00320/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat d'assolir acords i pactes amplis, especialment en els àmbits de les infraestructures, l'educació, la salut i l'Administració	38
317-00319/13	
Projecte de llei d'actualització, incorporació i modificació de determinats articles del Codi civil de Catalunya (debat de totalitat)	40
200-00010/13	
Interpel·lació al Govern sobre la defensa dels drets dels ciutadans i de la democràcia arreu dels Països Catalans	59
300-00354/13	
Interpel·lació al Govern sobre els greuges econòmics i fiscals de l'Estat espanyol envers Catalunya	64
300-00349/13	
Interpel·lació al Govern sobre el projecte de llei de memòria democràtica de Catalunya	72
300-00346/13	
Interpel·lació al Govern sobre el lloguer d'habitatges	79
300-00350/13	
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge	85
300-00353/13	
Interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la T-Mobilitat	90
300-00351/13	
Interpel·lació al Govern sobre el Corredor Mediterrani	96
300-00348/13	
Interpel·lació al Govern sobre els drets de les persones LGBTI	104
300-00355/13	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 55.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Diputats i diputades, reprenem la sessió.

I el primer punt de l'ordre del dia és preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Govern sobre el canvi de polítiques després de la caiguda d'inversions

310-00552/13

I començarem per la pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el canvi de polítiques després de la caiguda d'inversions. Formula la pregunta el senyor Joan Garriga Doménech, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Joan Garriga Doménech

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...la inversión de empresas en Cataluña se desploma a mínimos desde el golpe separatista. Nuestra región pasa en tres años de tener el treinta por ciento de la inversión extranjera nacional a solo un seis por ciento y, como consecuencia, sufren las familias y los trabajadores.

¿Piensan cambiar de políticas tras el desplome de la inversión en Cataluña?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent i Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Sí; gràcies, presidenta. Responc jo. Sempre és un orgull confrontar amb l'extrema dreta, especialment avui.

Miri, les dades i el sentit comú desmunten el seu relat, aquest discurs que ens acaba de fer, perquè el 2022 vam captar, vam saber captar 6.500 milions d'euros d'inversió estrangera a Catalunya, que van suposar 19.500 llocs de treball, que és la xifra rècord de tota la sèrie històrica. Per tant, el punt més àlgid dels últims anys. I de fet, si agafem un període més llarg, per exemple els darrers cinc exercicis, veurem que hem sabut captar més de 20.500 milions d'euros, cosa que ha generat 44.500 llocs de treball. Per tant, ho torno a dir: les dades, aquestes dades, però també el sentit comú, com sempre, desmenteixen tots els seus relats.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Senyor conseller, ante todo, debería usted decir la verdad. Sus políticas perjudican seriamente a familias y a trabajadores, que pierden sus trabajos, que no los encuentran o que simplemente malviven con sus salarios bajos, que pierden poder adquisitivo y tienen dificultades para llegar a fin de mes y que tienen serias dificultades para adquirir o conservar su vivienda. Y todo ello por cinco razones.

Primero, la inestabilidad política; su separatismo y su golpismo ahuyenta la inversión y perjudica nuestra economía. Segundo, la falta de infraestructuras; su permanente «no», sus negativas a la ampliación del aeropuerto del Prat, el Hard Rock o la B-40 y todo lo que suponga trabajo perjudica y mucho a los trabajadores. Tercero,

su hipocresía climática; ustedes mucha cantinela a cuenta del clima con impuestos y limitaciones a nuestros empresarios y a nuestros autónomos, y luego llenan las estanterías de productos que se fabrican en la China comunista sin respetar nada, nada del medio ambiente, pura hipocresía que perjudica a nuestros emprendedores. Cuarto, su fundamentalismo lingüístico, sus imposiciones lingüísticas, su odio al español nos limita, nos cierra puertas y evita la venida de talento. Quinto, el infierno fiscal; ustedes han convertido Cataluña en un paraíso, un paraíso de las subvenciones ideológicas y sectarias y un infierno para las familias que pagamos los impuestos más altos de España.

En definitiva, senyor conseller, hem perdut pistonada per culpa de les seves polítiques. Esquerra Republicana ha destrozado Cataluña para blindar los privilegios de unos pocos como demuestra el último caso de corrupción de Esquerra Republicana en Sitges. La única Cataluña que defienden es de la que viven, de la que se sirven y de la que se lucran. Pero el 23 de julio tenemos una oportunidad desde el Gobierno de la nación de revertir estas políticas que tanto, tanto perjudican a las familias y a los trabajadores.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

«La veritat», diu l'extrema dreta. Què és la veritat? Evidentment, les opinions són subjectives. El que és objectiu són les dades. I vostè no n'ha dit ni una, de dada. O sigui, ha fet aquí un relat catastrofista, un relat vomitiu, des del meu punt de vista, sense basar-se en cap ni una dada, en cap fet. Jo sí que li aportaré dades que li desmenteixen absolutament i radicalment el seu relat.

Primera dada: les xifres més baixes d'atur dels últims quinze anys. Segona dada: creixement per sobre de la zona euro –per sobre de la zona euro. Catalunya ha recuperat el PIB anterior a la covid; l'Estat espanyol encara no. El creixement més alt, ho repeteixo, de la zona euro. Una altra dada: tenim més treballadors i treballadores que mai; rècord d'afiliacions a la seguretat social. I vam fer rècord també l'any passat d'exportacions a l'exterior, exportacions que van créixer un divuit per cent. Per tant, la xifra, de nou, més alta de tota la sèrie històrica.

Aquestes són les dades i aquesta és la realitat. Això és el que viu avui Catalunya i té molt més potencial, que és el que volem recórrer. I aportem rigor i aportem aquestes dades que expliquen una realitat econòmica que volem fer créixer. I no només les veiem nosaltres, no només les defensem nosaltres. Fixi's bé com erra el tret, mai tan ben dit: el 2022, no és que ho diguem nosaltres, hi insisteixo, el 2022 un grup com Financial Times (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) destacava que Catalunya té la millor estratègia de captació d'inversió estrangera de tot Europa. Per alguna cosa serà.

La presidenta

Conseller... (*Pausa.*)

Pregunta al Govern sobre la importància de les polítiques feministes

310-00556/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la importància de les polítiques feministes. Formula la pregunta la senyora Jenn Díaz Ruiz, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Bé, avui som 28 de juny, dia per l'alliberament LGTBI, i més que mai reivindicuem l'esperit de lluita de la data. En

un moment en què els drets LGTBI estan en el punt de mira; en un moment en què el debat al voltant de la llei trans a l'Estat ha acabat assenyalant i posant en el focus les persones trans, sobretot les dones; en un moment en què la dreta més rànica, la dreta madrilenya d'Ayuso, amenaça amb modificar la llei trans només per contribuir-ne a la deshumanització; en un moment en què molts ens volen fer creure que el problema són les persones del col·lectiu LGTBI o les feministes, la volem interpellar, consellera, pel dia que és, però també pel moment.

A ningú se li escapa que som de nou en una precampanya i que en aquestes eleccions els drets LGTBI i feministes s'ho tornen a jugar tot. Com sempre, els de sempre el que volen és fer-nos creure que l'auge de l'extrema dreta i el populisme és proporcional a les polítiques feministes i LGTBI, i que estem més guapes callades. El problema no és que l'extrema dreta parli de batalla cultural; el problema és quan situen el marc tan però tan bé que fins i tot li acaben acceptant les tesis persones que s'anomenen «socialistes».

Parlo, sí, de les declaracions del president Sánchez. Pedro Sánchez, fa uns dies, ens parlava d'un amic seu que sentia que el feminisme actual confrontava. Jo també parlaré de les meves amigues. Resulta que les meves amigues han estat confrontades quan cobraven menys per la mateixa feina; les meves amigues violades, les meves amigues fent equilibris amb les cures, les meves amigues odiant els seus cossos, les meves amigues maltractades, les meves amigues, les amigues de les meves amigues assassinades. Resulta que la confrontació, per si li interessa a l'amic de Pedro Sánchez, no va començar amb nosaltres.

Per això, consellera, com a responsable del departament encarregat de liderar la transformació feminista d'aquest Govern, li voldríem demanar quin és el seu parer respecte als darrers esdeveniments polítics.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Bon dia. Gràcies, presidenta. Diputada, diputats, diputades, efectivament, és precisament en aquesta data, el 28 de juny, on es recorda com a diada commemorativa la lluita pels drets LGTBI, que són drets humans, que els drets es guanyen, que els drets no s'atorguen i que, un cop conquerits, es defensen cada dia, com també cal fer-ho amb els drets de les dones. I l'auge de l'extrema dreta i de la dreta més reaccionària, com estem veient després de les eleccions en diferents governs, en les meses dels parlaments de diferents territoris, ho deixen molt clar: són una amenaça no només per als drets LGTBI i per als drets de les dones, són una amenaça per a la democràcia, són una amenaça per als drets i les llibertats.

I, davant aquesta contrareacció, causa sorpresa, indignació –podríem seguir afegint adjectius– la reacció o la resposta de les esquerres espanyoles. D'una banda, posant-se de perfil, renegant de les polítiques que han impulsat des del seu propi Govern; renegant a través de declaracions indignants o de vets a les persones que han impulsat aquestes polítiques. Uns comportaments que són, d'una banda, hipòcrites, perquè després aniran defensant o aniran explicant *los avances feministas de España*; però també unes declaracions, uns vets, uns comportaments que són molt irresponsables, perquè li estan comprant el marc mental a l'extrema dreta. Que el president Sánchez digui que els discursos feministes, o alguns discursos feministes, poden donar arguments a l'extrema dreta..., bé, hi ha una certa tradició, també es va dir el 2017 que l'independentisme havia despertat el feixisme. I quan no es té la capacitat d'identificar les causes és molt difícil fer-hi front, és una incapacitat manifesta de poder-hi fer front.

Ens diuen també, se'ns demana que fem un feminisme integrador, com si el feminisme no hagués integrat mil lluites, no estigués treballant, no estigués lluitant per reconèixer mil drets. Per què no s'aprofiten aquestes converses amb amics incòmodes per explicar que els feminismes són per a tothom; que la bretxa salarial no és un invent, que són sis mil euros menys de mitjana que entren a les llars; que el malestar que tenen molts homes té més a veure amb aquestes crisis econòmiques acumulades de les polítiques neoliberals i d'austeritat que segueixen defensant els partits de dreta que no pas amb els feminismes que són per a tothom?

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la personació com a acusació popular del Govern en els casos de tortures durant la dictadura franquista.

Pregunta al Govern sobre la personació com a acusació popular del Govern en els casos de tortures durant la dictadura franquista

310-00557/13

Formula la pregunta el senyor Jordi Orobitg i Solé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellers, conselleres, president... Consellera Ubasart, aquest Parlament s'ha significat al llarg de la seva història per la defensa activa dels drets fonamentals, i entre ells, el dret a la vida i la integritat física; també per la defensa dels drets civils i polítics. Aquest compromís públic, pacífic i ininterromput ha tingut moltes expressions al llarg del temps, com la reiterada demanda de resignificació d'un espai referent de la tortura com és la comissaria de la Via Laietana de Barcelona. Aquest Parlament és la caixa de ressonància de les demandes ciutadanes, com les concentracions que es produeixen davant de les dependències de la comissaria de Via Laietana a convocatòria, entre altres entitats, de la Comissió de la Dignitat. I és que la resignificació de l'edifici s'exigeix pel fet que va ser un centre de tortura sistemàtica i organitzada pel franquisme contra la dissidència política; una tortura que les víctimes no oblidaran mai; unes víctimes que s'han sentit menystingudes i oblidades per les institucions, en especial per l'Estat, que fins i tot ha emprès obres a l'edifici amb la suposada voluntat d'esborrar els vestigis arquitectònics de les dependències on es torturava, com si aquest gest pogués esborrar la ignomínia viscuda entre aquelles parets.

Avui, feliçment, podem reivindicar que el nostre Govern, per mediació de la seva consellera de Justícia, en el marc del Dia Internacional de les Nacions Unides d'Ajuda a les Víctimes de la Tortura, fa un pas endavant per acompanyar-los en la seva recerca de justícia, no només exigint la resignificació de la comissaria de la Via Laietana, 43, sinó també acordant que la Generalitat de Catalunya es personi com a acusació popular en el procediment judicial iniciat, entre d'altres, per Òmnium Cultural i Irídia per raó de les tortures patides per una de les víctimes, en aquest cas el senyor Carles Vallejo, a les dependències de la comissaria de Via Laietana l'any 1971.

Consellera Ubasart, per les expressades circumstàncies, quines són les línies d'actuació del Govern amb relació a la resignificació de la comissaria de Via Laietana i l'acompanyament a les víctimes de tortures a les seves dependències?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Gemma Ubasart i González, consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria (Gemma Ubasart i González)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. La seva pregunta em permet explicar-li un dels àmbits que treballem des del departament, que és l'àmbit del dret i la memòria democràtica. Com molt bé ha explicat, dilluns el Govern es va personar com a acusació popular a la querella interposada pel senyor Carles Vallejo per les tortures patides a la comissaria de Via Laietana. I presentem ara aquesta acusació popular perquè entenem que s'obre una escletxa d'oportunitat, s'obre una finestra que volem aprofitar, per dues raons: una primera, per l'habilitació de la Generalitat a presentar-se com a acusació popular. Fa uns tres mesos es va modificar la llei de serveis jurídics aquí al Parlament, i la Generalitat es pot presentar com a acusació popular en casos que puguin afectar de forma especialment greu drets fonamentals. Per tant, entenem que estem habilitats. I, a més a més, la llei de memòria democràtica, en tràmit aquí al Parlament, doncs també reforçaria aquesta via.

I, en segon lloc, la segona raó és l'aprovació de la Llei, de memòria democràtica, 20/2022. A l'article 2.2 recorda que tota normativa, inclosa la llei d'amnistia, ha de ser interpretada d'acord amb el dret internacional de drets humans. És a dir que els crims de guerra, de lesa humanitat, genocidi o tortura han de ser considerats com a no prescriptibles i no amnistiables. A més a més, també la llei obliga a donar tutela judicial a les víctimes. Aquesta llei també crea la fiscalia de sala en drets humans i memòria democràtica.

Per tant, estem convençudes que aquesta querella pot avançar, però, passi el que passi, creiem que és una via que cal explorar, i des del departament estem treballant en dos àmbits: formació a operadors jurídics des del centre d'estudis en col·laboració amb l'Escola Judicial o amb col·legis professionals, la formació en memòria democràtica als operadors jurídics, i el departament també acompanyarà en la construcció de la prova els processos judicials que s'obrin.

I, evidentment, Via Laietana ha de ser ressignificada. Els organismes internacionals, doncs, apunten que el procés de ressignificació pot ser reparador en si mateix. I, per tant, seguirem treballant en tot el que tingui a veure amb fer avançar els principis de veritat, justícia, reparació i garanties de no repetició.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'acció exterior i l'enfortiment de les relacions internacionals.

Pregunta al Govern sobre l'acció exterior i l'enfortiment de les relacions internacionals

310-00558/13

Formula la pregunta la senyora Ana Balsera i Marín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, presidenta. Consellera, aquest dilluns el Tribunal de Comptes anunciava que assenyalava el dia 17 de novembre per la celebració del judici per les despeses d'acció exterior de la Generalitat relacionades amb el referèndum de l'U d'Octubre; un òrgan administratiu que es fa passar per un tribunal i que va, recordem-ho, revocar la condemna a Ana Botella per l'espoli de l'habitatge social a la Comunitat de Madrid, que no veu irregularitats en els múltiples casos de corrupció del Partit Popular, però que sí que es veu amb potestat per fiscalitzar l'acció exterior de la Generalitat de Catalunya.

Ahir mateix també el senyor Aleix Villatoro, secretari general d'Exteriors del 2016 al 2017, declarava al Jutjat número 13, on hi ha una causa oberta des de fa gai-

rebé cinc anys. I davant d'aquest dies on s'evidenciava la persecució a l'acció exterior de la Generalitat de Catalunya, ahir també el Govern de la Generalitat va aprovar la creació d'una nova delegació als estats andins, que engloba Colòmbia, Bolívia, Equador, Perú i Veneçuela. I és que no desistim de donar veu i de portar la veu de Catalunya al món. I sabem que és un compromís del Govern de la Generalitat, però també de vostè com a consellera. I els números són evidents. Avui tenim més presència arreu del món; amb aquesta nova delegació ja en són vint-i-una. I no només és qüestió de planificar delegacions, sinó de dotar-les de recursos i reforçar-les.

A més, el pressupost de 2023 és el més alt de la història del departament d'exterior. Un compromís també per professionalitzar l'acció exterior amb la creació d'un cos propi; el pla director de cooperació, que és el camí per aconseguir el 0,7 per cent el 2030. I també s'ha aprovat un pla estratègic d'acció exterior i relacions amb la Unió Europea.

I és que l'acció exterior és un eix prioritari de legislatura i té com a objectius servir a la ciutadania, ser útils, intensificar la presència institucional i projecció de Catalunya al món i consolidar i ampliar les aliances i relacions amb altres governs. I és una feina que dona fruits. Hem vist el president i diversos consellers participar en actes d'organismes internacionals, reunions bilaterals amb altres governs i recuperant la interlocució amb Europa.

I per tot això li volíem preguntar quin balanç fa d'aquests dos anys de mandat en acció exterior i com afronta els propers mesos amb els possibles canvis que pugui haver-hi al Govern de l'Estat.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Meritxell Serret i Aleu, consellera d'Acció Exterior i Unió Europea.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea (Meritxell Serret i Aleu)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada Balsera. Diputades, diputats, certament, eh?, un dels objectius principals del Govern durant aquests dos anys, del president amb el seu lideratge, ha sigut, sobretot, intensificar l'agenda internacional, tornar a posar Catalunya en el que és l'escenari internacional. I ho hem fet amb aquesta màxima ambició de tenir interlocució directa, de tenir aquesta màxima representació institucional.

I, després d'anys en què, no?, hi havia aquestes estratègies d'aïllament, estem trobant resultats. I precisament aquest 2023 hem aconseguit cinc reunions amb ministres de la Unió Europea, que feia anys que no passava. I el conseller Balcells, fa pocs dies, es va trobar amb el ministre francès de Salut. El conseller Elena es va trobar amb la ministra dels Països Baixos per temes d'incendis. La consellera Mas es va reunir amb el ministre d'Economia de Portugal. Jo mateixa m'he pogut trobar amb la ministra finlandesa de Salut i Serveis Socials i amb la ministra eslovena de Justícia. Però no només. També hem aconseguit aquesta interlocució al màxim nivell a les institucions europees: després de set anys hem pogut tenir reunions amb comissaris; també el president es va poder trobar amb la presidenta Von der Leyen.

I hem aconseguit també aquesta interlocució fora de la Unió Europea. Amb nou dies, no?, a Llatinoamèrica vam poder fer reunions amb cinc ministres, amb dos ex-presidents, representants de diferents governs i grups parlamentaris a nivell estatal.

I totes aquestes reunions són per abordar temes que són d'interès, de transcendència per la societat catalana: drets digitals, cooperació al desenvolupament, llengua, salut, interessos econòmics. I sí, també, quan cal, conflicte polític. Perquè ho hem dit sempre: en la mesura que tenim el Govern espanyol assegut en una taula de negociació parlant amb el Govern català sobre el conflicte polític, és un tema d'interès a nivell internacional.

I tota aquesta feina d'acció internacional la farem sempre amb tot el rigor, tota la discreció, però, com veiem, per ser efectius. I ho farem sempre amb el màxim desplegament de les nostres competències, amb aquesta ambició també institucional i de país, i per donar resposta també a aquesta vocació de servei a la ciutadania de Catalunya.

I sí, tenim a qui no li agrada; ni a la justícia espanyola ni a la dreta espanyola, els agrada, però nosaltres no hi renunciarem mai i estarem sempre disposats a defensar Catalunya i els interessos de la ciutadania de Catalunya.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els incompliments econòmics en el món de l'esport.

Pregunta al Govern sobre els incompliments econòmics en el món de l'esport

310-00553/13

Formula la pregunta la senyora Marta Moreta Rovira, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Marta Moreta Rovira

Bon dia, consellera. L'esport contribueix de forma directa a millorar el benestar de les persones. També sap que l'esport és un model econòmic estratègic a Catalunya que representa aproximadament el tres per cent del PIB català.

Però no sembla que aquesta sigui una prioritat política del seu Govern. Tot i que sovint s'omplen la boca parlant de grans gestes del món esportiu, la realitat és molt lluny d'aquestes proclames. Només amb la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, a dia d'avui, tenen un deute acumulat de subvencions de temporades passades pendents de liquidar per part del Consell Català de l'Esport que puja gairebé 4.100.000 euros.

Ens podria explicar quan pensen fer aquest pagament?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Gràcies, presidenta. Bé, com sap, l'any passat vam declarar l'esport i l'activitat física bé essencial i en aquest sentit ho fem..., ho traslladem amb gestos: el vint-i-set per cent més de pressupost en l'àmbit de l'esport d'un any..., de l'any 22 a l'any 23; també 200 milions addicionals, dels quals també se'n podran beneficiar clubs, 200 milions per a instal·lacions esportives i equipaments esportius. Feia deu anys que no hi havia aquest tipus d'inversions. En aquests moments estan obertes les inversions per als ajuntaments més petits.

De fet, encara em ressonen les paraules que diuen: «El món de l'esport respira una mica més alleugerit; l'execució pressupostària dedicada a esport ha comportat augments considerables, per la qual cosa estan molt satisfets.» Marta Moreta, 17 de febrer del 2023. Per tant, ni incompliments ni endarreriments, sinó increments pressupostaris, compromisos contrets.

Però en qualsevol cas, i pel que fa a subvencions, llei de subvencions, principi de publicitat, concurrència, objectivitat. I, en aquest sentit, les subvencions nominatives, les subvencions directes, diguem-ne que haurien de ser una excepció. Per tant, el que fa el Govern és fer política esportiva, és fer política directament, no amb intermediaris, i, en aquest sentit, comptant amb les quinze mil entitats esportives del

sector. I, evidentment, millorant tot el que calgui, greixant la maquinària per ser més àgils, perquè òbviament volem complir tots els compromisos.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Marta Moreta Rovira.

Marta Moreta Rovira

Gràcies. En cinc mesos es poden canviar les opinions quan no es compleixen, és evident.

En seu parlamentària, vostè, consellera, es va comprometre a doblar precisament aquest pressupost d'esports, però les dades actuals no demostren aquesta previsió. La partida de federacions esportives del 2021 era de 13,5 milions d'euros; amb data el 23 és de 14 milions. Això vol dir que l'any 2024, per doblar aquest pressupost, s'hauria d'arribar als 28 milions d'euros. Deixi'm que almenys ho dubti.

No només no estan doblant el pressupost d'esports, sinó que clubs, federacions i consells esportius –que estan molt enfadats, per cert– es veuen impotents en veure les convocatòries que es retarden cada any. Fa poc més d'un mes van publicar la convocatòria de la temporada 22-23, és a dir, la temporada que acabem d'acabar. I ens preguntem: com han de gestionar les despeses d'aquestes activitats amb les subvencions que van amb un any de retard?

A tot això s'hi afegeix un altre problema. Vostès tenen un programa propi d'esport escolar, jocs esportius i esport blanc, que ha de pagar directament el Consell Català de l'Esport. Aquest programa es gestiona a través d'una subven..., no es gestiona a través d'una subvenció, perquè el programa l'impulsa el seu Govern, és un programa seu. Doncs, consellera, sap què passa? Que fa dos anys, dos, que la Generalitat té un deute acumulat de 2 milions d'euros amb la Unió de Consells Esportius, que és qui gestiona aquestes activitats dirigides a més de 300.000 nens i nenes no federats. I la realitat és que vostès no paguen.

Miri, consellera, estan ofegant els consells esportius i els estan posant en una situació d'inseguretat jurídica. Entre les federacions i els consells esportius, tenen acumulat un deute de 6 milions d'euros. Això no ho ha respost. Podria dir-me si pensen liquidar aquest deute durant el 2023?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Diputada, bé, la política esportiva la fem a través de molts mecanismes; la fem a través..., doncs directament la Generalitat, ajuntaments, consells esportius, als que hem incrementat la partida.

I pel que fa a les federacions, el que fem és planificar aquesta temporada i la vinent conjuntament, de tal manera que així garantirem bestretes d'entre el vuitanta i el noranta per cent d'aquests recursos, garantint la liquiditat, garantint l'estabilitat i garantint la planificació d'aquesta temporada i la vinent. També una aposta ferma per l'esport femení, com sap perfectament.

Quant a clubs, subvencions a clubs, hem passat l'any 21 d'ajudar cinquanta clubs a fer-ho a 125 per als èxits esportius dels seus equips, i, per tant, més territoris se n'han beneficiat, més part del país, amb categories inferiors, no només a l'elit.

I és evident que la voluntat del Govern és seguir invertint. I, per tant, al pressupost vinent també ho farem, perquè més esport és més salut, és més cohesió, és més inclusió.

I, en tot cas, d'incompliments només n'hi ha un, que és el del Govern espanyol amb l'execució pressupostària del pressupost.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la incidència de la fauna salvatge en els conreus.

Pregunta al Govern sobre la incidència de la fauna salvatge en els conreus

310-00554/13

Formula la pregunta la senyora Rosa Maria Ibarra Ollé, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. El nostre grup va interpellar i va preguntar a la consellera Jordà en diverses ocasions sobre el problema de la fauna cinegètica per la repercussió que té a l'agricultura del nostre país. Ho vam fer a principis del 2022, ho vam fer a principis d'enguany i avui l'hi fem a vostè amb l'esperança que ens doni respostes concretes a un problema molt concret.

I ho fem conscients que aquest és un tema molt preocupant pel sector agrari, que certament ha quedat en un segon pla, amb el tema de la sequera, però que és un problema que no ha desaparegut, sinó que fins i tot per la sequera es pot veure incrementat en alguns casos.

Vostès, el 2017, van aprovar un pla de prevenció de danys i de riscos originats per la fauna cinegètica, un pla que va quedar en un calaix, i el 2023 patim les conseqüències d'aquesta inacció.

Conseller, què pensa fer el seu departament per lluitar contra els danys que provoca la fauna cinegètica? Com pensa acompanyar el sector agrari que es veu afectat per aquesta situació?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor David Mascort i Subiranas, conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (David Mascort i Subiranas)

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Diputada, ho ha dit molt bé vostè, fa sis anys que treballem en aquest problema, un problema greu, molt greu, per la paguesia del nostre país en alguns punts. I ho fem al seu costat, amb ells. I crec que els resultats comencen a demostrar-ho.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Rosa Maria Ibarra i Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, conseller. Bé, fa sis anys que van fer un pla, però malauradament fa sis anys que no l'estan desplegant.

El març passat parlàvem de la plaga de conills que arrasava literalment comarques com el Segrià o les Garrigues. També parlàvem dels senglars per la incidència en els conreus, pel perill de la pesta porcina i pels accidents a les carreteres, alguns amb resultat fatal. I també hem de parlar del cabirol, que està tenint una afectació molt greu en moltes comarques, com per exemple el Priorat, l'Alt Camp i el Penedès; vinyes totalment devastades pels cabirols. Entre les comarques de l'Alt Camp i del Penedès es calculen més de 1.200 hectàrees afectades per diferents espècies.

I davant això no podem deixar pagesos i ramaders sols. El sector aplica mesures, els caçadors fan el que poden –tot s'ha de dir, de vegades no prou acompanyats pel departament–, però és evident que amb tot això no n'hi ha prou.

Conseller, cal ser propositius i no reactius. Tenim un problema avui al que hem de donar solucions, sí, però hem de tenir clar que l'afectació de la fauna no comporta danys només a la collita d'enguany. Pot comportar danys en els conreus i en els arbres que suposin afectacions a les collites properes.

Per tant, li demanem, conseller, mesures efectives per als problemes d'avui, però sobretot per a la millora en el control de les plagues, de les espècies a mitjà i a llarg termini. Deixin de ser reactius als problemes, avancin-se i, sobretot, donin solucions i acompanyament a un sector agrari que es desespera davant de les situacions que ha d'afrontar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Doncs, diputada, ho fem –ho fem. Vam declarar, hem declarat l'emergència cinegètica als punts més importants de danys dels senglars, les Gavarres i Rocacorba, i en tres mesos hem assolit el noranta-sis per cent dels objectius fixats conjuntament amb pagesos i caçadors. També a les Gavarres, on hem assolit el setanta-quatre per cent dels objectius fixats. Seguirem amb ells, trenta-vuit municipis del Gironès, el Baix Empordà, el Pla de l'Estany i la Garrotxa.

El cabirol: doncs sí, sí, ho estem fent i s'està demostrant l'efectivitat del producte natural que estem aplicant a la vinya per protegir les vinyes, els ceps, dels cabirols. És un producte que s'aplica als ceps, que està autoritzat en agricultura ecològica i que actua sobre el sentit olfactiu i gustatiu dels cèrvids i que, per tant, fa que no busquin aliment en els ceps. Així es va explicar en la darrera taula de cogestió del control de danys cinegètics a la vinya.

També, pel que fa als conills, divendres em vaig reunir amb la plataforma Pagesos o Conills per fer el seguiment de totes les mesures que estem adoptant conjuntament amb tots ells, pagesos, caçadors i tots els agents del territori. Hem desplegat un innumerable nombre de mesures que fa temps que treballem amb ells per disminuir la població, i en aquesta època de reproducció estem disminuint el creixement exponencial que estava previst dels conills, conjuntament amb el cos d'Agents Rurals i de tots els actors, aplicant totes aquestes mesures extraordinàries.

El període més crític serà de setembre a desembre i, per tant, si ara està anant bé, si de setembre a desembre fem tots plegats el mateix que estem fent ara i tot el que tenim previst, segur que disminuïrem la superpoblació i acabarem amb els danys molt greus –vostè ho ha dit– en algunes zones del país.

Ho estem aconseguint, però no n'hi ha prou, i hem de treballar també amb mesures que afavoreixin el restabliment de l'equilibri ecosistèmic, sistèmic, dels territoris. També estem treballant en una ordre d'ajuts per protegir..., per a protectors i tancaments, de conreus específics per als conills.

Per tant, en resum, ho fem de la seva mà, amb ells, treballant colze a colze des de fa molts mesos per acabar amb aquests problemes greus, sí.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els recursos residencials a Catalunya.

Pregunta al Govern sobre els recursos residencials a Catalunya

310-00555/13

Formula la pregunta el senyor Raül Moreno Montaña, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Bon dia, senyor Campuzano. Ara fa dos mesos el Parlament de Catalunya, gairebé per unanimitat, va aprovar una moció sobre el model residencial. En aquella moció, el Parlament instava el Govern a que en un termini de dos mesos, que ja s'ha exhaurit, es portin a terme les modificacions necessàries de l'actual pressupost per a la redacció del projecte i la posterior construcció i gestió d'una residència pública a Santa Coloma de Gramenet. La pregunta és clara i concreta, senyor conseller: ha fet les modificacions de crèdit necessàries per donar compliment a la voluntat del Parlament i a la reivindicació dels veïns i veïnes de Santa Coloma?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Sí, senyora presidenta. Senyor Moreno, en aquesta mateixa moció es vinculava aquesta decisió a la planificació a mitjà i llarg termini. Sense planificació, no podem prendre decisions. I com sap vostè perfectament, aquesta tardor presentarem en el Parlament la corresponent planificació. En funció d'aquesta, prendrem aquesta decisió.

I ahir mateix vaig contactar amb l'alcalde de Santa Coloma de Gramenet per reprendre les converses que tenim amb l'ajuntament. Amb tots els ajuntaments d'aquest país hi col·laborem; amb l'alcalde de Santa Coloma també ho farem.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Raúl Moreno Montaña.

Raúl Moreno Montaña

Senyor conseller, no és cert, no es vinculava a la planificació. Llegeixi vostè la moció: no és cert. El compromís va ser molt clar de la construcció de la residència i, per tant, de la modificació de crèdit. I necessitem a Catalunya, conseller, un bon govern, un govern que governi, que compleixi els seus propis compromisos, però també aquells que aprova de forma molt majoritària aquest Parlament.

Recordarà perfectament aquest compromís perquè va ser vostè, de fet, en un desafortunat acte polític en campanya i amb un ús indegut del seu càrrec de conseller, pel que va rebre la reprovació d'aquesta cambra, qui va afirmar que una segona residència pública era necessària a Santa Coloma, i ho compartim i cal passar als fets.

La immensa majoria dels grups parlamentaris, inclòs el que dona suport al Govern, va instar-lo a fer una modificació de crèdit en dos mesos –és exactament el que diu el punt– per iniciar el projecte de licitació. No ho ha fet, no s'ha fet. Som coneixedors que properament mantindrà una reunió amb l'alcalde de Santa Coloma de Gramenet. Ja que no ha complert el termini marcat pel Parlament, li exigim que aquesta modificació de crèdit estigui llesta per al dia de la reunió.

Més enllà de les paraules, conseller, valorem els fets. Disposa dels terrenys, del compromís de l'ajuntament, del Parlament de Catalunya i de la seva pròpia paraula. No cal esperar més per donar llum verda a la construcció d'una nova residència. I no només en el cas de Santa Coloma; aquí sí que ve la planificació, perquè segons la moció aprovada, aquest mes, haurà de presentar vostè aquest mes una planificació territorial per a la construcció de residències d'aquells terrenys cedits per ajuntaments al seu departament. Estarem atents.

Per tant, conseller, complirà vostè amb la moció aprovada en aquest Parlament? Per què no s'ha fet encara la modificació de crèdit? Quan ho farà? Tenia dos mesos i no ho ha fet.

En aquest tema estarem molt atents. Treballarem per posar punt i final a més d'una dècada on la Generalitat de Catalunya ha destinat zero euros de fons propis

a la construcció de residències públiques. Vetllarem perquè el Govern porti a terme els compromisos d'aquest Parlament, per respecte a la institució, però sobretot per respecte al conjunt de la ciutadania, que demana un govern que compleixi amb les seves promeses, també aquelles que va fer en campanya electoral.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Moreno, sense planificació no podem prendre decisions. Per què a Santa Coloma de Gramenet i no a Granollers? Per què no a Barcelona? Planificació, senyor Moreno, tingui mentalitat de govern, que no en té.

El Govern està gestionant bé. Miri, entre 2021 i 2023 haurem ingressat per la bona gestió que està fent el Govern de 260 milions d'euros de transferències de l'Estat a 482. Millor gestió. Estem reduint els terminis d'espera en la gestió de la dependència. És més, li aconsello que s'ocupi de la ciutat de Barcelona, on es concentra un quaranta per cent dels PIAs bloquejats. El Govern està gestionant.

I, escolti, sempre em sorprèn que en aquesta discussió vostè obvia el principal problema que tenim en matèria de dependència, que no és altre que l'infrafinançament per part de l'Estat espanyol. Espanya està gastant en dependència entre el 0,7 i el 0,8 per cent del seu PIB. La mitjana europea està a l'1,7. El 2015 s'hagués hagut d'arribar a l'1,5. No s'ha fet. I vostè s'estranya que tinguem llistes d'espera, que hi hagi salaris insuficients dels treballadors i que no hi hagi capacitat d'inversió pública? Si vostè tingués mentalitat de govern, vostè ens estaria ajudant a construir un finançament adequat del sistema de la dependència. Vostè és incapaç de fer-ho. És incapaç de plantar cara al Govern de l'Estat i pretén que només la Generalitat assumi aquests dos compromisos.

Escolti, planificarem, prendrem les decisions i a les ciutats on convingui es construiran les residències que convinguin, sempre en col·laboració i cooperació amb els ajuntaments, sempre en col·laboració i cooperació amb iniciativa privada, sempre en col·laboració i cooperació amb el tercer sector. Altres ajuntaments ho han fet, més de trenta ajuntaments d'aquest país s'han presentat als Next Generation per fer residències. Santa Coloma no va fer-ho, per alguna cosa deu ser.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les polítiques per mantenir la seguretat pública durant la resta de la catorzena legislatura.

Pregunta al Govern sobre les polítiques per a mantenir la seguretat pública durant la resta de la catorzena legislatura

310-00549/13

Formula la pregunta el senyor Matías Alonso Ruiz, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. *Conseller* Elena, el movimiento separatista del que ustedes forman parte ha violentado reiteradamente la convivencia democrática en Cataluña. Los episodios más violentos son los de octubre de 2019, en los que dirigentes de su partido tuvieron un papel destacado como coordinadores e impulsores. El mismo portavoz parlamentario de Esquerra incitó a las masas nada menos que a ocupar por la fuerza el aeropuerto de Barcelona; el movimiento clandestino y subversivo auto-denominado «Tsunami Democràtic», con la connivencia de los políticos separatistas, sembró el caos en Cataluña. Los daños materiales fueron enormes y hubo un

número significativo de heridos, los de mayor gravedad entre las fuerzas de orden público.

El Gobierno de la Generalitat pasó de puntillas sobre estos gravísimos hechos. Ahora estamos viendo que todo parece apuntar a que el núcleo dirigente de ese movimiento violento subversivo está conformado por miembros destacados de Esquerra. *Conseller*, ¿qué medidas piensa tomar para evitar que se repitan actos violentos de esa naturaleza protagonizados por los más hiperventilados del movimiento separatista del que ustedes forman parte?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Bé; crec que em preguntava sobre el compliment i les garanties de la seguretat dels ciutadans i ciutadanes i no que tinguéssim un debat sobre insinuacions que surten als mitjans de comunicació afins al seu partit i als seus projectes polítics. Per tant, en això, no hi penso entrar, perquè no entraré a fer la gara-gara a la seva estratègia política. I, per tant, parlaré del que fem per garantir els drets i llibertats dels ciutadans, que és el que és la política de seguretat.

I el que fem és posar més mitjans, més recursos, més mossos, més diners, més tecnologia al servei de la seguretat dels ciutadans i ciutadanes.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Sí, *conseller*, usted puede hacerse el loco tranquilamente, pero todo apunta a que Marta Rovira, secretaria general de su partido, tenía a su cargo a la dirección política de la organización violenta que ustedes amparan. Todo apunta a que consensuó el formato y el contenido de las acciones del autodenominado «Tsunami Democràtic» con el resto de partidos y entidades separatistas y con el propio Gobierno de la Generalitat, presidido por Quim Torra, para asegurarse el máximo respaldo separatista y el éxito de convocatoria. Ustedes son responsables de ese caos y de sus consecuencias.

Todo parece indicar que en otoño el separatismo intentará de nuevo sembrar el caos. Lo están preparando los hiperventilados que conforman el Movimiento por la Independencia, esos totalitarios de medio pelo que nada tienen de demócratas, ahora con unos grupos de acción territorial que pretenden suplantar a la autoridad legítima en el control del territorio y de la población en Cataluña a modo de ejército revolucionario. ¿Está usted tomando las medidas necesarias para evitarlo? ¿Mantendrá la seguridad pública en Cataluña de acuerdo con sus competencias frente a cualquier tipo de grupo subversivo aunque sea dirigido y orquestado desde su entorno político? ¿Está usted al corriente de lo que le pregunto? ¿Defenderá el estado social y democrático de derecho cumpliendo con sus responsabilidades gubernativas? Si no es así, dimita o aténgase a las consecuencias.

(Remor de veus.)

La presidenta

Silenci, diputats. Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Bé; no em sorprèn l'amenaça, eh? És més, l'amenaça al seu espai polític i a l'entorn del seu espai polític no només la practiquen, sinó que l'executen en forma de repressió política a tothom que pensa diferent que vostès. *(Aplaudiments.)* Perquè per vostès la seguretat és l'aplicació de la llei en contra dels opositors i dels que pensen diferent a vostès. Per vostès la llei és un instrument al servei de la repressió política.

I per mi la llei és una altra cosa: és la garantia de drets i llibertats dels ciutadans i ciutadanes, de posar mitjans al servei de la seguretat dels veïns i veïnes. I com vostè està avui fent tot això, com durant totes les eleccions municipals van estar parlant de la Bonanova i avui ningú es recorda de la Bonanova, per cert, i ningú... *(Veus de fons.)* Sí, deixi... *(Veus de fons.)* Això què és?

La presidenta

Diputada, si us plau...

El conseller d'Interior

Escolti, això no és un bar, eh?

La presidenta

Diputada, tornem, si us plau, a l'ordre. D'acord, però...

El conseller d'Interior

Això no és un bar, eh?

La presidenta

Diputada...

El conseller d'Interior

Sé perfectament del que parlo –sé perfectament del que parlo.

La presidenta

Si us plau, conseller, un moment. Un moment, conseller. Si us plau, tornem a l'ordre i li demano *(adreçant-se a la diputada Anna Grau Arias)*, si us plau, que no alteri la sessió de preguntes. Si vol demanar alguna cosa, em demana la paraula. Gràcies.

Senyor conseller, continuï.

El conseller d'Interior

Van estar atiant el conflicte durant dies i dies i dies i dies, provocant inseguretat, sí. I ara, en aquests moments, hi va vostè i tres més, allà –hi va vostè i tres més–, a davant de la Bonanova. Van provocar un conflicte que no existia i afortunadament segueix sense existir. Ho reitero; vostès el que fan amb la seguretat és sempre provocar el conflicte i utilitzar els instruments de l'estat de dret per perseguir la dissidència política. I jo, en aquests debats, no hi penso entrar.

La presidenta

Diputada, per què vol demanar la paraula?

Anna Grau Arias

Voldria demanar la paraula per al·lusions. *(Remor de veus.)*

La presidenta

Si us plau... Silenci, si us plau. *(Remor de veus.)*

Diputada, no hi ha hagut cap tipus d'al·lusió. S'ha comentat sobre un tema i no hi ha hagut cap tipus de al·lusió personal. Vol dir que continuarem la sessió i val més que tornem a reprendre el que és la dallò. Senyora diputada, no té la paraula, no té la paraula. Segui, si us plau.

Pregunta al Govern sobre la transició energètica

310-00560/13

Passem a la pregunta nou del Govern a respondre oralment en el Ple sobre la transició energètica. Formula la pregunta el senyor Salvador Vergés i Tejero, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, presidenta. Conseller, vostès fa quinze dies van aprovar la Proincat i allà es diu que el 2030 necessitarem 15,5 gigawatts d'energia renovable instal·lats. En aquest moment, en tenim 3,5 i en els seus dos anys de mandat se n'han instal·lat només 0,5. Vostè creu, al ritme que van, que hi ha cap possibilitat que puguem complir l'objectiu?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor David Mascort i Subiranas, conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. Diputat, vostè sap que és aquest Govern –i no cap altre– el que ha començat a fer realment la transició energètica en aquest país. Hem fet en dos anys el que anteriorment s'havia fet en deu, i ho sap vostè, i crec que ja ho sap tot el país, que és ara i som nosaltres els primers que estem posant l'energia al servei de la ciutadania i que estem canviant les regles del joc energètic de Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Conseller, si ho creu, haurà de motivar molt el seu equip perquè, miri, l'altre dia la seva directora general d'Energia, en una taula rodona, va dir que dels 12 gigawatts que tenim pendents per a 2030 n'aconseguirem tres, i encara gràcies. És evident que la feina no s'està fent i que l'objectiu cada cop és més inassolible, i aquí ens juguem el planeta dels nostres fills. I vostè el que ha de fer és abandonar ja aquest fals argument d'això que diu sempre de «la dècada perduda». Recuperi la meua intervenció en aquest faristol del 5 d'octubre i veurà que allà li desmuntem amb dades irrefutables.

Miri, el dimecres passat el BOE publicava l'aprovació de l'impacte ambiental de sis parcs eòlics a l'Aragó. Aquests parcs eòlics pretenen evacuar la seva electricitat cap aquí, trinxant tot el Pallars, des de Tremp fins a Isona amb una línia MAT. Sempre diem la transició energètica o te la fas o te la fan. I aquí ho tenim. Igual com altres MATs espanyoles que ens estan amenaçant els municipis des del sud, municipis que alguns tenen alcaldies socialistes. I què faran els alcaldes i les alcaldesses socialistes, defensaran els seus veïns o la lleialtat al BOE del PSOE? Quin dilema, oi? Conseller, nosaltres li reclamem que entomi amb responsabilitat la transició energètica i, si no, ja ho veu, ens envairan els electrons del Reino de España.

Igual com li dic això, també li vull agrair la feina del seu equip en la taula de desburocratització de la pagesia, una iniciativa que vam impulsar des de Junts per Catalunya. Divendres passat vam fer una reunió de seguiment amb el departament i l'esborrany de document que ens vam presentar doncs té bona pinta. I aquest és el nostre estil d'oposició. Denunciem el que no funciona amb dades i posant sobre la taula solucions alternatives, però també els podem aplaudir si reaccionen.

I, per cert, ara a les deu es presenta l'informe de l'observatori d'energies renovables, una iniciativa ciutadana que hauria de ser del Govern. És trist, però veurem. Estarem atents a què proclamen.

Res més. Moltes gràcies i al vostre costat, Miquel Buch i Lluís Escolà.

La presidenta

Per respondre té la paraula el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies presidenta. Sí, diputat, varem presentar la Proincat, i la Proincat ens marca el camí. Ens marca el camí –perdoni, eh?– no només d'instal·lació de parcs

fotovoltaics, eòlics, d'autoconsum..., també ens marca el camí de com hem de consumir energia d'aquest país. I les dades també ens diuen que aquí anem pel bon camí, perquè gastem més electricitat; vol dir que estem electrificant la demanda, que és el camí, consumir més electricitat i menys combustibles fòssils. La transició energètica no és només posar parcs, sinó també repensar el model de consum de combustibles fòssils del país.

Jo ho sento, però les dades són les que són. Llavors, 2022 i 2023 s'han instal·lat el 70% de les 81.000 instal·lacions d'autoconsum que hi ha al país. Hem tret una línia també per ajudar a muntar, constituir comunitats energètiques. Solarcoop, 8 milions d'euros, vuitanta sol·licituds. Hem autoritzat avui dia ja 348 projectes que són 5,25 megues. Estan en fase d'autorització, i a final d'aquest mes n'haurem autoritzat 1.600, abans d'acabar aquest mes. En els darrers deu anys se n'havien autoritzat nou. Autoritzat. Llavors s'han de construir. Que la feina nostra acaba quan s'autoritza i ho ha de construir el promotor, no el Govern. Per tant, la nostra feina, l'estem fent. 1.600 haurem autoritzat abans d'acabar aquest mes. I hem construït..., hem constituït l'energètica pública, una altra aposta per canviar el model energètic del país. Seixanta milions d'euros pràcticament, que ens permetran instal·lar 60 megues i augmentar un 340 per cent la potència instal·lada a les cobertes dels edificis de la Generalitat.

Estem impulsant un canvi de model, un model més net, més just, més democràtic, on requerim la participació del territori en els acords de propietaris amb el sòl i en l'obertura del capital dels projectes a la nostra gent. També li citarem ara, aviat, aquest mes, un estudi sobre les centrals reversibles, imprescindibles per a l'emma-gatzematge de l'energia.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els fons Pròxima Generació.

Pregunta al Govern sobre els fons Pròxima Generació

310-00561/13

Formula la pregunta el senyor Ramon Tremosa Balcells, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, presidenta Erra. Membres del Govern, diputades, diputats, consellera Mas, bon dia. Fem aquesta pregunta arran de la presentació que ha fet el seu departament, la seva conselleria, sobre fons europeus i també a la vista que hem tingut dues notícies inquietants en els darrers dies provinents de Madrid.

El 22 de juny el Banc d'Espanya avisava que els fons europeus es concentren gairebé íntegrament en grans empreses i que molt poques pimes hi han tingut accés; i d'altra banda, el dia 19 de juny també s'ha confirmat que el tresor espanyol destina els fons europeus a despesa corrent, perquè el Govern central literalment encara no ha estat capaç d'executar els famosos PERTE.

Per cert que el fracàs de la gestió dels PERTE és un dels més grans fracassos del Govern del PSOE i que també porta la marca del PSC. El secretari d'estat d'Indústria, Raül Blanco, va ser rellevat fa sis mesos per aquesta incapacitat.

Consellera, avui cal recordar que la Comissió Europea, en reunió telemàtica celebrada el 26 d'octubre del 2020 amb el ministeri i totes les conselleries d'empresa, va remarcar explícitament la prohibició que els fons europeus es gastessin en despesa corrent –jo era conseller en aquell moment; vostè també hi era, en aquella reunió–, i Espanya, de fet, no sorprèn. Des de 2016, Espanya lidera el rànquing anual de la Comissió Europea d'incompliments i de mala transposició de lleis europees.

Guillem López Casasnovas, catedràtic de la Pompeu Fabra, que va ser conseller del Banc d'Espanya durant dotze anys, va escriure al gener de 2021: «Cal esperar que el Govern espanyol eviti la temptació d'aprofitar políticament el control dels grans projectes europeus per eliminar el lideratge industrial català.»

Què ha passat amb la planta de bateries a Catalunya? Jo, com a conseller, vaig tenir reunions amb multinacionals asiàtiques que volien invertir a Catalunya, però que anaven a Madrid a buscar fons europeus i que els hi donaven llargues: «*Ya veremos.*» I al final han acabat marxant a altres països.

Per tant, doncs, la pregunta és la següent..., el centralisme espanyol s'ha accentuat amb el Govern més progressista de la història; les decisions s'han centralitzat a nivell de La Moncloa, ens hem de resignar, un cop més, a la fatal arrogància del centralisme espanyol? Ha pensat alguna estratègia el seu Govern per tal d'aconseguir que el Govern català no sigui només espectador, sinó també gestor i administrador dels fons europeus ben aviat?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula la senyora Natàlia Mas i Guix, consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda (Natàlia Mas i Guix)

Gràcies, presidenta. Diputat, certament, és una pregunta pertinent perquè, com bé explicava, des d'aquest dilluns estem començant, hem iniciat un exercici de transparència inèdit i innovador sobre el desplegament d'aquests fons i l'arribada d'aquests fons a Catalunya. Un exercici, deia «inèdit», perquè no coneixem que cap altre territori, tant a l'Estat..., com també fent una mirada europea, que estigui aportant a dia d'avui tantes dades com ho estem fent nosaltres.

De fet, dir-los que a partir d'avui tindrà disponible tota aquesta cambra, qualsevol ciutadà de Catalunya a la web fonseuropeus.gencat.cat un mapa interactiu de Catalunya on podran cercar i trobar informació sobre l'assignació de fons europeus fins ara a cada municipi per cada beneficiari. Això ho explicàvem dilluns en roda de premsa, ahir en una conferència al col·legi d'economistes i també he registrat una petició per explicar-ho a la comissió d'economia d'aquesta cambra.

Certament, la valoració que podem fer del desplegament d'aquests fons és ambivalent. Per una banda, com explicàvem aquests dies, li destacaré algunes xifres que són rellevants. A dia d'avui, fins ara, a data de finals de maig s'han assignat a Catalunya un total de 5.652 milions d'euros; d'aquests, 3.184 ja estan assignats, ja tenen beneficiaris: particulars, empreses, ens locals o centres de recerca.

Destacar que de tot allò que ha ingressat la Generalitat fins ara el setanta per cent ja ha estat mobilitzat, i, per tant, és un import molt més elevat que qualsevol altra comunitat autònoma. De fet, de totes les convocatòries de totes les comunitats, el trenta per cent corresponen a Catalunya, per davant del setze per cent del País Valencià o el vuit per cent de Madrid.

Veuran en aquest mapa com un noranta-quatre per cent dels municipis ja ha rebut fons europeus, però, certament, com bé apuntava, la valoració és ambivalent. Sabem, portem temps denunciant que la gestió d'aquests fons és extremadament centralista, és *molt* opaca i d'aquí, certament, el que deia, i amb una lentitud preocupant.

Mencionava la lentitud dels PERTEs. El PERTE amb import més elevat, el de semiconductors, 12.250 milions d'euros, l'Estat a dia d'avui només ha adjudicat 60 milions, un 0,5 per cent d'aquest important instrument en un àmbit tan estratègic que sabem que determinarà la prosperitat futura de molts territoris.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el xec per a la compra del material escolar.

Pregunta al Govern sobre el xec per a la compra de material escolar

310-00562/13

Formula la pregunta el senyor Jordi Munell i Garcia, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, presidenta. Bon dia, president, conselleres, consellers, diputades, diputats... Tot el suport també des d'aquí a Miquel Buch i a Lluís Escolà.

Consellera Simó, finalment, aquest mes de juny hem conegut com s'ha concretat aquest ajut o aquest xec en forma de vals a les famílies amb nens i nenes en edat escolar a Catalunya, un anunci que va fer el president Aragonès –recordem-ho– en el debat de política general dins del marc d'un pla de xoc per fer front a la inflació.

Aquest ajut es concreta amb un ajut universal per a totes les famílies, amb dos vals de cinquanta euros cada un, cent euros per nen i nena, adreçat a infantil 5 i a primària, beneficia uns 500.000 nens i nenes de Catalunya i les seves famílies, té un cost per al Govern d'uns 50 milions d'euros i hi ha, en aquests moments, un miler d'establiments col·laboradors adherits.

És una mica diferent del que va anunciar el president Aragonès. El president Aragonès deia que es faria adreçat a les famílies amb rendes mitjanes i baixes, que s'aplicaria a infantil 3 fins a quart d'ESO. Per tant, un ampli espectre de nens i nenes i infants, fins a 973.000 alumnes escolaritzats en aquest curs 22-23 a Catalunya i que això es faria a través d'una reducció en el tram de l'IRPF. La consellera Mas, ja a l'abril, ens va dir que havien adoptat, a pregunta nostra, un sistema diferent i ara, doncs, ho hem conegut.

Consellera Simó, quatre preguntes amb relació a aquesta mesura. Han escollit un ajut universal en lloc de repartir-ho per trams de renda, creu que aquest és el millor sistema per beneficiar les famílies amb rendes mitjanes i baixes? També s'adreça a infantil 5 i a primària; per tant, no a tota la resta de la primària i a l'ESO. Per tant, hi ha un diferencial d'alumnes beneficiaris i un diferencial també de milions, 50 milions menys de despesa. Tenen previst això adreçar-ho amb algun pla de xoc a les famílies també complementari o amb algun pla destinat al sistema educatiu, a les escoles, per exemple?

Alguns dels tràmits d'aquests vals s'han d'activar a través de la web, a través d'un pin. Això pot ser un problema per a algunes famílies, doncs, normalment les més vulnerables que estan dins el que se'n diu la «bretxa digital». Tenen previst algun mecanisme addicional des del mateix departament, les escoles o amb algun altre departament a través, no ho sé, dels punts Òmnia, els punts d'atenció ciutadana dels ajuntaments, els casals cívics, els centres de formació d'adults, per exemple, per fer front a aquest possible problema que pugui haver-hi?

També, en alguns casos, les escoles són els que proporcionen material..., socialitzen el material amb els nens i nenes i, per tant, algunes associacions de famílies d'alumnes també ja s'han queixat de que el val no val.

La presidenta

Diputat...

Jordi Munell i Garcia

I, per tant, hi ha alguna mesura prevista per compensar això? *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Diputat, ha acabat. Per respondre, té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació (Anna Simó i Castelló)

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputat. Vostè mateix ho ha dit. Va ser un anunci del president per tal de, en un context d'inflació, poder ajudar les famílies, atès que la immensa majoria de famílies han vist com se'ls reduïa el poder adquisitiu davant d'aquesta inflació. I això forma part d'aquest escut social de 300 milions d'euros que s'està executant per fer front a l'augment del cost de la vida.

És una mesura, com vostè ha dit, pensada per ajudar les famílies a fer front a les despeses d'escolarització de l'inici de curs 23-24, però, com vostè i el seu grup saben, s'afegeix a d'altres mesures que el Departament d'Educació està duent a terme, com ara la gratuïtat de l'I2 o la motxilla econòmica per als centres, per a les famílies més vulnerables. És una motxilla econòmica que acompanya aquell alumne durant tota la seva escolarització, que es va desenvolupant progressivament un curs d'infantil i primària, un curs de secundària cada any, cada curs escolar. El curs vinent, 23-24, serà el segon any de desplegament, el segon curs de desplegament d'aquesta motxilla, que s'adreça exclusivament a les famílies més vulnerables.

És a dir, s'estan desplegant tot un seguit de transferències de rendes i de suport i ajuts per a tots els nivells de rendes, també per a les rendes mitjanes, efectivament. I aquest és un ajut universal que es fa per al pròxim curs, des d'I5 a sisè de primària. I per arribar a tot l'alumnat, s'han desplegat, en col·laboració entre els dos departaments, tot un seguit de mesures que ho facin possible. Aquest web, el web que és el web valescolar.cat, és un web clar, és un web senzill, és un web molt intuïtiu que ajuda tant els proveïdors com a les famílies. Hem demanat, i així s'està fent, als centres educatius que facilitin l'Idalu, és a dir, el número identificació dels alumnes, per tal que les famílies ho puguin fer. Miri, el meu cas, al centre educatiu del meu fill: com a mare d'un infant que començarà sisè de primària el curs vinent, tinc detallat quin serà l'Idalu remarcant amb un retolador groc perquè cap família tingui problemes per accedir-hi. Per tant, en això estem.

I aprofito per fer-los un anunci: avui mateix les cartes amb els vals es porten a Correus i en els propers dies les famílies el rebran als seus municipis i als seus domicilis. A més a més, si no, ho podran activar de manera molt senzilla (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) a través de la pàgina web amb el suport sempre del 012...

La presidenta

Consellera...

La consellera d'Educació

...que els pot ajudar a activar-lo.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les campanyes institucionals.

Pregunta al Govern sobre les campanyes institucionals

310-00559/13

Formula la pregunta la senyora Lorena Roldán Suárez, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. *Consellera* Vilagrà, ¿qué opina usted de esa última campaña institucional lanzada para hablar sobre los posibles pactos de gobierno en Baleares y en la Comunidad Valenciana?

La presidenta

Per respondre té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Bé, tots els governs fan campanyes institucionals i les campanyes que fem al Govern de la Generalitat són per coses tan naturals en aquesta època com la sequera, com incendis, com evitar cops de calor, també esdeveniments com el dia d'avui, l'Orgull, el dia de l'Orgull, i també dates assenyalades com el 24 de juny, Diada Nacional dels Països Catalans. Per tant, la darrera campanya que preteníem tirar endavant era justament per promoure la llengua en el marc de tot el domini lingüístic. I, en aquest sentit, amb una frase d'un poeta, cantautor, actor, Ovidi Montllor, valencià, però també referent, evidentment, arreu dels Països Catalans, també a Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Bueno, a ver, que el nacionalismo se cree el ombligo del mundo es algo que nosotros ya sabemos. De hecho, ustedes se montan giras institucionales donde pretenden reunirse con jefes de Estado, a pesar de que luego no les recibe absolutamente nadie. Van abriendo embajadas por ahí como si fueran el Ministerio de Exteriores y nos repiten que «*el món ens mira*» como si al mundo le importara o tuviera que estar pendiente de las invenciones del separatismo catalán, que un día te dice que ha declarado la independencia, a los ocho segundos te la suspende y luego te quiere vender un referéndum, esta vez a la canadiense, como si eso fuera posible. Ese afán de protagonismo suyo es el que les ha llevado también a crear entes como el Institut Nova Història, que en un momentito te busca nexos catalanes con el mismísimo Shakespeare, si hace falta.

Otra también de las fascinantes creaciones del nacionalismo es esa entelequia llamada «*els Països Catalans*», cuya única prueba de su existencia reside en su mente y en los mapas del tiempo de TV3. No obstante, ustedes celebran el Día de los Países Catalanes, se marcan una declaración institucional al respecto y lanzan una campaña publicitaria para alertar sobre los posibles pactos de gobierno en Baleares y la Comunidad Valenciana. Anuncio que, por cierto, ustedes han ofrecido a las televisiones autonómicas de estos territorios y que estas no han querido emitir. A lo mejor es que enmarcarlos en un país imaginario fruto de ese pancatalanismo mágico suyo pues no les acaba de gustar. O a lo mejor es que la injerencia es tan descarada que hasta indigna.

Ustedes, que se hacen los ofendidos por todo, especialmente si alguien ataca su identidad, pretenden decirles a Baleares y a la Comunidad Valenciana qué son y qué deben ser. Desde luego que lo suyo no tiene desperdicio, *consellera*. ¿La raíz de todo? Pues la de siempre, que se les acaba el cuento. Entidades como Plataforma per la Llengua están ya nerviositas viendo que se les va a acabar el chollo de las subvenciones en esos territorios, y ustedes también al darse cuenta de que la ciudadanía empieza ya a calarles y que no les van a dejar seguir exportando su rodillo ideológico a otras partes de España. Lo que es curioso, sobre todo, *consellera*, es que ustedes siguen sin entender cómo cada vez que ustedes trabajan contra la libertad, más trabajamos los demás en recuperarla.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Bé, malgrat els esforços del senyor Feijóo de venir aquí moderat, ja es veu la pàtina extremista que tenen contra el català i contra tot el que significa Catalunya. En qualsevol cas, nosaltres, fermes amb la llengua. El català, l'aranès, la llengua catalana de signes estan minoritzades i això és una evidència. Necessiten impuls.

Per això el Govern l'ha prioritzat, ha prioritzat cent mesures. D'aquestes ja se n'han executat el seixanta-tres per cent en àmbits..., escola, universitat, salut, justícia, esports, en molts àmbits. Però una de les campanyes era una gran campanya d'impacte per emprar el català, per incrementar-ne l'ús social. A tot el domini lingüístic? Sí, efectivament. Amb una històrica Queta, que aquesta vegada ve amb més accents, amb més diversitat, doncs, per representar tots els parlants de llengua catalana. Perquè, efectivament, el que passa a una part del domini lingüístic afecta l'altra. I el PP sempre ha minoritzat el català, sempre ho ha fet. I ara la cirereta, entregant a VOX la conselleria de Cultura –vergonya torera. Certament, tot el que ha fet el Partit Popular en aquests darrers anys... No li han calgut aliats per anar en contra de la llengua, però ara en té més. Certament, és així.

En qualsevol cas, i si anem a l'àmbit científic, que és el que hem de fer, l'Acadèmia de la Llengua Valenciana, la Universitat de les Illes i l'Institut d'Estudis Catalans s'han posat d'acord en el model lingüístic comú, i, en aquest sentit, els que volen trencar la llengua, que són vostès, els que menyspreen la llengua són vostès, i nosaltres, els que construïm, els que cosim. I, de fet, els deu semblar massa aquesta campanya i els diners que destinem els catalans al català, però, en canvi, no els deuen semblar massa aquests més de 1.000 milions que el Govern espanyol destinarà a la *nueva economía de la lengua* i deixarà les escorrialles per al català, per al gallec i per al basc. I, en aquest sentit, nosaltres, fermes, continuem treballant en xarxa pel català, per defensar Catalunya.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'estat del servei d'atenció i gestió de trucades d'urgència 112.

Pregunta al Govern sobre l'estat del servei d'atenció i gestió de trucades d'urgència 112

310-00550/13

Formula la pregunta el senyor Xavier Pellicer Pareja, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades. Conseller, parlem del 112. D'aquí a nou mesos, el març de 2024, finalitza la concessió amb Serveo Ferroviari. Quina és la proposta del Govern per prestar aquest servei? Prorrogaran, tornaran a externalitzar amb un nou concurs o internalitzaran aquest servei com la majoria parlamentària ha reclamat?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, presidenta. Diputat, bé, com bé sap, hi ha un compromís, i el compromís és d'analitzar la viabilitat de la internalització. I saben que tant amb els representants sindicals com internament i de forma tècnica i rigorosa s'està treballant per fer el dimensionament i l'estudi per veure si és viable la seva internalització. S'està avançant. En aquests moments està a Funció Pública analitzant-se quin és el dimensionament que ha de tenir; s'estan seguint tots els tràmits per tenir els càlculs per si això és viable i, en la mesura del possible, doncs fer-ho.

La presidenta

Per repreguntar, te la paraula el senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, fem primer de tot una mica de memòria i després unes consideracions. L'estiu passat, de fet, va estar el servei del 112 set mesos en vaga, perquè estan en condicions de teleoperadors; un servei d'emergències que té trucades que poden salvar vides, que han de donar respostes a incendis amb un conveni de teleoperadors. Hi ha hagut unes certes millores, però segueix el mateix conveni, que és de teleoperadors.

Per altra banda, el dos mil..., ara fa un any, un any i escaig, es concedeix el servei a Ferrovial. Ferrovial fa uns malabarismes, es ven Serveo, que és la filial a través de què ho prestava, i ara la majoria d'aquest servei, de la prestació d'aquest servei la té un fons voltor, que és Portobello. Per tant, tenim el 112 en mans d'un fons voltor. Tercer element. Tristament, tornava a ser notícia que no hi ha hagut ni un mes des de que aquesta concessionària presta el servei que no hi hagi hagut sancions per incompliments, vora 67.000 euros. Els sindicats denuncien que cada dia hi ha unes cinquanta trucades que no s'atenen, que poden ser d'incendis, que poden ser d'emergències, que poden servir per salvar vides. I, a més a més, hi ha sancions constants pel retard en atendre determinades trucades, que poden ser d'incendis, que poden ser d'emergències, que poden servir per salvar vides.

Davant d'aquesta situació i un compromís del Govern, que era que a finals de l'any passat hi hauria un estudi conclòs sobre si es podia internalitzar o no el 112; davant d'una majoria parlamentària forta, perquè hi és, perquè aquest servei s'internalitzi i passi a ser públic, creiem que el Govern ja no té excusa per dir si vol que aquest servei sigui públic o no. Els estudis es poden fer per estudiar la viabilitat o es poden fer per internalitzar un servei, que, com en altres comunitats, com en altres espais, ja és públic i, per tant, sabem que això és possible.

Per tant, els hi demanem i els hi reiterem que amb una majoria política parlamentària per fer-ho, que amb, constantment, errors en la concessió en mans d'un fons voltor, es posicionin d'una vegada com a Govern sobre si volen o no internalitzar el 112; sobre si volen fer un estudi per la seva internalització o no, però no en base a l'estudi de si s'internalitza o no: volen o no volen internalitzar-ho? Volen buscar els mitjans per fer-ho o no? Queden nou mesos.

La presidenta

Per respondre té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Bé, quan un govern pren la decisió d'iniciar l'estudi per a la internalització i analitzar quins són els seus costos i quin dimensionament ha de tenir, la posició política és evident de quina és, no? El que passa que, una vegada la decisió política existeix, després s'han de fer tot el procediment administratiu i els estudis per fer-ho rigorosament, per fer-ho viable, i en aquest camí estem.

També deixi'm dir que és veritat que hi van haver vagues, però hi va haver un acord, hi va haver un acord amb tots els representants sindicals. I hi ha hagut millores molt substancials en molts àmbits; l'econòmic, fonamentalment, que era absolutament, en fi, millorable, diguem-ne, la situació en la que estaven els treballadors.

I també en altres àmbits, també en el del suport anímic, en el suport, doncs, psico-social a les persones que estan treballant en primera..., en una feina que és molt dura perquè és una intervenció de primera urgència.

També deixi'm dir que el servei del 112 funciona, i funciona molt bé. I és bo que l'Administració que gestiona un servei externalitzat penalitzi l'empresa concessionària si no fa la feina que ha de fer –malament aniria si no ho féssim. Ara, la valoració que fan nou de cada deu ciutadans que utilitzen el 112 és de que és molt bo o bo, és a dir que hi ha una valoració molt positiva per part dels ciutadans. Pensi que són una mitjana de set mil trucades diàries, el noranta-set per cent de les quals s'atenen en els deu primers segons, i que només excepcionalment hi ha hagut algun problema en algun dels idiomes –perquè és un servei que es presta a través d'una empresa d'idiomes–, en alguns idiomes en algun moment determinat. Per tant, aquesta porta d'entrada, que és el 112, als serveis de seguretat i emergències funciona, i funciona amb eficàcia. I els compromisos polítics amb relació a la seva internalització es mantenen intactes, i no només intactes, sinó que s'estan executant dia a dia i, a més a més, els anem informant de quina és la seva evolució.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les polítiques en defensa dels drets dels animals.

Pregunta al Govern sobre les polítiques en defensa dels drets dels animals

310-00551/13

Formula la pregunta el senyor David Cid Colomer, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

David Cid Colomer

Bon dia, conseller. Catalunya sempre ha estat pionera i referent en la defensa dels drets dels animals. De fet, el 2003, fa vint anys, es va aprovar la llei de protecció dels animals, i també el 2010, gràcies a la plataforma Prou, que va impulsar una iniciativa legislativa popular de la que vaig tenir la sort de formar part, sent fedatari i recollint signatures, es van prohibir les curses de braus a Catalunya.

Vint anys després d'esperar el reglament, avui les entitats animalistes el que reclamen és una nova llei de protecció dels animals. I en un moment en què els toreros arriben, malauradament, a consellers de Cultura, li volem preguntar què pensa fer el Govern de la Generalitat per defensar els drets dels animals.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor David Mascort i Subiranas, conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

(Pausa.)

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Sí. Gràcies, presidenta. Diputat, com no crec que pugui ser d'una altra manera, aquest Govern, com ha demostrat Catalunya al llarg de la història, està més compromès que mai amb el benestar dels animals a Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Sí; conseller, jo li preguntava quines polítiques pensa impulsar. Però per continuar sent un referent cal ser coherent. I, sobretot, jo insisteixo en això: per ser un go-

vern que defensa dels drets dels animals, cal coherència; per parlar de transformació verda, com sempre situa el president, cal ser coherent.

I la meua pregunta també és clara en aquest sentit: defensar els drets dels animals a Catalunya és coherent amb que continuïn havent-hi curses de bous embolats i de bous capllaçats? No pateixen aquests animals, conseller? No ha arribat el moment de deixar de permetre les curses de bous embolats i de bous capllaçats a Catalunya? O quina esquerra ens trobarem en la defensa dels drets dels animals? La que té màxima exigència on no té competència i la que té mínim compromís on depenen, les decisions, de la seva presidència?

Miri, la pregunta és senzilla, conseller: té sentit el 2023 que a Catalunya continuïn existint els bous capllaçats i els bous embolats? Això és defensar els drets dels animals, sí o no? I aquesta és la pregunta.

I també els hi dic: s'hauran de mullar. Jo crec que avui intentarà donar excuses o no em contestarà, però s'hauran de mullar. Hi ha un projecte de llei, conjuntament registrat, en aquest cas, amb la CUP, que abans de que acabi aquest 2023 s'haurà de debatre en aquest Parlament i haurem de decidir si defensar els drets dels animals l'any 2023 a Catalunya és compatible o no amb que existeixin a Catalunya bous capllaçats i bous embolats. I els hi dic que des dels comuns per nosaltres això és clarament incompatible.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Sí; gràcies, presidenta. A veure, els compromisos es demostren amb fets, i nosaltres intentem fer coses per demostrar els nostres compromisos.

Abans d'acabar l'any, quan tinguem aprovat el decret d'estructura del departament, hi haurà, per primera vegada, una subdirecció de protecció dels animals de companyia en aquest departament. Aquest any augmentem un vint per cent l'import destinat a les subvencions als municipis i als consells comarcals, també a les proteccions, per cobrir tot el conjunt de peticions per xipar i esterilitzar gats i gossos.

Estem treballant amb les entitats animalistes un protocol d'identificació d'animals accidentats. També amb les entitats animalistes i amb el Col·legi de Veterinaris estem treballant models de tinença de gats ferals que no afectin negativament la resta de la biodiversitat. Estem treballant també en l'actualització de la llei del nostre país, la que, com vostè ha dit, es va aprovar primer el 2003 i després es va modificar el 2006, en què, a diferència de la llei espanyola, nosaltres no exclouem, per exemple, els gossos de cacera. Estem treballant també el document de criteris tècnics de benestar dels gossos utilitzats en activitats cinegètiques conjuntament amb el Cos d'Agents Rurals i els fons de Mossos per garantir el benestar també d'aquests animals que la llei espanyola va excloure. Per cert, llei espanyola que, per fi, va incloure –que ja teníem en aquest país des de fa quinze anys– el registre d'animals de companyia o el fet que no es puguin sacrificar animals abandonats, cosa que aquí ja passa des del 2007.

També estem preocupats pel benestar i ens ocupem del benestar dels animals que no són de companyia. Estem enllestint la modificació del decret d'ordenació ramadera, que ordenarà i limitarà el nombre de caps de bestiar de determinades espècies per augmentar els requisits de bioseguretat i de benestar. L'objectiu és limitar les grans explotacions i acompanyar les de mida mitjana i petita, amb models més familiars, que fomenten la relació de la població al medi rural i també preserven la cohesió territorial. També la PAS fomentarà mesures de benestar animal, com la reducció de les densitats a les granges.

I, pel que fa als bous, m'agrada molt que digui que han promogut un nou projecte de llei, perquè en aquest país el Govern sol complir les lleis. I, segons un reglament

d'aquesta pròpia cambra, en bona part moltes d'aquestes festes es van incloure al catàleg de patrimoni festiu de Catalunya.

La presidenta

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

La forma de canviar-ho... (*La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Passem a preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'objectiu del front democràtic anunciat arran dels resultats de les eleccions municipals

317-00315/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias. ¿Nos podría describir en qué consiste el *front democràtic* que propone?

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Gràcies. Doncs exactament el contrari del que proposen vostès: defensa de les llibertats i dels drets de tota la ciutadania d'aquest país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias. A raíz de los resultados del 28-M, usted anunció un *front democràtic* ante la más que probable victoria del Partido Popular el 23 de julio. Y no lo bautizaron «front nacional» porque alguien debió avisarles de que no hubiera quedado demasiado bien. Ese frente –ojo a la expresión conciliadora: «frente»– debía ir, según usted, más allá de los partidos, pero iba a tener un primer y potente instrumento: el pacto Trias-Maragall en Barcelona para usar la capital de Cataluña como ariete de dicho frente contra la España constitucional. ¿De verdad pensaban ustedes que por acción u omisión íbamos a facilitarles semejante objetivo?

Este asunto refleja, al menos, dos características y actitudes muy suyas. En primer lugar, su mal perder. Mire, nosotros hemos visto repetidamente cómo ganábamos elecciones en toda España y pactaban hasta siete partidos para enviarnos a la oposición. También aquí en Cataluña –Badalona, Castelldefels. Evidentemente, gracia no hace, pero no había visto en la vida una reacción como la que han tenido Trias y Maragall estos días. Es que se creen ustedes que tienen derecho de pernada, que Cataluña es suya. ¡Qué mal perder tienen, santo cielo!

En segundo lugar, su arrogancia infinita. Ustedes repiten a diario que España es una dictadura fascista y, en cambio, nosotros tenemos que seducirles. Eso es algo que repiten muy a menudo: «Nos tenéis que seducir». A ver si lo entiendo entonces. Usted desde ahí abajo me llama «facha» y yo tengo que subir aquí con una bandu-

ria a recitarle poemas de amor. Pues va a ser que no, caballero. Usted es presidente de la Generalitat y con ese debido respeto le trato siempre, pero yo no le debo nada.

Como he repetido en varias ocasiones, usted, desde su coche oficial y 150.000 euros de sueldo anual, de oprimido, nada. Insisto, España oprimir, oprime de pena. En definitiva, ustedes, todos, de agraviados, nada. Esquerra y Junts son las élites gobernantes de toda la vida en Cataluña, voraces, insaciables, que llevan treinta años yendo a Madrid y sacan allí lo que quieren –lo que quieren–, mientras engañan y manipulan a su propia gente en Cataluña con el señuelo de la independencia.

Así que, como suele decirse en estos casos, a llorar a la llorería. Necesitaban ustedes una cura de humildad de esta naturaleza.

Muchísimas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Diputat, no s'equivoqui. Jo no vull que vostè em sedueixi ni ideològicament ni de cap altra forma. Miri, i l'hi deixaré molt clar, perquè el seu projecte polític és un projecte polític que es basa en limitar els drets i les llibertats de tots els que no són com vostès i ho estan demostrant. Ho estan demostrant, perquè ens estan donant pistes i ens en donen pistes, vaja, que alguns socis seus les posen amb pancartes a Madrid, però vostès les posen gairebé..., només els falta amb llums de neó.

En contra de la diferència, en contra de totes les persones i del reconeixement de la diversitat d'opcions de vida, de la diversitat d'opcions d'opció sexual, de la identitat de gènere, en contra de la llengua catalana, perquè són de les primeres mesures que han anunciat un cop han retornat a governs en diferents territoris dels Països Catalans. Sí, en diferents territoris dels Països Catalans, vostès, quan tornen al govern, el primer que anuncien és combat contra la llengua catalana. Una obsessió també en desmerèixer el que són totes les polítiques actives contra el canvi climàtic i una política econòmica que ja l'hem conegut, ja l'hem patit. És la que precisament va destrossar aquest país. És el que sí que va dividir aquest país amb unes polítiques «austericides» de les quals encara moltíssima gent, moltíssimes generacions, encara en tenen les cicatrius ben vives i, en algun cas, encara obertes les ferides.

Per tant, els coneixem molt bé i, per això, farem tot el possible per seguir defensant els grans consensos d'aquest país i els grans consensos d'aquest país a l'entorn de l'estat del benestar. Els grans consensos en aquest país a favor de l'escola catalana, els grans consensos d'aquest país també, a favor dels drets i les llibertats de tota la ciutadania, de tota la ciutadania, la que té el reconeixement legal i administratiu i la que encara no el té; de tota la ciutadania, sense exclusions.

En defensa també de la cultura, de totes les cultures que volem viure en plenitud a casa nostra. I sí, també en defensa del dret a decidir el nostre futur lliurement com a poble, en defensa de la independència d'aquest país, que és el millor que li pot passar a aquest país.

Per tant, senyor Fernández, no volem ser seduïts pel Partit Popular. Coneixem molt bé com consisteix la seva seducció. La seva de seducció és la repressió, és l'empresonament, és la persecució econòmica. I davant d'això ens plantarem, avançarem i guanyarem.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'opacitat dels contractes amb l'empresa Iniciatives Events i la necessitat de legislar per la transparència en la contractació pública

317-00314/13

Formula la pregunta el senyor Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *president*, el pasado jueves pedimos en la CAI la comparecencia de la *consellera* de Presidencia, señora Vilagrà, para que explicase los lucrativos contratos de la Generalitat con la empresa Iniciatives Events. El bloque independentista votó en contra. PSC y *comuns* se abstuvieron.

Y yo le pregunto: ¿nos hallamos ante un ejercicio de escapismo para que no se sepan los intrínquilis de la contratación del Govern a empresas amigas?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, com vostès han exercit el dret d'accés a la informació, tenen tota la informació sobre la contractació pública de la Generalitat, perquè la contractació pública de la Generalitat és una contractació... Tota la seva documentació està oberta i a disposició no només dels diputats i de tota la ciutadania.

I si vostè es refereix a un concurs públic en què es presenten diferents empreses, doncs, veurà clarament, accedint a tota la documentació, quin ha estat el procediment que s'ha fet. Com que vostès sempre el porten automàtic, el pilot automàtic que els salta és denunciar-nos per qualsevol cosa, doncs bé, allà potser intentaran buscar alguna cosa. Estic convençut que no la trobaran.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, Iniciatives Events es una empresa de esas que crecen en los alrededores del poder de la Generalitat, ligada a gente relacionada con Esquerra Republicana y que se lleva contratos millonarios por organizarle a usted conferencias. Los catalanes pagamos a su empresa amiga cincuenta mil euros por cada una de sus conferencias. El coste anual asciende a 1.200.000 euros. Nos sale usted muy caro, señor *president*.

Esta empresa está relacionada con el señor Vendrell, que es su agente en Colombia, *exconseller* de Esquerra Republicana, que ya ha salido en el tema de las llamadas para contratos en pandemias y para negocios a la sombra del poder con una escuela de educación especial. Muchos dicen y piensan que el señor Madí..., que el señor Vendrell es el Madí de Esquerra. Iniciatives Events fue multada con 360.000 euros por amañar contratos públicos. Y cuando pedimos a la *consellera* que dé explicaciones, el bloque de la estelada despliega la bandera para continuar con la tradicional opacidad de los contratos del partido en el Gobierno en Cataluña. Y los aspirantes a tripartito se abstienen.

La pasada legislatura usted impulsó la llamada ley Aragonès, en la que intentaba rebajar los requisitos para la seguridad de la contratación pública en vez de reforzarlos. No salió adelante por la oposición de los grupos. También la pasada legislatura, Ciutadans presentó una ley de alertadores contra la corrupción y ustedes, con otros partidos, presentaron rápidamente otra, encabezaron la ponencia con su actual portavoz, la señora Marta Vilalta, y dejaron languidecer esa ley en un cajón.

Señor Aragonès, el día antes de denegar la comparecencia de la *consellera*, una alcaldesa de Esquerra Republicana había sido detenida por una investigación sobre subvenciones y contratos amañados.

Creo que es el momento de que este Parlamento escuche algo más que palabras en su compromiso práctico contra la corrupción. Cataluña necesita una ley de alertadores. Ciutadans la tiene preparada. ¿Esquerra Republicana moverá ficha para que se apruebe en esta legislatura?

La presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Aquest projecte de llei està sent impulsat pel Govern i està sent elaborat i, per tant, s'aportarà a aquesta cambra un cop s'hagin completat els tràmits; tràmits que inclouen, doncs, tot el que és la participació ciutadana en l'elaboració de la norma, la participació dels diferents organismes, des del Consell de Govern Locals fins a l'informe corresponent, si és el cas, del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya. Per tant, nosaltres la feina la fem.

De fet, si vostè pot formular la pregunta manipulant la informació a la que ha pogut accedir és gràcies a que el govern és un fidel complidor de la llei de transparència que va aprovar aquest Parlament, que hi ha un portal de transparència on, amb pocs passos, pot accedir al total de la documentació dels diferents expedients de contractació pública.

I no s'equivoqui: la llei de contractes de serveis a les persones era per parer els peus a les multinacionals en aquest país que estaven entrant en massa a la gestió de serveis de salut, en l'àmbit educatiu i en l'àmbit de les cures, i per enfortir el model d'aquest país basat en la cooperació, basat en la col·laboració, també amb la iniciativa social, basat també amb el treball amb cooperatives i amb el treball amb el tercer sector. Per tant, no s'equivoqui, teníem molt clar el que calia fer amb aquella llei, que era parer els peus a les multinacionals, dels quals vostès són uns excel·lents ambaixadors en aquesta cambra.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els incompliments i els retards en l'aplicació de l'acord per als pressupostos

317-00317/13

Formula la pregunta la senyora Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. President, avui fa 110 dies que vam aprovar en aquest Parlament els pressupostos de Catalunya per a l'any 2023. De fet, el proper dia 5 de juliol tenim la primera reunió per veure el grau de compliment d'aquest acord i li he de dir que no sabem el que ens portaran a la reunió, però que de moment el que ens arriba i el que estem veient és profundament decebedor.

Estem tornant a veure l'Esquerra Republicana que no compleix, que no s'atreveix, que diu però no fa. I per això, sí que volem saber, president, si és que vostè està penedit d'aquest acord de pressupostos i és per això que no compleixen, perquè no estem entenent què està passant.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Doncs esperi's al dia 5 i tindrà tota la informació. Per això vam quedar en que faríem un seguiment, que el faríem conjuntament i, per tant, el dia 5 tindrà tota la informació i veurà que el Govern, doncs, no només no se'n penedeix, sinó que és un bon acord que estem desplegant amb tota la força.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

A veure, president. Sap que quan parle intente ser clara –no sé si ho aconsegueixo–, i sobretot fonamentar les meues afirmacions.

Comencem amb exemples: l'impost de creuers. Tenim un acord segons el qual al gener o febrer del 2023 en començava la tramitació parlamentària. A hores d'ara, és que ni tan sols està aprovat al seu govern. Per tant, amb molta força molta força, no sé si ho estan fent. No sé si és perquè el president del Port de Barcelona és del seu partit i no hi està d'acord, però a nosaltres ens és igual, perquè en qualsevol cas, els acords estan per complir-los.

Habitatge: tenim un acord per millorar els mecanismes de compra d'habitatge per tanteig i retracte. Vam fer una reunió a l'abril, els vam portar una proposta. Van dir que esperàrem un mes. Estem a finals de juny; encara estem esperant, per tant...

Climatització de les aules: també teníem un acord en aquest tema. Sap quants centres educatius hi ha a Catalunya? Prop de 5.500. Quants estan vostès en procés de climatitzar? No arriba a cent. I a ciutats com Badalona, ni un.

I un últim exemple: salut. La setmana passada, fa quinze dies, vam fer una interpellació al conseller de Salut. Només ens va donar una dada: sis. Els sis mesos que ens demana per començar a posar en marxa algunes de les principals partides que vam aprovar en aquest acord de pressupostos i que estan relacionades amb l'accessibilitat al sistema per part dels pacients.

Per tant, amb força no, president. Els demanem: reaccionin i posin-se a treballar. Perquè és que si vostès foren un partit més, els seus retards, els seus incompliments, la seua manca de rumb seria un problema nostre, entre partits. Però és que vostès són govern, per tant, els seus incompliments, els seus retards, la seua manca de rumb ja són un problema per a tot el país.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, la llei que regula l'impost d'emissions en vaixells, doncs... serà aprovat, l'avantprojecte, pel Govern en aquest mes de juliol. Per la resta d'assumptes, vostè obvia una cosa: vam signar un acord de pressupostos a principis del mes de desembre, però els pressupostos de la Generalitat de Catalunya es van aprovar finalment al març. La negociació –i no va ser ni per voluntat seva ni per voluntat meua– per tenir una majoria de pressupostos, es va allargar més del que hauria estat desitjable, probablement, però finalment vam tenir pressupostos i això és positiu. L'acord de pressupostos es desplegarà i s'aplicarà; s'aplicarà aquest any 2023.

Aquest és un govern que compleix els seus compromisos, és un govern que té clar cap a on hem d'anar. El que pot ser és que a vostè no li agradi exactament cap a on volem anar, que és cap a una Catalunya més lliure, més justa, més pròspera, més verda, més feminista. Potser en algun d'aquests aspectes podríem coincidir.

Per tant, el Govern compleix els compromisos i la propera setmana, en la reunió de seguiment, podrà tenir tot el detall de quina és l'evolució de l'acord pressupostari.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç de la taula de diàleg amb el Govern espanyol i la necessitat de ressituar un referèndum per a l'autodeterminació en el centre de l'agenda política

317-00316/13

Formula la pregunta la senyora Eulàlia Reguant i Cura, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta; bon dia. Queda una mica menys d'un mes per a les eleccions a l'Estat espanyol. Acaba una legislatura que aquí a Catalunya ha vingut marcada per la seva aposta, president, per la taula de diàleg. La pregunta que li fem és: quan pensa fer un balanç públic i polític dels seus resultats? Honestament, quin recorregut creu que té aquesta aposta?

La presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, recurrentment, en aquesta mateixa sessió de control, he tingut l'oportunitat de fer valoracions de quin és el procés de negociació amb l'Estat, un procés de negociació que hem afrontat moltes vegades en solitari –ens hauria agradat tenir més acompanyament–, però que ha tingut rèdits evidents. Alguns rèdits com permetre el marc i les condicions que van permetre l'alliberament dels presos polítics aquesta setmana fa dos anys o la modificació del Codi penal amb la derogació de l'article que regulava el delictes de sedició.

I, evidentment, cal seguir més. Cal continuar. Cal obrir una segona fase en el procés de negociació. Per això vaig proposar un acord de claredat, que prenguéss aquesta cambra la proposta, per tal de poder tornar a exercir el dret a decidir sobre el futur del nostre país, però garantint aquesta vegada l'aplicació del resultat a través del seu reconeixement a nivell internacional. Aquesta és la voluntat. I és com tot, a la vida, també en política, no només es produeix el que vols, sinó tot el que pots fer i el que pots fer depèn de la força, la que es pugui obtenir el 23 de juliol, però també la que puguem tenir actuant amb molta més unitat, col·laboració i estratègia compartida a Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la senyora Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; president, balanç polític i públic. Vostè, a l'inici de la legislatura es va comprometre a fer un balanç de la taula de diàleg la primera meitat del 2023, segons vostè, i obro cometes, «per analitzar si el procés de negociació ha donat els seus fruits i decidir quins seran els passos següents a seguir, inclosa l'eventual finalització d'aquesta negociació». Som a finals de semestre; som a finals de semestre i encara és hora que comparegui davant del Parlament per fer aquest balanç. I ja li dic, nosaltres tenim un balanç molt negatiu d'aquesta taula. Les dues qüestions nuclears que s'havien de tractar han estat bandejades de la taula, de l'agenda; ni l'amnistia ni l'autodeterminació han estat mai a l'agenda d'aquesta taula. I vostès, més enllà del

que ha dit, podrien intentar colar-la i dir: «No hem obtingut ni l'amnistia ni l'autodeterminació, però sí el català a Netflix o el traspàs de rodalies.» Però ni això, ni una cosa ni l'altra.

I d'aquí plora la criatura, gran part del correctiu electoral en forma d'abstenció que han patit les forces independentistes a les eleccions municipals està motivat pel desconcert, per la frustració i per la desmobilització que ha provocat l'estratègia fallida de la taula de diàleg i per la incapacitat col·lectiva de capgirar aquest rumb. Per nosaltres aquest canvi de rumb passa per tornar a posar el referèndum d'autodeterminació al centre de l'agenda política. Passa per fer-ho aprofitant que Espanya ha de presidir el Consell de la Unió Europea i així tornar a internacionalitzar el conflicte. Passa per activar una agenda legislativa al Parlament centrada en garantir drets per a la majoria i passa per recuperar la mobilització popular que acompanyi totes aquestes reivindicacions.

Tres coses: tornar a posar el referèndum d'autodeterminació al centre, legislar des d'aquest Parlament en favor de la majoria i recuperar la mobilització popular. En definitiva, passa per recuperar la iniciativa política i passa per deixar de ballar al ritme del PSOE i de la patronal. L'hi tornem a preguntar, president, quin és el seu pla?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, la meva obligació és no quedar-me encallat en una dinàmica de retrets –no hi entraré–, sinó treballar perquè hi hagi un horitzó compartit en aquest país. I estic convençut que el millor horitzó compartit que pot tenir aquest país és votar sobre el seu futur i fer-ho amb les condicions que permetin que se n'apliqui el resultat i s'apliqui la decisió.

Ho hem fet dues vegades: vam votar el 9 de novembre de 2014 i vam votar l'1 d'octubre de 2017. I la correlació de forces, les circumstàncies, la repressió de l'Estat va fer inviable que es pogués aplicar el seu resultat, i això ho hem de superar. Com es supera? Amb reconeixement internacional. Quins ingredients necessitem per arribar a aquest reconeixement internacional? Enfortir correlació de forces interna a Catalunya, àmplies majories pel dret a decidir, que poden ser possibles si les volem construir tots plegats.

Jo he fet una proposta en aquest àmbit, moltes vegades s'ha ridiculitzat. A mi no em trobaran mai ridiculitzant les propostes de full de ruta a favor de la independència que plantegi ningú. Per tant, disposat a escoltar-les totes. Evidentment, i un treball perquè la unitat a favor de la independència de Catalunya es traslladi a tot arreu, a totes les institucions, també en aquest Parlament.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'acord amb la Lliga Àrab per a promoure l'ensenyament de la llengua i la cultura àrabs a les escoles

317-00318/13

Formula la pregunta el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿puede decirnos en qué va a beneficiar en la educación en Cataluña su reciente acuerdo con la Liga Árabe?

La presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. No hi ha cap acord amb la Lliga Àrab.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, la semana pasada su Gobierno anunció un acuerdo con la Liga Árabe, un acuerdo para promocionar su lengua en nuestros colegios, mientras ustedes arrinconan la lengua común de todos los españoles; un acuerdo, por cierto, que llega tras conocerse que Cataluña lidera los *rankings* de abandono escolar de toda Europa, con una tasa del 16,9 por ciento, y tras la constatación del retroceso educativo de nuestros alumnos en Cataluña.

Una vez más, señor Aragonès, comprobamos que ustedes, en lugar de reforzar los servicios públicos, como puede ser la educación, prefieren malgastar el dinero en sus propias agendas y en tejer alianzas con países que tienen un dudoso cumplimiento de los derechos humanos, las libertades y que restringen los derechos de las mujeres.

Son ya más de ciento treinta colegios en Cataluña, señor Aragonès, que imparten el programa de lengua árabe y cultura marroquí en Cataluña. ¿Nos puede decir en qué mejora la educación de nuestros hijos? ¿Cuál es su verdadera intención? ¿Por qué pretende importar otras culturas?

VOX, usted lo sabe bien, es la única formación política que está denunciando la creciente islamización de nuestra tierra, una islamización que no solo afecta ya a nuestro sistema educativo, datos oficiales de la Generalitat reconocen que en los últimos años se ha duplicado el número de mezquitas en nuestro territorio. Por cierto, mezquitas entre las cuales hay algunas que promueven el salafismo. ¿Lo recuerda? Esa corriente que hizo que en Ripoll algunos protagonizaron la barbarie en Cambri-ls o en Barcelona.

Su Gobierno, señor Aragonès, está demostrando que el separatismo no es un proyecto de amor a Cataluña; es un proyecto de odio hacia todos los lazos, hacia todas las tradiciones y que destroza la cultura de Cataluña. Solo creen ustedes en sus bolsillos y en sus privilegios, señor Aragonès.

Dejen ya de hablar de defender Cataluña como ahora pretenden hacer con su lema de campaña cuando lo que hay que hacer es defender a Cataluña de todos ustedes; dejen ya de levantar la bandera de Cataluña, porque son ustedes quienes la están sacando y la están despojando de toda su cultura.

La presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Molt bé, moltes gràcies. Acabem de sentir un discurs ple d'odi, que crec que no és el que convé a la nostra societat, una societat que és plural i diversa. I amb un govern, doncs, que té instruments de col·laboració, per exemple, amb la UNESCO, per promoure la diversitat de cultures també a Catalunya, i algunes vinculades a accions en l'àmbit d'ensenyament, que tenim convenis de treball i per foment, doncs, de cultures que també són presents a Catalunya però que provenen d'altres països; convenis, per exemple, amb institucions educatives vinculades als governs dels Estats Units, de França, d'Itàlia o de Portugal.

I, en aquest cas, s'està treballant amb ALECSO, que és l'organització cultural vinculada a la Lliga Àrab, no un programa d'educació i de foment de la llengua àrab a les escoles, sinó simplement un programa de ponts culturals.

Per tant, l'acord no està fet i és un programa simplement per coneixement de les diferents cultures. Crec que és bo el coneixement de les diferents cultures, perquè, si hi hagués un coneixement en aquesta cambra, com a mínim en els escons on s'asseuen els altres, de les diferents cultures de Catalunya, algunes de les afirmacions que s'han produït aquí, doncs, no s'haguessin produït. Vincular el conjunt de la gent de Catalunya que professa la fe musulmana o els centres de culte d'aquesta religió que estan al país amb una de les branques, identificant, doncs, el tot amb la part seria com pensar que tots els que professen la fe catòlica són Legionarios de Cristo, incloent també aquells que defensen la teologia de l'alliberament o els que són –som–seguidors de Pere Casaldàliga. Per tant, això demostra un grandíssim desconeixement.

Precisament, doncs, per evitar aquest desconeixement, per evitar que el debat sobre llengües i cultures al nostre país es faci en base a la ignorància, que és el que permet, doncs, que les *fake news* que es professen des de determinats mitjans de comunicació vinculats a la ultradreta i al nacionalisme espanyol puguin difondre's amb molta més facilitat, precisament la millor arma és la cultura. I la cultura no és exclusiva de cap país ni de cap llengua. I, per tant, nosaltres donem la benvinguda a totes les expressions culturals d'arreu, i sempre, evidentment, defensant els drets i les llibertats de totes les persones d'aquest país. Per tant, visca la cultura, que és la millor manera de dir visca la llibertat.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments de l'actualitat política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de redreçar la unitat entre els partits independentistes amb vista a les eleccions generals espanyoles

317-00321/13

Formula la pregunta el senyor Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Presidenta Erra, president Aragonès, membres del Govern, diputats i diputades, bon dia a tothom. En primer lloc, volem expressar en nom del nostre grup parlamentari tot el suport al conseller Miquel Buch, que ara mateix està sent jutjat pel seu compromís amb les institucions del nostre país. I avui també volem reivindicar els drets LGTBI; ara més que mai, ho hem vist, és necessari fer-ho.

President, el 23 de juliol compartim que ens hi juguem molt com a país. L'independentisme hem de ser forts, perquè l'Estat espanyol, governi qui governi, sempre va contra Catalunya.

Hem de dir prou als atacs a la nostra llengua, als atacs a la sobirania d'aquest Parlament. Hem de dir prou a la retallada de competències, al dèficit fiscal i als incompliments en inversions. Hem de dir prou a l'espionatge de Pegasus. Hem de dir prou a la repressió, a la guerra bruta de les clavegueres i al reconeixement de Catalunya com a nació.

I això també ha passat i passa amb *el Gobierno más progresista de la historia*. Són els mateixos partits, el Partit Socialista i els comuns, que utilitzen l'amenaça de l'arribada del PP a La Moncloa per fer por, per esgarrapar vots. Però són els mateixos que pacten amb el Partit Popular per arribar a l'alcaldia de Barcelona; el pacte

de Pedro Sánchez, Feijóo i Yolanda Díaz, que decideixen a Madrid qui ha de ser l'alcalde de Barcelona, amb les seves obediències franquícies a Catalunya, del senyor Salvador Illa, de Jéssica Albiach i d'Alejandro Fernández, per impedir que hi hagués un alcalde independentista a la capital de Catalunya; *España unida jamás será vencida*. Els partits espanyols mai s'abstenen contra Catalunya. I si guanya Espanya, perd Catalunya.

Per això, president, ja hem vist que anant sols mai s'aconsegueix res. Ho hem vist en aquests últims quatre anys, que no ha funcionat. Valorem la rectificació. Calen parets de vidre. Ara sembla que s'obren a una posició conjunta a Madrid. Per cert, va ser la principal raó per què es va trencar el Govern.

President, ja sap que la posició de Junts és molt clara, sempre ha sigut la mateixa: refer la unitat independentista, fer-nos sentir, fer-nos respectar, desbloquejar el conflicte polític entre Catalunya i Espanya. Per tant, no perdem una nova oportunitat.

President, quines decisions creu que s'han de prendre perquè la unitat sigui una realitat?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, el passat 17 de juny es van constituir els ajuntaments, els nous ajuntaments, fruit de les eleccions municipals del 28 de maig. Tots els ajuntaments del país trobaran en el meu Govern mà estesa per col·laborar en tots els assumptes que són d'interès compartit, tots, independentment del color polític. Això no treu, evidentment, que cadascú tinguem les nostres valoracions polítiques i personals sobre els acords i la consistència, la solidesa, la coherència de les aliances, doncs, que han fet que hagin estat escollits finalment pels plens municipals unes persones i no unes altres. Per tant, mà estesa, però alhora també clarificant quina és la posició des del punt de vista polític.

Miri, el 23 de juliol ens hi juguem moltes coses, però també el 24 i el 25 i el 26 i la resta de dies. I aquest Govern en cap cas dimitirà de la seva responsabilitat en la defensa dels interessos del país, en defensa de la llengua i de la cultura, en defensa del model d'escola, de l'estat del benestar; en defensa del model econòmic que volem desenvolupar per garantir llocs de treball de qualitat per a tothom; en defensa del compromís d'una societat que reconegui els drets de totes les persones, independentment de la seva condició, sigui la que sigui; en defensa també d'una lluita proactiva contra el canvi climàtic, i en defensa, evidentment, del dret a l'autodeterminació, del dret a escollir lliurement el futur d'aquest país per part de la ciutadania de Catalunya.

Per fer-ho, podria entrar, doncs, en alguns aspectes que vostè ha comentat, però la meua obligació com a president és mai mai mai quedar-me enfangat en el que pugui sonar a un retret. Per tant, no ho faré.

Què és el que hem de fer, doncs? Crec que un primer pas seria poder tenir, doncs, un mínim comú programàtic que guiés el que ha de ser el treball en els propers quatre anys d'aquelles forces polítiques en les quals el Govern de Catalunya, amb la composició actual, s'hi pugui sentir còmode. I evidentment, aquí també incloc, doncs, la seva candidatura al Congrés dels Diputats. Ens sentirem còmodes amb aquest programa compartit. És una excel·lent oportunitat. És centrar-nos en el què, que és el que ens fa forts. Quan ens hem centrat en el què és quan hem avançat com a país. Quan ens hem centrat en el què i el què ha estat associat a la democràcia, a la llibertat, a l'esperança d'un país millor, és quan el país ha avançat.

I dit això, vull expressar també tot el meu suport i solidaritat al conseller Buch, que ha estat un servidor del país a primer nivell.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'estratègia per a contrarestar la involució democràtica i el retrocés en llibertats i drets individuals i col·lectius

317-00320/13

Formula la pregunta el senyor Josep Maria Jové Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, presidenta. President, avui som 28 de juny, un dia que des de fa anys reivindiquem amb orgull. Però en ple 2023 aquest 28 de juny és baluard d'uns drets que no són tots els que voldríem però que qui sap si són més dels que tindrem a la tardor. Per això aquest 28 de juny, el dia que reivindiquem essencialment la llibertat i el dret de ser, segurament és més simbòlic que mai, perquè aquests drets que van costar tant a tanta gent avui estan en perill.

L'escenari que tenim al davant deixa entreveure un retrocés en drets i llibertats inimaginable fa uns anys. Hi ha veus que ridiculitzen els crits d'alerta davant l'onada conservadora i reaccionària que es consolida a les institucions. És irresponsable ridiculitzar-ho, com ho és posar-los catifes vermelles perquè participin de governs o presideixin parlaments. Perquè avalar discursos d'odi és una amenaça, també física, per a la convivència, per a les llibertats i per a la democràcia. Per ser demòcrata s'ha de ser antifeixista. I avui la lluita antifeixista ens interpel·la a tots, des del carrer a les institucions.

Per això també és irresponsable la indiferència, que no ens allibera sinó que ens allunya de la realitat. En defensa de drets no hi ha abstenció possible. Hem de defensar els drets que tant ens ha costat aconseguir, socials, democràtics, civils, lingüístics i nacionals, tots. Perquè sabem que aquests governs que s'estan configurant i el que pot sorgir després del 23 de juliol voldran acabar amb tots ells. I a Catalunya ho patirem de manera especial. Ho sabem perquè ho estem veient a d'altres territoris dels Països Catalans i perquè a Catalunya la defensa de la nostra identitat nacional sempre ha anat acompanyada de la voluntat de garantir els drets humans més fonamentals al conjunt de la ciutadania.

La cultura i la llengua catalanes estan amenaçades, però també ho estan el model d'escola catalana i els consensos al voltant de les llibertats socials col·lectives, de la no-discriminació, del pacifisme, de ser una societat d'acollida o de decidir el nostre futur lliurement.

I la millor resposta a aquesta amenaça ha de ser conquerir nous drets. Perquè encara ens queda molt camí per recórrer. Davant les dificultats, l'exclusió i la injustícia, només hi ha una sortida possible: garantir més i millors drets. Hem de guanyar a les institucions i als carrers, i fer-ho amb la força que dona treballar per fer un país millor, més just i més lliure.

Per això, president, com treballa el seu Govern per contrarestar aquesta amenaça d'involució democràtica?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, com molt bé diu l'amic Jordi Cuixart, la millor manera de defensar un dret és exercir-lo; per tant, exercint els drets.

Avui, 28 de juny, és el Dia de l'Orgull i de l'Alliberament LGTBI i, per tant, voldria aprofitar també aquesta intervenció per fer el meu reconeixement a totes les persones que, des de la lluita col·lectiva, també des del compromís institucional, ens van permetre que avui Catalunya sigui una societat avançada, una societat que reconeix i treballa per garantir els drets de totes les persones, independentment de la seva orientació sexual o de la seva identitat de gènere.

Va ser a Catalunya..., i va ser també Barcelona una de les primeres ciutats de la Mediterrània on es van produir les manifestacions del moviment d'alliberament gai i lesbià. Va ser Catalunya el primer territori de l'Estat on es va regular el registre de parelles de fet. Hem estat els primers en aprovar una llei contra la LGTBI-fòbia. I som un dels territoris que en aquests moments estem impulsant amb més decisió la nostra pròpia llei trans.

I, per tant, treballem per la defensa de tots els drets. I per fer-ho hem de seguir anant de la mà. I avui és un dia també per fer memòria, perquè els drets que avui s'han assolit no cauen del cel. Els drets mai són una conseqüència automàtica del pas del temps, com si fos el pas de les estacions, sinó que els drets s'aconsegueixen després de molt d'esforç i de molta lluita.

I ara estem en un risc, en un risc d'involució de drets. I no serà perquè no estiguem avisats. Ho veiem a Itàlia, bressol de bona part de la civilització europea, on avui s'estan prenent mesures que afecten, doncs, les parelles gais i lesbianes, i també els seus fills en cas de dissolució de matrimoni o de viudetat, i que poden afectar també especialment els drets dels menors.

Ho veiem precisament, doncs, al conjunt dels territoris que estan al voltant del principat de Catalunya, quan la ultradreta, amb safata i catifa vermella que li brinda el Partit Popular, accedeix, doncs, a altes cotes de representació institucional amb un discurs basat en l'odi.

Per tant, davant l'odi, drets i llibertats; davant l'odi a Catalunya, defensa del país, i defensa a ultrança, que vol dir a la nostra manera, generant grans consensos, enfortint els drets i llibertats i exercint els drets. I els exercirem tots, el dret a un estat del benestar, a un país que reconegui a tothom la seva ciutadania i a exercir la llibertat del nostre poble.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat d'assolir acords i pactes amplis, especialment en els àmbits de les infraestructures, l'educació, la salut i l'Administració

317-00319/13

Formula la pregunta el senyor Salvador Illa i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Molt bon dia, senyora presidenta. Senyor president, quin món, eh?, quins temps. Aquest cap de setmana, un altre recordatori, aquest cop a Rússia, amb una rebel·lió de conseqüències encara incertes.

I Catalunya? Catalunya no pot perdre ni el temps ni cap oportunitat; ha d'anar per feina, ha de posar-se en marxa, ha d'avançar. En alguns temes, de fet, en molts

temes, correspon al seu Govern la tasca d'impulsar, de fer avançar el país, no? De moment, veiem ben poc, Tant de bo això canviï.

Però hi han altres temes que ni el seu Govern ni molt probablement cap govern podrà redreçar tot sol. Parlo d'infraestructures, parlo d'educació, parlo del sistema sanitari, parlo de la reforma de l'Administració. Són temes, són qüestions que requereixen pactes i acords amplis, sòlids, amb un horitzó temporal llarg, de vuit- dotze anys.

Vull tornar, en seu parlamentària, a reiterar l'ofertament del meu grup per bastir i segellar aquests acords –als que, per cert, ja em vaig referir en ocasió del debat d'orientació de política general–; acords i pactes per posar Catalunya en marxa.

Li faig, li reitero aquest ofertament a vostè, com a president, i a tota la cambra, i li demano, senyor Aragonès, si vostè hi està disposat.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, de fet, una de, diríem, les marques de la casa del meu Govern ha estat arribar a grans acords a través de pactes nacionals.

Ho hem fet, per exemple, amb el pacte nacional per a la indústria, amb un ampliíssim consens que ens permet un full de ruta clar de modernització de l'economia del nostre país, basant-nos en una reindustrialització verda i digital i que arribi a tothom i que avui s'està desplegant i com tot, evidentment, amb els instruments que tenim al nostre abast.

Ho estem fent amb la Taula Nacional de l'Aigua, que començava a caminar aquest dilluns, que, al costat del consens que volem amb els grups parlamentaris, ens ha de permetre preparar Catalunya per a una situació que serà cada vegada més intensa en els propers anys, que és una escassetat hídrica que ens obliga no només a treballar perquè hi hagi una oferta suficient d'aigua, sinó també a mitigar i a fer molt més eficaç i eficient la demanda d'aigua al nostre país. I, per tant, assignant bé els recursos. I ho hem fet en tants altres àmbits. Estem elaborant les bases del pacte nacional per a la salut. I també en l'àmbit educatiu tenim una grandíssima oportunitat aquesta setmana de travar grans consensos.

Els consensos, però, no seran suficients si aquest país no disposa de totes les eines per poder-los aplicar. Hi ha des d'àmbit de recursos, però també àmbit normatiu que s'escapa del que és l'àmbit de competència d'aquest Parlament i, per tant, que tots hem de defensar a tot arreu. Aquesta, doncs, és la meua posició.

Volem que Catalunya sigui un país que tingui tot el futur per endavant. El Govern ho té clar, el Govern hi està treballant també.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Salvador Illa i Roca.

Salvador Illa i Roca

Crec, sincerament, que calen quatre o cinc pactes per posar Catalunya en marxa. Crec, sincerament, que comencen a ser urgents, però s'han de fer ben fets i a poc a poc. I per fer-ho, tots tots tots hem de ser generosos. Saludo la creació de la Taula de l'Aigua –probablement s'hagués pogut reunir abans–; lamento que cap de les propostes que el meu grup va fer per incorporar-hi, per exemple, el Col·legi Professional d'Enginyers s'hagi recollit i demano si és possible que s'hi incorpori. És a dir, no veig que es pugui fer una Taula de l'Aigua sense els enginyers en aquest país. Cal generositat de tothom. Cal una mirada llarga, més estratègica que tàctica, i cal un rumb, una orientació, no donar cops de volant.

Penso que Catalunya té camí per endavant. Estic disposat a arribar a aquests acords. I penso també que sempre es poden trobar excuses, però en aquest moment, l'hi dic amb tot el respecte, penso que el Govern de la Generalitat està a la meitat de

la meitat del seu potencial –a la meitat de la meitat del seu potencial. Té la mà estesa del meu grup per arribar a aquests quatre o cinc acords que crec que Catalunya necessita més que mai.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, el convido a que quan va pel país preguntis als sectors econòmics i socials quin és l'acompanyament del Govern. I es trobarà de ben segur una resposta en què l'acompanyament del Govern és molt més gran ara que fa uns quants anys. En recursos, en acords i en manera de governança compartida. Un exemple són els pressupostos d'aquest any, que van tenir un acord previ a tenir el de la majoria parlamentària amb els agents socials i econòmics i amb una representació molt gran del país. Hem fet grans avenços en aquests anys, hem arribat a un acord històric per tenir un sistema de serveis socials al nostre país malgrat les limitacions de la llei de dependència i el seu finançament.

Per tant, tenim clar quin és el rumb. L'estem executant. Les propostes, evidentment, totes són benvingudes. I en un context d'incertesa global, el meu Govern està compromès a donar certesa a la ciutadania de Catalunya i per això treballem cada dia.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei d'actualització, incorporació i modificació de determinats articles del Codi civil de Catalunya (debat de totalitat)

200-00010/13

I aquest és el debat de totalitat del projecte de llei d'actualització, incorporació i modificació de determinats articles del Codi civil de Catalunya. D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presentarà aquesta iniciativa legislativa la consellera de Justícia, Drets i Memòria. Per això té la paraula la senyora Gemma Ubasart i González. *(Veus de fons.)* Si de cas, consellera, esperem que acabin de sortir tots els diputats, que potser tindrem l'hemicicle més tranquil.

(Pausa llarga.)

Consellera, quan vulgui.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria

Gràcies, presidenta. Autoritats del Parlament, membres del Govern, diputades i diputats, entitats i persones que avui ens acompanyeu des de la llotja del Parlament i també els que seguiu aquest Ple *online*.

Com saben, l'objectiu de la meua intervenció avui és presentar a la cambra el projecte de llei d'actualització, incorporació i modificació de determinats articles del Codi civil de Catalunya que ha impulsat la meua conselleria i que el Govern va aprovar fa uns mesos. Aquesta és una llei de caràcter marcadament tècnic que ha estat treballant des de fa temps la Comissió de Codificació de Catalunya, així com altres persones expertes en la matèria. En essència, es busca modernitzar el Codi civil català i adaptar-lo a l'evolució de la societat, sempre més ràpida que les normes que la regeixen.

Per entendre l'abast i l'oportunitat del canvi legislatiu que proposem, primer voldria posar en relleu que hem d'entendre el Codi civil com una expressió del caràcter d'una societat. En aquest cas, de la societat catalana, una societat diversa i moderna que necessita un marc normatiu de convivència a l'alçada dels canvis socials que vivim. En efecte, el Codi civil és una eina que regula com volem convida com a so-

cietat. Una eina que parteix de la tradició jurídica catalana i que s'ha d'adaptar a les noves realitats socials.

L'actualització del Codi civil entronca amb una defensa del dret propi que té arrels històriques i que ha estat sempre una peça clau de l'autogovern. Però ara ja fa més de vint anys de l'aprovació de la primera llei del Codi civil de Catalunya, i d'ençà, els canvis legislatius en dret comparat, els nous reptes que planteja la societat del segle XXI i l'evolució social a la que abans feia referència fan més necessària que mai l'actualització d'aquesta norma. En aquest context, doncs, vull destacar les modificacions que proposem al Codi civil amb caràcter transversal, que pivoten sobre dos grans eixos: el primer, la introducció de la perspectiva de gènere al Codi civil, i segon, la promoció de la mediació i la gestió alternativa de conflictes.

En primer lloc, en el primer eix, és conegut l'androcentrisme, encara prevalent en la majoria de textos legals, tant pel que fa a la redacció com en els termes emprats. Malauradament, el Codi civil no n'és l'excepció. En aquest sentit, un dels propòsits d'aquest projecte de llei és la normalització de la terminologia i del llenguatge, amb propòsit d'igualtat i amb criteris inclusius i no sexistes. Per això es canvien conceptes masculins per formes neutres i s'imposa el criteri de redactar els articles i les normes amb un llenguatge respectuós amb el gènere que doni visibilitat a les dones i elimini l'androcentrisme endèmic dels textos legals.

Però no només és una qüestió de llenguatge. Les qüestions de gènere també s'entenen a d'altres àmbits sectorials del Codi civil. Per posar només dos exemples, el nou redactat constata que en la constitució social dels òrgans col·legials, associacions i fundacions s'ha de respectar el principi de paritat de dones i homes en la composició dels òrgans de govern, tenint present de manera específica el substrat social i les finalitats de cada entitat. Així mateix, es fan esmenes a l'articulat per treure la càrrega pejorativa que incorpora el fet que l'actual Codi civil dediqui un article sencer als afectats de les relacions sexuals de la mare amb altres homes en cas de qüestionament de la paternitat. I en l'àmbit de la protecció de la figura de la dona i la condició de maternitat també es reforça el precepte relatiu a les decisions sobre el propi cos, incorporant un apartat que determina que correspon a la dona la decisió sobre la interrupció voluntària de l'embaràs en les condicions que determini la llei.

D'altra banda, el segon gran eix que he esmentat abans parteix de la convicció que els mecanismes de gestió alternativa de conflictes, i especialment la mediació, comporten molts avantatges per a la ciutadania. Per això, s'introdueix un article en aquest sentit, formulat com a nou principi general del Codi civil. D'aquesta manera, s'insta a la ciutadania a resoldre els conflictes sempre que sigui possible per aquesta via. Tot i que la mediació ja és una realitat, el fet d'introduir-la com a norma promou que els operadors jurídics en prenguin més consciència. A més, la gestió alternativa de conflictes i la mediació també apareixen al Codi civil d'una manera sectorial en la regulació de les persones jurídiques i dels contractes.

Així doncs, des d'aquesta perspectiva, la modificació del Codi civil esdevé una oportunitat per aprofundir en la garantia de drets. És una oportunitat que no podem i no volem desaproveitar. Però més enllà dels dos aspectes transversals que he citat, la igualtat de dones i homes, la perspectiva de gènere i la promoció de la resolució alternativa de conflictes, aquest projecte de llei introdueix altres canvis sectorials. Són canvis puntuals, però no menys rellevants, que afecten determinades matèries i que resumeixo tot seguit.

En referència a les persones amb discapacitats, s'implementa el principi de capacitat jurídica a totes les persones. Es reconeix la capacitat jurídica de totes les persones i es reforça el sistema de suports a la seva actuació. Aquest és un pas més en la direcció que marca la convenció de Nova York de 2006, segons la qual s'ha de promoure, protegir i assegurar el gaudi ple i en condicions d'igualtat a les persones amb discapacitat.

En referència al dret dels animals, es deixen de considerar bens materials. La creixent i generalitzada convivència amb animals és una realitat que no pot ser obviada i que té implicacions directes per a les persones que se'n fan càrrec. Per tant, els animals no es consideren bens materials i en situacions de separacions o divorci tenen un tractament propi que els diferencia dels drets dels objectes, com la possibilitat de custòdia compartida o el dret de successió. D'altra banda, com a novetat, també s'estén la prohibició de concedir el dret de visita als fills en cas de maltractadors dels animals de l'àmbit familiar amb sentència ferma.

En l'àmbit de successions es reforça el dret de la persona hereva en el dret successori. Fenòmens socials com l'envelliment progressiu de la població o els canvis en els models de família han provocat una pressió de caràcter internacional sobre el legislador respecte a la institució de la llegítima. En aquest sentit, es reforma la llegítima per reduir-ne l'abast i el període per reclamar-la passa de deu a quatre anys. D'altra banda, el maltractament de caràcter psicològic s'inclou com a causa de desheretament. Així mateix, es reforça la posició de la persona hereva davant la del legítimari.

Amb relació a la participació en associacions i fundacions, es possibiliten les reunions telemàtiques. Aquest és un cas clar d'adaptació a les circumstàncies derivades de la pandèmia de la covid-19. En aquest sentit, es modifica el Codi civil per fer possible que les persones jurídiques de dret privat puguin celebrar reunions i assemblees per videoconferència, malgrat que no ho especifiquin els estatuts. En aquest cas també es regula el vot electrònic. En el cas de les comunitats de propietaris, també es dota d'una major claredat la regulació, per tal que els propietaris puguin assistir a reunions telemàtiques.

Podríem citar més àmbits i entrar-hi amb més profunditat, però en tindrem l'ocasió al llarg del tràmit parlamentari del text a tràmit, que el ténim a disposició, i ténim el departament a disposició. Avui, en aquest debat a la totalitat, simplement voldria acabar subratllant la idea que sosté aquest projecte de llei i que he apuntat anteriorment. La nostra voluntat política –i entenc, també, la d'aquesta cambra– ha de ser la d'actualitzar el Codi civil per garantir i reforçar drets bàsics. Així ho fem amb aquesta modificació. Malgrat el seu caràcter eminentment tècnic, aprofitem les escaletxes que ofereix el marc competencial per tal d'avançar en matèria de drets de ciutadania, posant especial èmfasi en drets claus com la introducció de la perspectiva de gènere i les altres qüestions que he comentat.

Tot plegat per aconseguir un Codi civil modern, actualitzat, que sigui un instrument de progrés a l'alçada dels reptes que la societat del segle XXI ens imposa a tots i a totes. Crec sincerament que és una oportunitat que no podem ni volem desaproveitar. I, per tant, doncs, reitero que estem a disposició de la cambra, tant jo personalment com l'equip del departament, per acompanyar aquest tràmit si és necessari.

Gràcies.

La presidenta

Tot seguit, i per la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bé; gràcies, presidenta. Señoras y señores diputados, señora *consellera*, hoy se somete a la consideración de los diputados de este Parlament un proyecto de ley de actualización y modificación del Código civil de Cataluña que supone una extensa reforma que afecta nada más y nada menos que a los seis libros que lo integran y a un total de sesenta y seis preceptos del mismo; una reforma que, si bien en algunos aspectos incorpora mejoras técnicas interesantes, en otras cuestiones supone la introducción de una serie de parámetros de marcado sesgo ideológico con los que en modo alguno podemos estar de acuerdo y que han motivado que, por parte de mi grupo parlamentario, hayamos presentado esta enmienda a la totalidad.

Vamos a referirnos primero, de forma breve, a aquellas cuestiones que podemos valorar positivamente. En el ámbito del derecho sucesorio, la reforma de la legítima para reducir su alcance, en línea con otras administraciones de nuestro entorno; el reforzamiento de la posición del heredero frente al legitimario; el tratamiento de las deudas de la herencia. Consideramos positivo que las finanzas, avales u otras garantías personales del causante, que fueren desconocidas en el momento de la aceptación de la herencia, no se puedan reclamar al heredero o, dicho de otra manera, que este solo responda de ellas con los bienes hereditarios que subsistan en el momento en que se le formula la reclamación. Esto es positivo.

Y, en el ámbito de las personas jurídicas y comunidades de propietarios, valoramos positivamente también la posibilidad de que los órganos de las personas jurídicas y las comunidades de propietarios puedan reunirse telemáticamente por videoconferencia, que es una demanda de abogados, de administradores de fincas y de otros operadores del sector inmobiliario.

Dicho esto, vamos con una serie de cuestiones ideológicas controvertidas, sobre todo en lo referente a la introducción de la ideología de género en el Código civil de Cataluña. Nosotros pensamos que un ordenamiento jurídico, el Código civil, es una norma esencial, de capital importancia, la espina dorsal del sistema jurídico y, por tanto, no debería ser modificado de forma sectaria, sino solo como consecuencia de un profundo estudio, de forma muy meditada y con amplios consensos políticos y jurídicos, que ustedes han roto por completo.

Vamos con esas cuestiones. Se introduce, como digo, la ideología de género en el Código civil de Cataluña en el nuevo artículo 111-8, que ahora recoge el principio de igualdad y no discriminación por razón de género, que debería informar la aplicación e interpretación del derecho civil de Cataluña. Ustedes ya saben que el principio de igualdad y no discriminación ya existe en nuestro ordenamiento jurídico en el artículo 14 de la Constitución española, que establece textualmente que «todos somos iguales ante la ley sin que pueda prevalecer discriminación alguna por razón de nacimiento, raza, sexo, religión, opinión o cualquier otra circunstancia personal o social».

Y también saben que la Constitución es la norma suprema del ordenamiento jurídico y que sus derechos fundamentales tienen eficacia directa sobre todos los poderes públicos y son de aplicación directa por los jueces y los tribunales. Por tanto, no hacía ninguna falta introducir esta reforma puramente ideológica, porque lo que ustedes han querido es sustituir esa «no discriminación por razón de sexo» por la «no discriminación por razón de género», que es un concepto ideológico y sectario.

Y, en línea con esta doctrina de la ideología de género, se establecen ahora otras medidas como la paridad obligatoria en órganos colegiados o la sustitución de conceptos tan básicos como el de *padre y madre* por el de *progenitor*, y se cambia también el masculino en expresiones como «*bon administrador*» o «*bon pagès*», y que eran expresiones de gran raigambre en el ordenamiento jurídico catalán, por formas neutras que complican necesariamente el lenguaje sin ninguna necesidad.

En segundo lugar, toda la cuestión del tratamiento de la violencia intrafamiliar, en relación con la prohibición de custodia compartida y suspensión del régimen de visitas. Miren, el nuevo artículo 233-11.3 del Código civil de Cataluña establece la prohibición de otorgar la custodia compartida en caso de que haya indicios de que el progenitor haya cometido violencia familiar o violencia llamada «machista», pero no establece el alcance que han de tener dichos indicios para originar una consecuencia tan grave como la que afecta a lo más sagrado, a la relación entre padres e hijos, lo que crea una enorme inseguridad jurídica.

Y además pretenden imponer por ley como obligatorio lo que ya está previsto en la ley de enjuiciamiento criminal como una facultad de jueces y tribunales. Actualmente, el juez, ponderando todos los intereses en juego, al amparo del artículo 544 *ter* 7 de la ley de enjuiciamiento criminal, puede adoptar como medida cautelar la

suspensión del régimen de visitas, estancia, relación o comunicación respecto de los menores que dependen de él. Es obvio que son los tribunales los que deben resolver estas cuestiones en interés superior del menor y en atención al caso concreto, sin que deban imponerse por ley generalidades que privan a los jueces y tribunales de su capacidad de ponderación con medidas tan drásticas como las que se pretenden imponer en esta reforma para todos los casos.

Porque la reforma se refiere a la privación de la guarda y custodia, comunicación, visitas o relación en *todos* los casos en los que exista un procedimiento penal o por meros indicios de violencia machista o familiar. Si finalmente hay un archivo del procedimiento penal o una sentencia absolutoria, ¿quién repara al padre y al menor que se han visto privados de mantener contacto por esta injusta ley? Insisto, deben ser los tribunales los que, de acuerdo con las particularidades del caso concreto, acuerden o no medidas civiles de protección, sin que deban imponerse generalidades drásticas en esta ley. En definitiva, el nuevo artículo 213-11.3 del Código civil de Cataluña choca frontalmente con el artículo 544 *ter* de la ley de enjuiciamiento criminal y, sin duda, va a generar una manifiesta inseguridad jurídica en su aplicación.

En tercer lugar, el régimen jurídico de los animales. Mire, esta reforma introduce en determinados casos la insensatez de hacer decidir a un juez qué debe hacer con la custodia del animal de compañía como miembro de una familia y lo equipara prácticamente con los hijos en caso de divorcio. Miren, el animal tiene un dueño que lo adquiere, pone su cartilla y su microchip a su nombre y se hace responsable de su cuidado, de la tenencia y de las acciones de este. El animal es y debe ser siempre de su dueño. La familia lo cuida, lo atiende, lo mimas, pero las responsabilidades son –deben recaer– sobre quien tomó la decisión de ser su titular.

Y, por cierto, sorprende que, en la nueva regulación del Codi civil de Catalunya, se diga textualmente que «los animales son seres vivos, con sensibilidad física y psíquica, que han de ser cuidados y que se ha de procurar siempre su bienestar», 511-3.1 del Código civil de Cataluña –y está muy bien. Pero, al mismo tiempo, se incorpora al Código civil un nuevo precepto, en el artículo 212-7, referente al aborto, en el que se señala que corresponde a la mujer la decisión exclusiva sobre la interrupción voluntaria del embarazo en las condiciones que determine la ley.

Qué pena que ustedes otorguen más derechos a los animales que al concebido no nacido. A los primeros... (*Alguns aplaudiments.*) A los primeros hay que cuidarlos y procurar siempre su bienestar –y está bien que sea así–, pero el ser humano que no ha llegado todavía a nacer no merece para ustedes ninguna protección. Esta ley sienta las bases de algo que es realmente peligroso: humanizar al animal y deshumanizar al hombre. Esta es la nueva civilización que parece ser que nos propone su departamento. (*Alguns aplaudiments.*)

Y finalmente, está toda la cuestión de la capacidad jurídica de las personas con discapacidad que ya tratamos en este pleno con ocasión del debate del Decreto 19/21, de 31 de agosto. Nosotros no compartimos que se vincule la dignidad de la persona con su capacidad de decisión.

Su proyecto de ley establece que la dignidad de la persona reside en la voluntad y por eso se señala que se procurará que en todo momento se cumplan la voluntad, deseos y preferencias de la persona discapacitada, pero en ningún momento se habla de su mejor interés y esto es un tremendo error. La dignidad es inherente al ser humano como portador de valores universales y no depende de su capacidad ni de su voluntad. La dignidad del ser humano reside en su condición de persona y no en su capacidad de decisión. Por todos estos motivos, hemos presentado una enmienda a la totalidad al proyecto de ley que hoy se nos presenta.

Muchas gracias, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta segona

A continuació, per posicionar-se, intervindrà la resta dels grups parlamentaris, també per un temps de deu minuts. Té la paraula, en primer lloc, pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Oscar Aparicio Pedrosa.

Oscar Aparicio Pedrosa

Moltes gràcies, vicepresidenta; bon dia a tothom; bon dia, consellera. Consellera, el Govern, després de força d'anys de tramitació, porta a debat parlamentari el projecte de llei d'actualització, incorporació i modificació de determinats articles del Codi civil de Catalunya, com bé ha dit la consellera de Justícia, la consellera Ubasart. Jo discrepo una mica del que deia ella, que considera que és una qüestió tècnica. Jo crec que no és una qüestió menor, aquesta modificació que estem fent avui.

Sota un títol una mica ambigu –diguem-ho així– de determinats articles, com deia el senyor Macián, s'estan modificant seixanta-sis articles del Codi civil, de tots els llibres del Codi civil català. I s'està fent..., a part d'aquesta gran quantitat d'articles, també destaca per la importància de les matèries que s'estan modificant en temes successoris i de capacitat, principalment, però també en altres matèries que comentaré més endavant. I jo crec que converteix aquesta tramitació d'aquesta llei en una de les més importants que hi ha hagut en el dret civil català en les darreres legislatures, perquè afecta temes cabdals en el dia a dia de la ciutadania i dels seus drets fonamentals.

Però també li dic que, al nostre entendre i a diferència del que deia el representant de VOX, per nosaltres queda curta. Abans, però, de fer les reflexions sobre el fons d'aquesta modificació, d'aquest projecte de llei, em permetran que faci tres reflexions prèvies. La primera que entenc, i això ens afecta com a cambra, que una reforma d'aquest calat hauria de provenir de la cambra, no del Govern.

La segona és que un avantprojecte que té els seus inicis el 2019, que ha tingut entrada en el Parlament el 2022, que passa al plenari el 23, jo crec que diu poc de l'agilitat legislativa i del que vostè comentava, senyora consellera, que s'han d'adaptar les lleis a una societat que va canviant, que cada vegada ho fa de forma més ràpida. Amb aquesta reforma, de fet, ens volem adaptar a convenis internacionals que es van signar el 2006 o a normativa pròpia d'aquest Parlament del 2015. Crec que, per tant, que és força evident en aquestes dates de l'argument que li deia, que hem de ser molt més àgils a l'hora de fer normativa.

I la tercera qüestió, possiblement conseqüència d'aquesta perllongada tramitació, és que abans d'aprovar-se, nosaltres entenem que alguns d'aquests articles que es modifiquen en aquesta llei ja han quedat superats i obsolets.

Com li dic, entrant en la matèria, nosaltres farem aquesta intervenció en cinc grans blocs, que creiem que és el que es pot agrupar en aquesta reforma que es presenta avui a aprovació. El primer, com vostè molt bé ha dit, és l'adaptació del Codi civil català als principis d'igualtat entre homes i dones, derivats precisament de la Llei 24/2015, amb una normalització de la terminologia i el llenguatge, promovent el llenguatge neutre. Al nostre entendre, aquesta és una modificació tardana, necessària, però crec que és insuficient. És obvi que si algú llegeix el Codi civil, un cop modificats aquests articles que es proposen, veurà que encara queda una reforma íntegra del Codi civil català, perquè hi han molts altres articles que també entren formes, terminologia i llenguatge no homogeni amb aquesta modificació.

Però, més enllà del llenguatge, es proposen reformes per evitar situacions discriminatòries que afecten les dones en el cas de filiació –i aquí, permetin-me, segurament serà una afirmació una mica polèmica–, però estar regulant encara en el Codi civil català presumpcions de paternitat quan hi ha avenços tecnològics actuals, mitjans tècnics en l'ADN, no ens sembla la millor solució que podia adoptar el legislador.

També creiem que s'hauria d'haver apostat per la paritat en els òrgans d'administració pública amb personalitat jurídica privada, tal com fa la normativa espanyola, i no només quedar-se en la modalitat de promoure la igualtat i no-discriminació. Si de veritat volem entomar aquesta situació, ens cal valentia a l'hora de prendre decisions.

El segon bloc en què divideixo aquesta reforma és precisament la que es deriva d'incorporar el principi de capacitat jurídica de totes les persones per adaptar-se al mandat derivat de la Convenció de les Nacions Unides sobre els drets de les persones amb discapacitat, que..., com dic, de l'any 2006, en vigor des del 2008. Vostè, consellera, ha dit que aquest és un pas més cap aquí, però, clar, després de quinze anys entenem que ja no hauria de ser un pas més.

És un principi molt lloable el que vol fer la normativa que portem avui a aprovació, però cal que vagi acompanyada d'altres mesures. Dotar de més recursos les ofícines judicials, també amb les entitats del sector, però, a més, calen canvis no només en el Codi civil català, sinó també en totes les normatives sectorials, perquè no ens podem quedar només en que sigui un pas més. Hem de completar i aconseguir la plena aplicació d'aquest conveni.

El tercer bloc que m'agradaria esmentar és la regulació dels drets successoris i l'intent, que vostè també ho ha comentat, de reforçament de la posició de la persona hereva en el dret successori, amb una debilitació de la figura de la legítima. S'adopten mesures positives com la inclusió del maltractament de caràcter psicològic com a maltractament greu i causa de desheretament, invertint la càrrega de la prova, situant-la en el legitimari. Es fa una millora important i llargament sol·licitada per als sectors, en el sentit que en el cas de l'acceptació de l'herència pura i simple, la persona hereva respon de les obligacions de la persona causant i de les càrregues amb els béns de les herències i els propis, però en aquest cas els propis només ho seran si els del cabal hereditari són insuficients. Crec que aquí..., és una mesura que va pel bon camí.

També pel fet que la regulació de la legítima consideri convenient prosseguir amb la tendència legislativa de reduir progressivament el seu abast, així com la de reforçar la posició de la persona hereva davant de la legitimària. Entenc que, de tota la reforma, a nosaltres, com a mínim..., aquesta és la part que trobem més encertada la llei.

El quart gran bloc és la regulació destinada a protegir els animals en l'àmbit del dret civil, d'acord amb la seva especificitat i la seva condició d'éssers vius amb sensibilitat física i psíquica. Perquè a diferència del que deia el senyor Macián, que tracta els animals com un objecte, nosaltres entenem que va molt més enllà.

També li dic, i no és una qüestió pròpia d'aquest grup parlamentari, que hi ha hagut diferents entitats que ja van al·legar a l'avantprojecte i que, per tant, és una..., van al·legar en el sentit de que quedava curta, aquesta modificació, que la llei estatal del 2023, d'enguany, va una mica més enllà, i, per tant, nosaltres coincidim amb aquestes entitats que s'ha de fer un pas més. Hem d'aprofitar aquesta reforma per fer un pas més i adaptar o posar en plenitud de drets els animals.

I, per últim, i aquí sí que em volia centrar una miqueta més. Vostè ha dit que hi havia dos grans punts integrals d'aquesta reforma, dos eixos. Un, el de la igualtat, que l'hem tractat, i el següent era la part que jo entenc que és més decebedora, que és la resolució alternativa de conflictes en l'àmbit privat. Vostè, com fa sempre el departament històricament, ho ha centrat i, a més, ho ha dit en la mediació. Nosaltres ho hem dit moltes vegades i, a més, permeti'm que li recordi que en aquests moments el nostre grup parlamentari va redactar una proposició de llei sobre la resolució alternativa de conflictes, especialment centrada en els litigis –val a dir-ho–; està a l'espera de que es tracti en aquest Ple.

Hem dit sempre que s'hauria de superar la visió que té el departament respecte a que l'únic o el principal és la mediació. Vostè ho ha dit, senyora consellera, és a dir,

que el principal... Em sembla que he pres nota més endavant, que deia que el principal és la mediació, perquè el que és el dret comparat, l'experiència comparada d'altres països molt més avançats que nosaltres en aquesta matèria ens fa veure que hi ha molts més sistemes i molt més eficaços i eficients que no la mediació. Em diu que sí, però si un es llegeix el text, parla de mediació, bàsicament de mediació, quan hi ha molts més... També li dic que aquest grup va presentar una proposició de llei, en què hi ha una esmena a la totalitat per part del seu grup, amb la qual..., amb allò que li deia que potser la cambra, el Parlament, és qui ha de fer l'activitat legislativa, no només és que vostès la vulguin exercir, sinó que fins i tot estan parant o volen parar quan hi ha altres grups que ho volen fer.

Ja l'hi dic, nosaltres entenem que amb la resolució alternativa de conflictes ens hi trobaran, però el que no podem fer és deixar una oportunitat com és una modificació tan important com és aquesta del Codi civil català per fer només una petita referència a la mediació. Si volem fer-ho, hem d'aprofitar totes les oportunitats. Crec que amb aquesta legislació que porten avui en el Ple es perd una gran oportunitat per fer-ho.

Ja li dic que, per a nosaltres, el conjunt d'aquesta llei que es porta avui a aprovació és positiva. Entenem, però, que queda curta. Entenem que han de ser, les lleis que es presentin en aquest Parlament, han de ser necessàries, que han de ser adaptades a la realitat social del moment, que plantegin solucions a una societat cada vegada més diversa, plural i avançada. I crec sincerament que amb aquesta reforma no acabem de complir aquests objectius. Com vostè deia, ens emplacem per al tràmit parlamentari que iniciarem segurament avui per poder treballar en aquestes condicions.

Evidentment –queda un minut– no he fet referència o gairebé no he fet referència al que ens porta avui també, que és l'esmena a la totalitat de VOX. Nosaltres hi votarem en contra, és evident. Crec que del conjunt del que he comentat avui ja queda clar que nosaltres estem a favor, amb matisos, d'aquesta reforma i segurament pels motius contraris que deia el senyor Macián de VOX.

Per finalitzar, permeti'm, doncs, que acabi adreçant-me a tots els partits democràtics, perquè la millor manera de preservar la democràcia és participant-hi. La millor forma de preservar el dret propi és continuar legislant de forma útil per a la ciutadania. El que salvarà el nostre dret no serà la nostra història, el nostre dret escrit o la nostra història escrita, sinó el que està per escriure.

I, dit això, i per acabar, sí que avui vull aprofitar perquè avui és el darrer ple de dos companys, un que ha treballat amb vostè, el senyor Rubén Viñuales, l'altre el senyor Juan Luis Ruiz, que tots dos inicien una nova etapa com a alcaldes de Tarragona i de Vilanova, respectivament. Els vull dir que perdem dos grans parlamentaris, però que hem guanyat per a tota la vida dos grans amics.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per posicionar-se sobre... Intervindrà el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Joaquim Jubert Montaperto.

Joaquim Jubert Montaperto

Bon dia, vicepresidenta, consellera Ubasart, diputats i diputades. Un record afectuós a l'honorable conseller Buch i al sergent Lluís Escolà, i també per al company Quim Calatayud, que fa poques hores ha perdut la seva mare.

En temps de recentralització de competències i retallades sistemàtiques per part d'un Tribunal Constitucional que no ens representa, preservar el nostre dret és fer-ho de les nostres institucions. El Codi civil català és el nostre cos normatiu propi en matèria de dret civil. S'ha anat actualitzant des de la recuperació de les institucions i aquest projecte continua amb aquest llarg llegat de modernització i actualització de ja prop de dos segles per completar la regulació civil pròpia del nostre país. És una

eina importantíssima en matèria de drets civils propis. Reconeix institucions històriques i particulars de Catalunya de llarga tradició i arrelament. L'actualització es fa a l'empara de l'article 129 de l'Estatut, que preserva la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de dret civil, i els articles 106.2 i 153, que determinen que la Generalitat pot establir els procediments de mediació i conciliació en la resolució de conflictes en matèria de polítiques de gènere. El Codi civil català es configura com un codi obert, subjecte a incorporar els canvis que demana la realitat social i que reclama una contínua adaptació de les regles jurídiques existents. Com a codi obert ha estat amatent als canvis que es produeixen a la societat, regulant-los, però també sovint avançant-se a eventuais esdeveniments socials i fixant-ne les bases.

D'acord amb aquests propòsits, el projecte que fem nostre, perquè va ser molt treballat per la consellera Ciuró i el director general de Justícia, Joan Ramon Casals, que avui ens acompanya i a qui des d'aquí saludem, endega unes reformes transversals del conjunt del codi, actualitzant preceptes que afecten tots els seus llibres i donant compliment al principi d'igualtat i no-discriminació, imposant la gestió de controvèrsies via la mediació i els mecanismes de resolució alternativa de conflictes com a eixos centrals de la reforma. Aquest projecte ha comptat amb la feina incansable de la Comissió de Codificació de Catalunya i les seves seccions, com ja ha remarcat la consellera, que representen una pluralitat de veus amb expertesa. I de manera rellevant cal esmentar el notari Joan Carles Ollé, president de la secció d'harmonització de la comissió, també les nombroses aportacions d'una munió d'entitats representatives del teixit social i associatiu de Catalunya, a les que cal esmentar i agrair l'esforç per fer una llei molt treballada fruit d'amplis consensos.

El projecte incorpora al Codi civil de Catalunya modificacions exigides per l'evolució de la societat catalana, donant resposta a situacions i qüestions que la pràctica ha constatat com a controvertides. En el procés de codificació s'ha procurat normalitzar el llenguatge, corregint un evident androcentrisme; per això, incorpora un llenguatge inclusiu, per visibilitzar les dones i els nous models de família. Així, es parla de «pagesia» en comptes de «pagès», en l'àmbit del contracte de conreu, o «persona bona administradora», substituint els tradicionals termes de «tutor» o «tutora» o «pare» o «mare» en l'administració dels béns aliens.

Cal remarcar que coexisteixen articles que adopten la nova redacció amb altres que estableixen que les denominacions en gènere masculí referides a persones inclouen dones i homes, llevat que del context se'n dedueixi el contrari. Aquesta coexistència impedeix l'homogeneïtzació de tot l'articulat. Aquesta és una feina que queda pendent i que, sense cap dubte, s'anirà completant en futures reformes.

En el dret comparat hi ha nombroses legislacions que aquests darrers anys han deixat de considerar els animals com a béns mobles, passant a ser objecte d'una protecció singular basada en la seva condició d'éssers vius. Aquesta reforma no podia ser aliena a aquests canvis i calia incorporar-los en la nostra legislació. Un nou article 511/III els reconeix sensibilitat física i psíquica, fixant criteris sobre la seva tinença i titularitat en situacions de conflicte, introduint-ho al conveni regulador en les situacions de crisis matrimonials o de parella o en supòsits de maltractament.

Com ja ha fet la consellera, cal remarcar que els canvis afecten transversalment diversos llibres del codi; m'hi referiré breument. Al llibre primer, els principis d'igualtat i no-discriminació en la interpretació i aplicació del nostre dret civil i la mediació com a sistema preferencial en la resolució de conflictes en les relacions privades passen a ser eixos fonamentals de la reforma.

Això potser ajudarà a descongestionar els jutjats i tribunals de l'àmbit civil, tot i que no podem posar-hi masses esperances, perquè recordem que la mediació ja s'intenta a les audiències prèvies en matèria civil, amb poc èxit, tot s'ha de dir.

No obstant, cal confiar que la mediació generalitzada obri la via a solucions acceptades per les parts, buscant reduir l'abast i la litigiositat en els conflictes d'àmbit privat.

Al llibre segon, seguint el que marca la convenció de Nova York en matèria de capacitat de les persones, s'estableix que cap situació personal restringeix la capacitat, i la seva voluntat s'ha de tenir en compte en tots els actes que l'afectin. Desapareixen les referències a la incapacitació. És un avenç important però limitat, atès que només comprèn la revisió dels principis generals de la capacitat, però és molt significativa i sense cap dubte obrirà una via futura a reformes legislatives que reconeguin les persones amb altres capacitats.

Hem de recordar al Govern el que diu la disposició final quarta del Decret llei 19/2001, de reforma del Codi civil de procediment de modificació judicial de la capacitat. El Govern té pendent presentar un projecte de llei en matèria de suport a les persones amb discapacitats.

També es millora l'equitat en el dret de les dones, amb decisions sobre el propi cos i la salut reproductiva i sexual, i les relacions amb els altres homes i les presumpcions de paternitat. S'introdueix un nou article 235/18 en què la negativa a la prova biològica no desvirtua la possible filiació.

El llibre tercer, pel que fa a les persones jurídiques, no només incorpora la mediació en la resolució de conflictes, sinó que, a partir de l'experiència adquirida amb la pandèmia, fa una aposta pel foment de l'ús dels mitjans telemàtics en les seves reunions com a mitjà per incrementar la participació efectiva dels socis. A banda de promoure, com no podia ser d'altra manera, els mecanismes que es deriven dels principis de paritat i igualtat en la representació orgànica i de gestió.

Al llibre quart es fan importants modificacions en matèria de llegítima i acceptació d'herència; en el primer cas, reduint l'abast d'aquesta, fent prevaler la posició de l'hereu enfront de la legitimària; també en matèria de liquidació i pagament de la llegítima, amb possibles ajornaments i pagament i reducció dels terminis de prescripció. Al desheretament s'inclou el maltractament psicològic com a nova causa i s'inverteix la càrrega de la prova en casos d'absència de relació familiar entre causant i legitimari.

En matèria d'acceptació, es reforça la posició de l'hereu respecte dels deutes desconeguts del causant, limitant l'abast de la responsabilitat als béns efectivament heretats.

Al llibre cinquè, en matèria de drets reals i propietat horitzontal, a la inversa del que es fa amb les entitats, la regla segueix sent la de les reunions i el vot presencial, tot i que s'introdueix la possibilitat d'assistència o participació a les reunions de les comunitats de propietaris mitjançant mitjans telemàtics, si així ho fixen els estatuts o hi ha un acord de junta. Potser s'hauria pogut homogeneïtzar aquesta qüestió apostant més decididament pels mitjans telemàtics, com es fa en matèria de societats.

També es recupera la penyora flotant per garantir obligacions, que ja s'havia regulat l'any 91, però després va desaparèixer, i que calia actualitzar en el sentit d'una garantia real que s'adopti amb la màxima flexibilitat a les exigències del tràfic jurídic.

Al llibre sisè, finalment, també es fomenta la mediació per als contractes de compravenda, tant en la determinació controvertida del preu com en els casos en què hi ha incompliments contractuals que han de poder abordar-se al marge dels tribunals ordinaris.

Ja ho heu apuntat abans: aquest projecte d'actualització del Codi civil català ha estat l'obra de diverses conselleres de Justícia. I cal parlar esment en les honorables conselleres Capella, Ciuró i Ubasart. Per tant, sense exagerar, podem manifestar que el projecte compta amb un amplíssim consens que hauria de fer que la seva aprovació fos àmpliament majoritària per part d'aquesta cambra, que les esmenes fossin de detall, i, per tant, comptarà amb el suport del nostre grup.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per posicionar-se, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia. Presidenta, diputats, diputades, consellera... Amb relació a aquesta proposta, aquest projecte de llei que se'ns presenta, excepte algunes coses que es diran, la proposta que avui es posa sobre la taula ens sembla, en general, que és correcta.

Se'ns fa difícil dir-hi coses en contra perquè es parla bàsicament d'igualtat; de modificació de termes que provenen del patriarcat, que han de ser evidentment modificats; de tutelar les diferents formes d'assistència a persones amb la capacitat d'obrar modificada; disposicions sobre protecció d'animals... Nosaltres no podem pas votar en contra de tot això. No podem votar en contra, no?, de canviar el «*bon administrador*» per la «*bona administradora*», o, com ens deia el diputat que m'ha precedit, el «*bon pagès*» per la «*bona pagesia*».

Però, tanmateix, dit això, ens volem mostrar crítics amb la proposta perquè, més enllà de les bones intencions, és una proposta que no és gens ambiciosa i que és una proposta de modificació que, al nostre entendre, a l'entendre de la CUP, és un cúmul de renúncies que deixa la gent a l'estacada. I que aquest cúmul de renúncies es presenta des d'una triple perspectiva, perquè renuncia a abordar íntegrament el dret civil, perquè renuncia a abordar les relacions de poder pròpies del mercat com li correspondria a un dret civil progressista i perquè renuncia a la institucionalitat judicial.

Anem a analitzar aquest triplet de renúncies. Diem que renuncia a abordar íntegrament el dret civil i ho diem perquè aquest Parlament és legislador sobirà i únic amb relació al dret civil català, una institució que hem mantingut des de les primeres institucions catalanes. I això significa que ha de tenir voluntat integral, ha de pretendre comprendre tot allò que és el dret civil ordinari, convencional, que qualsevol altre ordenament continental aspira a regular.

Aquesta modificació del Codi civil no té una voluntat expansiva, com per exemple sí que va tenir la redacció del llibre sisè en l'onzena legislatura, entrant a regular institucions que fins llavors no havien estat regulades, com la compravenda. I no és una velleïtat, és una necessitat; no és una opció. No és una opció perquè el dret civil català ha d'aspirar absolutament a tot. Per exemple, també a regular els arrendaments urbans, els lloguers, que tot i l'emergència habitacional declarada per aquest Parlament, no apareixen absolutament per enlloc. Aquests lloguers que no vol regular de cap manera el poder legislatiu espanyol, que es permet el luxe de deixar els arrendataris desprotegits i a la intempèrie, han de ser regulats per aquest Parlament. Perquè és precisament per això que tenim dret civil propi i és precisament per això que aspirem a expandir aquest dret civil, per protegir la gent de les desigualtats. I això en aquesta reforma ni es diu ni se'n parla ni se l'espera.

En moltes intervencions que ha fet aquest grup parlamentari s'ha fet referència a l'exemple dels contractes de rabassa morta i al paper que va tenir aquest Parlament als anys trenta. És això el que demanem, que el dret propi, el dret civil..., que aquest Parlament serveixi, en definitiva, en última instància, per ajudar la gent, el gruix de la gent, els rabassaires del segle XXI, que són avui en dia els arrendataris urbans, els llogaters. (*Alguns aplaudiments.*)

I per això és decebedor que qüestions com aquestes, que tenen a veure amb la voluntat d'integritat i plenitud del codi, no siguin ni esmentades ni esbossades en aquest projecte de llei.

I, directament, arribem a la segona renúncia. No fan cap esforç per innovar en qüestions materials i substancials que permetin realment incidir en relacions de poder derivades del mercat o de la societat o d'altres mecanismes de poder. No estem davant del que ha estat el dret civil pioner d'aquest Parlament quan, per exemple, va aprovar la llei de parelles de fet, col·locant-se davant fins i tot de la pròpia realitat

social, fent del dret una avantguarda per modificar la societat i fer-la avançar davant la institució carrinclona del matrimoni, i provocant una ampliació indirecta de les prestacions per viudetat. Ja sabem que després va venir el Tribunal Constitucional, ho va tombar tot, però ja sabem i ja estem acostumats al que passa amb Espanya. Però no per això ho hem de deixar de fer.

Què ens porta de realment innovador aquest projecte de llei? L'adaptació d'una convenció de Nacions Unides del 2008, de fa quinze anys? El dret civil, en una societat contemporània, tal com vostès es vanten de voler construir, en aquest projecte de llei no és només canviar paraules. El que ha de fer és crear institucions jurídiques que serveixin per reequilibrar les relacions entre ciutadans i especialment les relacions de poder que es construeixen a la nostra societat. Aquesta és la funció clàssica del dret civil. I tornem a estar al cap del carrer; no hi ha res en aquesta direcció.

Quins són els problemes que tenim avui? Doncs tenim relacions arrendatàries desiguals, relacions de propietat desiguals, relacions creditícies desiguals, relacions en termes de propietat horitzontal on s'haurien pogut abordar problemàtiques que es donen, per exemple, amb l'existència de fons voltors a moltes escales d'aquest país, que no se'ls troba absolutament per enlloc, no atenen les quotes de la comunitat de propietaris. De tot això no se'n diu absolutament res en aquest text.

I anem a la darrera renúncia. Vostès renuncien a la institucionalitat judicial. És a dir, tenim una administració de justícia que és lenta, molt lenta, que no funciona, que té una mirada molt classista, que a més no entén el català, que no té una mirada autocentrada des de Catalunya, que analitza la realitat amb paràmetres i criteris establerts a set-cents quilòmetres d'aquí, i com que no s'atreveixen a obrir aquest meló, vostès es dediquen a parlar de la mediació i a demanar que els ciutadans resolguin els problemes entre ells i que evitin obrir contenciosos judicials.

Bé, això és una mica gros. Que s'ha de mediar és un principi bàsic de la vida, que és evident que qui pot evitar un litigi judicial ho fa és una constatació. A ningú li agrada anar als jutjats; ningú que ho vulgui s'embrancharà en un procediment judicial. De fet, ja ho diuen les frases populars, els aforismes populars expliquen moltes coses, no? Fa molts anys que sentim a dir que val més un mal acord que un bon litigi, o el ja conegut també de la cultura popular que advocats i procuradors a l'infern de dos en dos.

Per tant, jo crec que més normes i obligacions sobre mediació, no són més que demostracions de la feblesa del sistema institucional que tenim a l'Administració de justícia. Com que no hi ha valor per afrontar-ho, proposem la mediació; com que no hi ha valor de generar una institucionalitat alternativa, noves institucions, nous mecanismes, noves tuteles, vostès remeten els ciutadans que resolguin els problemes entre ells. Això, com a administració, és descaradament poc ambicions.

Saben què passa? Que qui té poder no vol mediar. Per això la majoria dels litigis acaben als jutjats, no per vici ni temeritat de ningú, sinó perquè hi ha algun poderós que no es vol asseure a parlar ni a acordar absolutament res. Perquè qui té un problema amb el banc i aquest banc no vol mediar, ha d'acabar al jutjat; perquè qui té un problema amb l'arrendador i aquest arrendador no vol mediar, ha d'acabar al jutjat; perquè qui té un problema amb la factura de la llum o amb una estafa en la venda d'un producte per telèfon, a l'altre costat no hi troba ningú per mediar i ha d'acabar al jutjat.

En fi, que mediar com a idea està molt bé, però nosaltres en aquest país tenim la realitat de salvatges que tenim. I en això aquesta reforma del Codi civil hi aporta molt i molt poc.

Sí que hem notat algun canvi important precisament en el tema successori i, en concret, amb relació a la llegítima. Es diu que s'ha considerat convenient prosseguir amb la tendència legislativa de reduir progressivament el seu abast. Entenem que aquest no pot ser un criteri, que hi hagi una tendència legislativa en un sentit no pot ser un criteri per modificar les coses. No veiem en l'exposició de motius el perquè de

limitar la llegítima. Personalment, espero que se'ns il·lustri, no?, en els tràmits pertinents sobre el perquè de la necessitat de reduir la llegítima.

Tampoc veiem la necessitat de per què reduir el termini de prescripció en quatre anys. Es diu «amb la voluntat d'homogeneïtzar terminis». Però quina és aquesta causa? La voluntat d'homogeneïtzar terminis de deu anys a quatre anys? Per què s'ha de fer aquest canvi? Els canvis s'han de fer en funció de que hi hagi alguna explicació, no amb voluntat d'homogeneïtzar-nos a la normativa estatal. És que per això tenim competència exclusiva, perquè nosaltres decidim el que volem fer; no perquè mirem el que s'està fent en els ordenaments del nostre entorn i després homogeneïtzar terminis. De fet, ja, jo pensava malament, però ja m'ho ha recalcat, sobretot VOX, que s'ha mostrat precisament favorable; ells que mai es mostren favorables a absolutament res, en canvi, això de la llegítima ho han trobat perfecte.

L'altra novetat: la capacitat de les persones jurídiques públiques per constituir fundacions sense que sigui necessària la concurrència de persones privades. També diu: «D'acord amb el que estableixen altres normes de l'Estat.» Deixin-se estar del que diuen les altres normes de l'Estat, anem a veure què volem aquí. Si us plau, legislem en funció dels nostres interessos i no dels interessos i de mirar què diuen les legislacions de la resta de l'Estat.

El que no pot ser és que, per una banda, es vagi creant dret administratiu, que exigeix tota una sèrie de previsions a l'hora de contractar, a l'hora de fer concursos, que sigui molt precís, molt exigent, i, per altra banda, es creïn de cop i volta fundacions públiques. No podem per una porta dir una cosa i per l'altra dir-ne una altra.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Núria Lozano i Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, reconec que hi posaré una mica menys de passió, al debat. Dit això, és obligació del legislador fer quelcom que és francament molt difícil: aconseguir que la norma s'ajusti en cada moment al sentit comú majoritari a la societat, encara que sigui amb el retard habitual. I ara sap que la societat va pel davant del dret, o potser seria més correcte dir que el dret va pel darrere de la societat. Per tant, una norma adherida a una concepció social anacrònica o simplement que respongui a un exercici de nostàlgia per un temps passat que no necessàriament va ser millor està condemnada al fracàs o, el que és el mateix, a veure's superada per la realitat del tràfic jurídic i, per tant, a no ser objecte d'aplicació.

I, lògicament, en exercici de la competència en matèria civil que té reconeguda aquest Parlament, crec que tothom hem de tenir com a objectiu que allò que legislem sigui objecte d'aplicació per part dels destinataris de la norma.

Per tant, és obligació d'aquest Parlament garantir que les normes del dret civil català evolucionen alhora que ho fa la mentalitat social per tal de garantir la seva utilitat en la regulació de les relacions jurídiques que li són pròpies. I aquesta crec que és la línia en la que va, precisament, la proposta de reforma, tot i que podia haver inclòs també algunes altres institucions jurídiques que també obeeixen a la demanda de la societat i que, en canvi, no han estat objecte d'abordatge, com la prescripció d'algunes obligacions que estan relacionades, per exemple, amb les reclamacions vinculades amb els accidents de trànsit. En qualsevol cas, no m'hi referiré, ja n'hi haurà oportunitat.

Com no em referiré tampoc de manera gaire extensa a la regulació de la llegítima, tradicionalment més baixa que el dret civil comú, però que és veritat que la nova reducció suposa també una reducció del rol del legitimari enfront de la figura de l'hereu, i que, per tant, té altres conseqüències més enllà de la redimensió quantitati-

va de la pròpia llegítima, o de la penyora flotant, en particular respecte a la figura de l'entrega jurídica. De ben segur que en tindrem ocasió.

Però sí que faré referència a altres dels elements continguts a la reforma. El principi d'igualtat és un dels principis rectors de l'ordenament jurídic a l'Estat espanyol i aquest principi obeeix parcialment a la regulació objecte de debat. Així, l'article 111.8 estableix, respecte a aquest principi, la seva condició de principi informador de les relacions jurídiques privades que regula el Codi civil català i que ha de presidir la interpretació i aplicació de les normes contingudes en aquest.

En coherència amb aquest principi, s'ha fet una revisió parcial, però revisió, del llenguatge de l'actual Codi civil per ser substituït per un altre de més incliusiu des d'una perspectiva de gènere, per tal de que tota la població, sense excepcions, se senti interpel·lada per la nova regulació. Perquè no només hi ha administradors de béns, també hi ha dones que juguen aquest rol jurídic, només a tall d'exemple, una revisió que, sense cap mena de dubte, caldrà completar a futur, perquè encara continua subsint aquest enfocament androcèntric en d'altres parts del Codi civil.

I, en aquesta mateixa línia, és especialment rellevant el reconeixement, doncs, de la condició de la dona com a ésser sexual, com es desprèn de la regulació de la presumpció de paternitat, o també, en aquesta mateixa línia, és especialment rellevant el reconeixement específic de la condició de subjecte jurídic de ple dret de la dona, reconeixent expressament la validesa del nostre consentiment per exercir el lliure dret..., el lliure exercici del dret a l'avortament, sense sotmetre's a tuteles paternalistes que ens redueixen a la condició de subjectes subalterns.

Un segon element seria el reconeixement de la condició, també, de subjecte jurídic titular dels drets dels animals i l'obligació d'actuar sempre en el seu interès. Aquesta és una de les matèries en què s'ha produït un major avenç els últims anys, amb una concepció que ens humanitza com a societat. Els animals formen part dels nostres nuclis familiars, s'estableixen amb ells relacions personals i afectives que aconsellen regular en el seu interès, com és el cas de les situacions associades a crisis matrimonials, però també la mort dels propietaris o de les propietàries amb el possible desemparament d'aquests éssers, o el reconeixement de que una persona condemnada per la comissió de delictes contra els animals dels nuclis familiars no és apta per obtenir una custòdia de menors, per considerar-se que ha exercit la violència envers la seva família.

Igualment, s'evoluciona considerablement pel que fa a la regulació de la capacitat d'actuar de les persones, passant d'un escenari d'incapacitació i substitució en l'adopció de decisions al reconeixement de la plena capacitat jurídica de decisió. Això sí, amb la introducció d'eines per contribuir a una lliure i plena formació del consentiment. Una qüestió no menor que dignifica la vida d'aquestes persones, superant una concepció tutelar i paternalista i reconeixent-los com a subjectes jurídics i transposant així a l'ordenament jurídic català el contingut de la convenció de Nova York sobre drets de les persones amb discapacitat.

Un esment a la potenciació de l'ús de mesures de resolució alternativa de conflictes, transversal a tota la reforma, com a principi general de les relacions jurídiques entre particulars en cas d'aplicació de normes de caràcter dispositiu. I una excepció molt remarcable: tot l'associat a violència masclista. En aquest sentit, discrepo totalment de l'anàlisi efectuada per l'esmenant, perquè crec que la contradicció entre el text proposat i la llei d'enjudiciament criminal és només aparent, donat que continua atribuint-se als òrgans judicials l'apreciació de l'existència d'aquests indicis.

Com resulta igualment raonable regular l'ús d'eines telemàtiques per garantir la necessària estabilitat i regularitat en el funcionament dels òrgans de governança de les persones jurídiques. La videoconferència i les modalitats mixtes de reunió formen part, des de la pandèmia, del dia a dia a les nostres vides i treballs. També pel que fa a les persones jurídiques i comunitats de béns, com és el cas de les comunitats de propietaris en règim de propietat horitzontal. I, per tant, cal permetre que facin

servir aquestes eines sempre que ho considerin oportú i, per tant, deixant la seva regulació als estatuts socials o de la comunitat de propietàries.

I una referència a l'esmena a la totalitat. L'esmena a la totalitat en realitat no pretén tant obtenir un retorn de la norma, que saben que no es produirà, perquè en cas contrari, fins i tot no inclourien algunes de les qüestions que situava l'esmenant, que, de fet, estan orientades a seguir mantenint la il·lusió de seguir vivint en un món que ja no existeix, com si fos possible detenir l'evolució de la societat a voluntat. No importa si es tracta de reconèixer l'existència jurídica de les dones, de reconèixer la condició d'ésser viu dels animals –deixant enrere un concepte exclusivament patrimonial com a béns subjectes al domini de les persones– o de garantir l'exercici en plenitud dels drets civils de les persones afectades per una discapacitat; tot allò que s'aparti de l'androcentrisme heteropatriarcal que vostès prediquen ho viuen com una amenaça.

I vull aprofitar per reivindicar també aquelles normes que actualment ja permeten viure en llibertat i en igualtat a les persones amb independència de la seva orientació sexual o identitat de gènere. Avui més que mai, avui, 28 de juny, dia de l'Orgull amb majúscules, cal reivindicar el dret de totes, de tots, també de «totis», a viure i estimar com volem. I això avui no seria possible amb aquest odi immobilitista que pretén fossilitzar el sistema de valors de la nostra societat. Un immobilitisme del que la seva esmena n'és un exemple. No es pot viure amb por, perquè això és el que significa ser un esclau. I vostès intenten crear un país d'esclaus i no de ciutadans i ciutadanes conscients. Aquí no ens trobaran mai a en Comú Podem. Votarem, per tant, a favor de la tramitació del text i en contra de l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació té la paraula, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados... *Consellera*, bueno, nos presentan hoy un proyecto de ley de reforma del Código civil de Cataluña que comprende muchísimos aspectos, a algunos de los cuales me voy a referir, y que consideramos importante y en líneas generales aceptable o atendible.

En primer lugar, se plantea una serie de reformas que pretende redactar con lenguaje pretendidamente más inclusivo el texto legal y busca garantizar así, en la redacción, la igualdad entre hombres y mujeres. A mí me parece bien, me parece aceptable siempre y cuando no se caiga en el ridículo o en el exceso. Desde luego yo creo que el legislador, como se decía antes aquí, siempre va por detrás de la sociedad. Es notorio que las leyes se han redactado siempre en unos términos absolutamente masculinos, por decirlo así, y que muchas leyes y el legislador necesitan adaptarse a los tiempos en los que afortunadamente se reconoce ya la igualdad plena entre sexos.

En cuanto a las cuotas de paridad en los órganos de gestión, nosotros no estamos tradicionalmente a favor de las cuotas y lo que creemos es que la Administración debe remover todos los obstáculos que evitan que hombres y mujeres estén en condición de paridad en todos los órganos de gestión o directivos, sea en la Administración pública o sea en la administración privada. Sin embargo, podemos entender que este mecanismo pueda ser viable e incluso factible o deseable hasta que esos mecanismos no se hayan removido plenamente. Siempre y cuando no se legisle desde el sectarismo, tampoco tendríamos objeciones graves a debatir acerca de este extremo.

En cuanto a la regulación del trato legal a los animales, también nos parece mucho más acorde con la sensibilidad actual respecto a los animales como seres vivos y sensibles. Es cierto que la sociedad ha evolucionado muchísimo en esto y los animales domésticos y también el resto de los animales merecen una protección y una atención que antes quizás no se les daba. Yo creo que esto no va en contra en abso-

luto de la consideración del ser humano, como parece pretender VOX; parece que pretenden considerarlo como el antiguo rey de la creación y parece que les choca mucho que haya otros seres vivos que merezcan también, pues, protección legal. Nosotros en esto estamos absolutamente de acuerdo, en que se legisle en este sentido.

También estamos de acuerdo en que se legisle sobre estos problemas surgidos a veces en las crisis familiares en cuanto a la atribución de los animales que muchas familias tienen como animales de compañía. No creo que tengamos que ser, como decía Sergio Macián, pues los guardianes de la titularidad y del chip y de la cartilla de los animales, sino que creo que se producen situaciones que frecuentemente llegan a los tribunales y que no está mal que se regulen en este sentido.

Me parece mucho más cuestionable –y esto ya es materia de debate en la redacción de la ley– el que se pretenda limitar la guarda y custodia de aquel que haya cometido maltrato contra el animal que conviviera con los hijos en el mismo domicilio. Esto supone prácticamente privar también de la guarda y custodia al maltratador del animal, como si el animal estuviera equiparado prácticamente a los hijos; que esa consecuencia sí que es deseable para los hijos, pero yo no creo que la Administración deba ponerse a regular estas cuestiones, máxime cuando se cometen delitos muy graves, que no son necesariamente el maltrato de un animal, que es absolutamente reprochable, pero que no llevan aparejada la consecuencia de la privación de la guarda y custodia. Me parece excesivo y que hay otro tipo de consecuencias que se pueden prever que no sean tan gravosas para las personas.

Se apuesta por los mecanismos de resolución alternativa de conflictos, cosa que nos parece pues en la línea de los ordenamientos jurídicos modernos, con la prevención, primero, de que no siempre –y ya se ha dicho aquí también– esas mediaciones son viables, o son factibles, porque, lógicamente, si se producen los pleitos es porque no se llega frecuentemente a una posible relación amistosa. Y, luego, por esa desconfianza que genera el que se arbitra en grandes estructuras administrativas para llevar estas mediaciones cuando actúa la Administración de forma frecuentemente politizada e ideológica, y no es lo mismo que los conflictos se resuelvan en un juzgado..., que los jueces están sometidos al imperio de la ley y pues a juzgar y a hacer ejecutar lo juzgado, cosa que no es el ámbito de la Administración. Y parece que también se quiera restar competencias de la Administración de justicia, uno de los pocos poderes que se sustrae de los poderes ejecutivos, sean centrales o autonómicos. Y, por tanto, en ese sentido, pues Ciudadanos también es favorable a que exista la mediación, pero tampoco creemos que sea la panacea para la resolución de conflictos.

Se regula también el apoyo a las personas con discapacidad conforme a lo dispuesto..., en la línea de lo dispuesto en la convención de Nueva York de 2006, sobre derechos de las personas discapacitadas. También es necesario y correcto.

Se acuerda un reforzamiento de la posición del heredero frente a la de los legítimos y también se refuerza al heredero en cuanto a las consecuencias sobre su patrimonio que pueda tener la herencia. También nos parecía necesario.

He hablado antes de la gravosa consecuencia de privar de guarda y custodia a quien maltrata a un animal en el domicilio de los hijos. También me parece muy grave –y a eso se ha referido el enmendante– lo de que se prive de la guarda y custodia ante meros indicios de violencia familiar. Privar del derecho de visitas a un progenitor me parece absolutamente contraproducente, porque se debe privar a la gente del derecho de visitas con pruebas, no con meros indicios. Ha de haber pruebas, porque indicios sabe fabricar todo el mundo, y en los momentos de crisis familiar se puede propiciar pues que se intente atacar este derecho de visitas, bueno, sobre la base de meros indicios y que esto, además, prospere.

Respecto a la posibilidad de las reuniones telemáticas, creemos que hay que ser especialmente prudente en las comunidades de propietarios para salvaguardar los derechos de todos.

Y, en definitiva, lo único que nos va a preocupar de verdad a Ciudadanos a la hora de ver el texto acabado es que haya un imprescindible respeto competencial. Es imprescindible que esta reforma acabe respetando las competencias del Estado establecidas en el artículo 149.1.8 de la Constitución y en el artículo 129 del Estatuto de autonomía. Y eso es así por la necesaria cohesión de todo el ordenamiento jurídico y porque la gente tiene que saber cuál es la ley aplicable. Hubo una sentencia del Constitucional, el 13 de noviembre del 2019, que era acerca del libro sexto, que se aprobó aquí en el año 2017, que fue bastante..., fue de una votación ajustada, por decirlo así, y que establece bastante cuáles son las competencias de la autonomía catalana para legislar sobre el desarrollo y conservación del derecho civil. Yo, cuando oigo hablar..., la posición de la portavoz de la CUP, aludiendo a la *rabassa morta* de 1930, a regular el contrato de arrendamiento urbano sobre el que no tenemos competencias, y parece que demanda este tipo de cosas en el texto, pues, evidentemente, tememos que se empiece a hacer aquí una puja entre la CUP, Esquerra Republicana, Junts per Catalunya a ver si se excede el ordenamiento jurídico.

Yo creo que, mientras no se exceda el ordenamiento jurídico, pues lo que necesitan los ciudadanos es que no tengamos un batiburrillo de preceptos legales de legalidad dudosa que arrojen incertidumbre sobre el tráfico jurídico y nos compliquen. Ese es el mayor peligro de esta reforma.

Yo creo que esta enmienda a la totalidad, tal y como está planteada..., se acusa de ideología, de ley ideologizada a esta ley; yo creo mucho más ideologizadas las razones de esta enmienda a la totalidad.

Y, por lo tanto, por parte de Ciutadans, no podemos hacer otra cosa que votar que no en este momento a esta enmienda a la totalidad, y después, cuando ya hayamos debatido acerca de todas las cuestiones que conlleva esta ley, que son importantes y que algunas de ellas son muy atendibles, pues decidiremos sobre el sentido del voto, y, por supuesto, podríamos acabar votando que no a la ley, pero no será este el momento que impidamos el debate sobre cuestiones tan importantes.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Mixt, el diputat Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidenta. *Conselleres, consellera de Justícia...* Debatimos hoy la enmienda a la totalidad presentada por el Grupo Parlamentario de VOX al proyecto de ley de actualización, incorporación y modificación de determinados artículos del Código civil de Cataluña, que pretenden, según palabras de la *consellera*, actualizar y modernizar nuestro derecho sustantivo. Un proyecto de ley, que nos presenta el Govern, con el que se modifican o incorporan cuestiones bastante inconexas las una de las otras, más allá de la valoración de si se trata de cuestiones técnicas o políticas. Cuestiones que van desde la adaptación del Código civil catalán al lenguaje de género y no discriminatorio, según dice la exposición de motivos, pasando por la regulación de determinados aspectos que afectan a las relaciones de las comunidades de propietarios o de las personas jurídicas del ámbito de la mediación, de los derechos sucesorios o de los derechos de los animales de compañía, por poner alguno de los ejemplos del carácter transversal y amplio del proyecto de ley.

Una ensalada de cuestiones, *conselleres*, que así planteadas la verdad es que ayudan poco al debate. Modificaciones algunas de las cuales creemos que tampoco son fruto de una prioridad o demanda social y que, en cualquier caso, más allá de esos cambios estéticos y de cara a la galería, tampoco tienen relevancia jurídica alguna en la mayoría de los casos.

Sin embargo, otras modificaciones que se pretenden de nuestro derecho sustantivo sí que tienen una especial relevancia, como puedan ser las modificaciones del libro cuarto en el ámbito de la legítima o de la desheredación, reduciendo, por ejem-

plo, la legítima o los plazos de prescripción. Aquí sí que hay importancia en los efectos jurídicos que estas reformas pretenden.

De hecho, en este último caso, de los derechos hereditarios, quizás hubiese sido más conveniente no mezclar este debate, trascendente desde el punto de vista de los efectos jurídicos, con otros debates que propone el proyecto de ley y que en realidad son cosméticos y con escasa o nula trascendencia jurídica, como ya he dicho anteriormente. Insisto, más allá de las adaptaciones de género que prevé el proyecto de reforma.

Otro tipo de medidas que introduce el proyecto de ley y que también para nosotros tienen gran trascendencia jurídica y que, insisto, quizás hubiesen merecido un debate más individualizado son las que afectan a las personas con discapacidad. Un debate individualizado que hubiese permitido no mezclar con cuestiones que poco o nada tienen que ver con esto y que hubiesen ayudado a poner más de relieve la importante reforma que se pretende.

Por otro lado, el proyecto de ley trata también sobre la figura de la mediación. Creemos que la introducción que hace el proyecto de la figura de la mediación como resolución alternativa de conflictos tampoco aporta nada especial a la normativa ya existente. De hecho, simplemente apunta la posibilidad de resolver las controversias recorriendo a la mediación como alternativa al proceso judicial. Pero es eso, una posibilidad, que, además, esta reforma se olvida también, como se ha dicho anteriormente, de otras figuras que también son alternativas a la resolución de conflictos y que, en cualquier caso, la figura de la mediación o de otras figuras alternativas a la resolución de conflictos, si no hay una importante pedagogía por parte de la Administración, de poco sirven, porque, para que funcionen estos sistemas alternativos, la ciudadanía y los operadores jurídicos tienen que tener confianza en que son sistemas eficaces para resolver conflictos. Y sinceramente, hoy por hoy, realmente ni la ciudadanía ni los operadores jurídicos, pues, ven estos sistemas alternativos como eficaces para resolver conflictos en la mayoría de las cuestiones.

No obstante, y a pesar de la reserva que nos produce el que se mezclen los distintos debates, y por mucho que todos ellos puedan afectar a nuestro derecho civil, entendemos que ello tampoco justifica apoyar la enmienda a la totalidad presentada por VOX y, por tanto, poner fin al debate y a la tramitación parlamentaria.

El proyecto de ley es cierto que contiene aspectos interesantes, otros no tanto, desde otro punto de vista. Contiene también aspectos de reforma que son introducciones a cuestiones técnicas; otras no tanto, por mucho que nos quieran hacer ver que tiene poca motivación política. Pero, insisto, de ahí a poner fin a la tramitación parlamentaria, nosotros no lo compartimos. Y por eso no votaremos a favor de la enmienda a la totalidad.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, presidenta. Bon dia, conselleres. Bon dia a tothom. Jo entenc que portem més d'una hora amb aquest debat, que és un debat molt tècnic, dens i jurídic. Per tant, intentaré fer una intervenció més amena, però no prometo re.

Avui debatim aquest projecte de llei d'actualització, incorporació i modificació d'alguns articles del Codi civil de Catalunya. La consellera Ubasart ja ens ha explicat les línies d'aquesta modificació i del seu abast. I des d'Esquerra Republicana compartim plenament les seves paraules. I sí que voldríem fer-hi unes consideracions.

La primera d'elles és sobre el dret civil català, un dret propi, definitori de la societat catalana, modern i una estructura d'estat. Catalunya té una configuració prò-

pia, uns trets característics, i un d'ells, precisament, és el dret propi, el dret català. Tenim competència exclusiva en matèria de dret civil, una potestat legislativa que així està contemplada a la sacrosanta Constitució espanyola, per molt que avui aquí, des d'aquest faristol, hem escoltat la inversa, i també està reconeguda a l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Tenim competència, per tant, en dret civil català i, per tant, també en la seva modificació i desenvolupament.

El dret civil català, com deia, és un dret propi, definitori de la societat catalana. Sempre ha estat un dret avançat, modern, que s'adapta a les realitats socials i ho fa més ràpid que altres ordenaments, per exemple, que en el dret civil espanyol. I, a més, es configura com una veritable estructura d'estat. Incorporen diverses matèries; matèries que tenen una implicació directa en el dia a dia de la ciutadania i on sempre hem trobat un ampli consens. Un ampli consens que avui el feixisme vol acabar. I és que el feixisme vol acabar amb el nostre dret propi, amb les nostres institucions.

De fet, avui ens trobem aquí debatent una esmena a la totalitat, una esmena a la totalitat que només ha estat presentada per un únic grup parlamentari de tota la cambra i és el grup de l'extrema dreta, d'aquells que volen esborrar el nostre dret civil propi, els que volen esborrar les nostres institucions, la nostra llengua, la nostra societat plural i diversa. I en aquest Parlament només, i repeteixo, només l'extrema dreta ha presentat una esmena a la totalitat, una esmena contra el nostre Codi civil català i una esmena a la totalitat a Catalunya.

I són els mateixos que acaben de començar a presidir parlaments dels Països Catalans. Ho hem vist al Parlament de les Illes i a les Corts Valencianes. Són qui es volen carregar la nostra llengua, la cultura catalana i el nostre dret, i no ho podem tolerar. Per tant, conjurem-nos per fer-hi front, al feixisme que està a les nostres institucions.

I sobre l'actualització, hem de seguir avançant. Hem d'adaptar els canvis de la societat. Els canvis socials i econòmics que vivim al llarg dels anys són les causes que, principalment, fonamenten les actualitzacions de tots els textos normatius i, per tant, també ara, avui en aquest Codi civil català, perquè hem de donar respostes a la nostra societat. De fet, la consellera ja destacava les principals reformes, una reforma transversal que inclou el llenguatge, el principi d'igualtat de tracte i no-discriminació, el dret de família, animals, successions, persones amb discapacitat, matèria contractual. I és que, com deia, dues de les peces més transversals podríem dir que seria la perspectiva de gènere, amb aquest principi d'igualtat entre homes i dones i no-discriminació i, d'altra banda, la resolució alternativa de conflictes, especialment pel que fa a la mediació.

Pel que fa al principi d'igualtat i no-discriminació, per una banda, es canvien els conceptes masculins per formes neutres. Ja hem vist que a diputats i diputades de VOX això no els ha agradat. I també s'imposa el criteri de redactar els articles i normes amb un llenguatge respectuós amb el gènere que doni també visibilitat a la dona.

D'altra banda, pel que fa a la resolució alternativa de conflictes, especialment a la mediació, no només és perquè sigui una eina que permet aturar el col·lapse dels jutjats, que, a més, la consellera Capella quan estava al capdavant de Justícia sempre deia que no només aquesta era la funció de la mediació, sinó que permet com a resolució alternativa de conflictes arribar a qüestions d'una altra manera que no arriba el jutge i que poden ser més consensuades. I així són entre les parts sotmeses a mediació. La mediació, òbviament, queda exclosa dels casos de violència masclista i també s'incorpora la mediació en el contracte de compravenda.

D'altra banda, pel que fa al principi de capacitat jurídica, que ja han comentat altres diputats en aquest faristol, es fa una implementació dels acords que estableix la Convenció de Nova York del 2006. Es tracta de promoure, protegir i assegurar les condicions d'igualtat de les persones amb discapacitat. També s'eviten situacions discriminatòries que afecten les dones en cas de filiació en algunes matèries, per

exemple, la càrrega pejorativa que tenia el qüestionament a les dones en casos de maternitat pel tema de relacions sexuals de la mare amb altres homes. I, per últim, també les decisions sobre el propi cos d'acord amb la lliure elecció de les dones. Com sempre hem defensat i seguirem defensant, davant de la crisi de valors que estem vivint per l'extrema dreta, seguirem reivindicant el dret a l'avortament lliure, segur i gratuït.

L'altra matèria que inclou és el dret de successions. Hem fet esment a la legítima, al desheretament, a l'acceptació de l'herència. Ara s'inclou el maltractament psicològic també com a causa de desheretament, amb una inversió de la càrrega de la prova, i desapareix la quarta vidual.

Pel que fa també al dret dels animals, al benestar animal, els animals ja no tenen una consideració jurídica de béns materials, sinó que tenen un tractament propi que els diferencia del dret dels objectes, perquè són éssers vius, amb sensibilitat física i psíquica, i han de ser cuidats i tractats conforme aquesta condició. També s'implementa la prohibició de visita dels animals en cas de maltractadors amb sentència ferma. I, en aquest sentit, es posa per fi el benestar animal al centre de l'agenda i també del Codi civil català.

I, per últim, per tot plegat, i per tots aquests necessaris canvis i actualitzacions que es presenten en aquest projecte de llei, nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat presentada per l'extrema dreta. Nosaltres volem que continuï la tramitació d'aquest projecte en seu parlamentària i també diem «no» al feixisme, que vol acabar amb els nostres drets i les nostres llibertats.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Acabat el debat, d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn de la iniciativa.

S'inicia la votació.

El resultat és 8 vots a favor, 114 en contra i 4 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat de retorn ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Interpel·lació al Govern sobre la defensa dels drets dels ciutadans i de la democràcia arreu dels Països Catalans

300-00354/13

Passarem ara al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la defensa dels drets dels ciutadans i de la democràcia arreu dels Països Catalans, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per fer la seva exposició, el diputat senyor Ruben Wagensberg Ramon.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera, bon dia. Bé, el 28 de maig constàvem la irrupció de l'extrema dreta en moltes de les institucions. Avui, després de la constitució dels ajuntaments el 17 de juny, hem de constatar que no només irromp als parlaments, sinó que l'extrema dreta ja governa també a casa nostra. Governen contra nosaltres.

Governa a Ripoll, on s'ha estat incapaç de bastir una alternativa. Governa al País Valencià, on els feixistes de VOX han construït una aliança en contra dels valencians, en contra dels Països Catalans i en contra de la llengua. Fan de la llengua la punta de llança del seu odi. Governa a València, on el primer que han fet ha estat obrir les seves portes al sant patró de la unitat entre l'extrema dreta i la dreta extrema, José María Aznar, referent tant de VOX com del Partit Popular. Governen tam-

bé a les Balears, on el PP ha donat el Parlament a un president que fa de l'odi contra les dones el seu principal camp de batalla.

L'extrema dreta ja governa a casa nostra, i governa contra la ciutadania. Governava en català, governa en castellà, ho fa contra les dones, contra els gais, les lesbianes, les persones no binàries, les persones trans, contra famílies que no comparteixen el seu model caduc i tradicional –un petó des d'aquí, Marcel, Zuber– i ho fa contra els ciutadans d'orígens diversos; és a dir, ho fa contra tothom.

I és cert que la irrupció a les institucions de l'extrema dreta independentista és una anècdota comparada amb l'impacte de VOX a les institucions d'arreu dels Països Catalans, però precisament la trajectòria de VOX ens il·lustra com no hem d'actuar. No hi ha il·lustració més evident del que ha passat aquestes darreres setmanes amb l'extrema dreta independentista. Quan el discurs de l'extrema dreta independentista estava emmarcat..., de la dreta independentista –disculpeu– estava emmarcat en un discurs inclusiu d'aquella primera onada del dret a decidir, dels referèndums locals, del 9 de novembre, de l'1 d'octubre, del país que volem, l'extrema dreta era només –era tan sols– una anècdota.

En canvi, quan veiem que una minoria –però amb un impacte mediàtic important– de la dreta independentista ha virat el seu discurs cap a elements més essencialistes, cap a elements més identitaris, amb un to excloent, amb amenaces de traïdors a la pàtria, amb amenaces de venuts, inevitablement ha generat un marc on els discursos més extrems s'han començat a normalitzar.

Fer front a l'extrema dreta és responsabilitat de tots, dels partits, de les organitzacions socials, evidentment també del Govern, de la ciutadania i dels mitjans de comunicació. No pot ser que tinguem mitjans de comunicació que li fan la gara-gara a l'extrema dreta, que la sobredimensionen, que la normalitzen en la seva acció política i en el seu discurs. Són una constant en l'oligopoli espanyol, però també hi són, a Catalunya.

Ens trobem amb mitjans, com 8tv –un intent de FOX a la catalana–, que normalitzen cada dia el discurs de l'homofòbia, de la xenofòbia, del masclisme, del racisme, dels rumors, que no tenen cap problema en excusar violadors en *prime time* –cap problema, ni un– o fer gran a l'extrema dreta independentista per aconseguir punts de *shares*, per aconseguir quatre clics. No pot ser que aquests mitjans rebin diners públics. 8tv ha rebut 500.000 euros de subvencions el 2019. No pot ser que no tinguem les eines per limitar aquestes subvencions per raó d'odi, per raó de xenofòbia, per raó de racisme.

Sabem que hi ha hagut problemes en molts departaments i en moltes organitzacions i que hi haurà més fins que no es modifiqui la legislació, perquè estem lligats de mans i peus. Per això és imprescindible començar a treballar amb els canvis legislatius en aquest sentit. Perquè el problema –penso– no només recau sobre els partits feixistes, sobre els partits feixistes que estan guanyant terreny. El problema és que el seu marc, el marc que proposen, s'està estenent molt més enllà del seu espai polític, possiblement entre organitzacions, entre electors que mai votaran aquests espais polítics.

Per això trobem expresidents d'aquest Parlament aplaudides quan consideren que *no* és necessari un cordó contra l'extrema dreta catalana, que les seves manifestacions de suport aquí davant del Parlament acaben al crit de «*Najat, mora de mierda*», que amb la famosa piulada –ai, el món de Twitter– donen pista lliure a Junts per Catalunya per fer alcaldessa a una nazi, que es justifiquen després dient que potser està bé que governin una estona. Que lluny has de veure la teva pèrdua de drets per permetre't fer afirmacions com aquestes! Que li preguntin a les persones migrades de Ripoll que ara es veuen com són incloses en unes llistes al més estil hitlerià. Què en pensa fer l'alcaldessa de Ripoll, d'aquestes llistes? Pensa avisar les forces d'ocupació espanyoles perquè se'ls emportin? Només mentides i rumors.

Mirin, no hi ha cap estudi econòmic que situï la immigració com a element que perjudiqui l'economia d'un país –cap ni un–; de fet, és tot al contrari. Tots demostren que, al cap de pocs anys de la seva arribada, la seva contribució a l'estat a través dels seus impostos és del tot beneficiosa. Una mica menys, és clar, si no poden cotitzar perquè es mantenen en situació d'irregularitat administrativa. És llavors quan s'han de dedicar a feines irregulars.

Per això també semblen un «sensesentit» les declaracions de l'alcalde Collboni, d'aquesta mateixa setmana, criminalitzant la venda ambulant. Mentre el seu partit s'oposa a la ILP que ja han signat més de 500.000 persones a tot l'Estat espanyol per regularitzar els migrants en situació irregular –com ja van fer, per cert, el Govern Aznar i el Govern Zapatero–, els criminalitza i els persegueix per la simple raó de ser-ho, de ser irregulars. Per això, regularització ja; i mentrestant, sindicat manter.

Sobre seguretat, cap estudi ni cap dada vincula la delinqüència a un origen concret –cap ni un. L'extrema dreta, a més, sovint parla de salafisme, de gihadisme, i es mostra molt preocupada. Ho escoltem sovint en aquest ple per part de VOX o a 8tv per part de Pilar Rahola, l'opinadora de referència d'un espai important de l'independentisme. Ho fan amb ignorància, ho fan amb mala fe, perquè el gihadisme representa el 0,006 per cent de la comunitat musulmana, entre 100.000 i 200.000 persones aproximadament d'una comunitat de més de 1.600 milions de persones a tot el món. El que fan, per tant, és estigmatitzar milions de persones.

En qualsevol cas, on opera aquesta majoria..., aquesta minoria –disculpeu– gihadista és en països com a l'Afganistan, com a Síria, Iraq o països del sud de l'Àfrica. Ja és curiós que els grans herois nostrats de la lluita contra el gihadisme siguin els primers a negar l'asil a qui n'escapa, a qui escapa d'aquest gihadisme; a criminalitzar a qui realment es troba en perill de mort per culpa del gihadisme. Els anomenen «illegals», per escapar.

I no hi ha manera..., no hi ha pitjor manera de deshumanitzar algú que anomenant-lo «persona illegal». Titllen de «màfia» a qui el rescata, a qui els intenta garantir vies segures per escapar de l'horror. Potser serà perquè en el fons, a aquestes persones el que els molesta és veure algú diferent. Fixi's, exactament el mateix que molesta els gihadistes. Potser és que no estan tan lluny un dels altres quant a fòbies, potser és que simplement són formes diferents de feixisme, el feixisme gihadista i el feixisme d'Orriols i Abascal. Odi que comença cap als migrants; només en són una primera capa, segueixen pel collectiu LGTBIQ+, com hem vist amb la detenció d'una cantant per sortir sense samarreta a l'escenari aquesta mateixa setmana; també primera capa. Aquests collectius són l'excusa i és per on comencen, és per on comencen a lapidar els drets de tots. La història ens ho ensenya –res de nou.

És per tot això que cal reforçar la feina antirumors, que cal fer més feina que mai en aquest sentit. Que aquesta xacra que ens interpella, ens interpella a tots; li hem de posar remei. No ens podem resignar. Cal autocrítica, tota seguríssim. Cal que les esquerres donin a la ciutadania motius per anar a les urnes. Ens cal un govern que transformi. No ens podem quedar atrapats en el propi marc referencial de terminis, de mesures administratives, de debats que no arriben a la ciutadania. Cal no normalitzar l'extrema dreta.

I tenim la proposta adequada. Tenim la proposta de la transformació feminista. Tenim la proposta de la transformació verda, democràtica, social. Ens cal trobar fórmules per generar vincles, més vincles entre una societat cada dia més individualitzada; vincles que ens permetin que ens sentim veïns i veïnes d'una mateixa societat, que permetin aprendre la llengua a qui arriba, i això és responsabilitat nostra, de les administracions, però també és responsabilitat de tota la ciutadania.

No només és qüestió de protegir els drets lluitats i adquirits fins avui. N'hem de seguir conquerint, i en aquest sentit li voldríem preguntar, presidenta, quin és el pla de treball del Govern? –consellera.

La presidenta

Té la paraula, per a la resposta, la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà i Pons.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Presidenta només n'hi ha una, i és la del Parlament (*l'oradora riu.*) En qualsevol cas, compartim plenament el que vostè el preocupa, l'auge de la dreta extrema i de l'extrema dreta perquè està creixent a una major institucionalitzat; evidentment responsabilitats..., però també arran de les eleccions municipals i autonòmiques a l'Estat espanyol i concretament arreu dels Països Catalans, com ha expressat, però també tristament ho hem vist a Ripoll. Per tant, tant ens és que s'emboliqui amb la bandera espanyola o amb la bandera estelada. És extrema dreta.

El creixement del populisme, de fet, i de l'extrema dreta, és un fenomen global generalitzat que es dona arreu, des dels Estats Units a Itàlia on veiem, doncs, la presidenta Meloni retallant drets a la ciutadania dia rere dia de manera flagrant. Però en tot cas, que sigui un fenomen que sigui arreu no ens consola gens, al contrari, ens alerta que ens hem de protegir perquè està en joc, doncs, el nostre model de país, que hem de defensar.

En aquest sentit, el que està passant a les Illes, al País Valencià, a Aragó, pot ser un preludi del que pot passar després de les eleccions generals; de fet, el president Aragonès ja ens ho va advertir just després de les eleccions municipals, en què en aquell moment encara no hi havia damunt la taula acords, però en aquests moments, malauradament, amb aquest breu temps que ha passat, doncs ja hi són; acords que, de fet són un atac frontal als pilars bàsics, consensos bàsics del nostre país, consensos com el de la llengua catalana, els drets civils i polítics, la igualtat per a tota la ciutadania i igualtat d'oportunitats en tots els sentits. I aquests que es donaven per descomptats, doncs resulta que no els tenim tan consolidats. Pengen d'un fil o, en algun cas, s'ha trencat el fil.

Per exemple, tristament, l'atac a la llengua catalana no és nou; de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó. De fet, a la Catalunya Nord també veiem com l'Estat francès minoritza sistemàticament qualsevol llengua que no és la francesa i que justament fa poc els tribunals han prohibit l'ús del català als plens. A les Illes, on pocs aliats han necessitat el Partit Popular per atacar el català. Ho vàrem veure ja fa temps amb el decret de trilingüisme del Govern Bauzà –que sortosament per a la feina de docents, de famílies, per la feina en xarxa, els tribunals van aturar, van aturar aquest embat–, i després d'uns anys de treva, torna un acord PP-VOX que posa en perill altre cop la pervivència d'una escola i d'un model educatiu en català a les Illes. I no necessàriament s'haurà de conèixer, doncs, el català pel sistema sanitari. Per tant, dos atacs flagrants.

I al País Valencià..., sobradament conegudes les maniobres històriques del Partit Popular per fer desaparèixer la llengua catalana i ara més que mai, també de la mà de VOX. Ja parlen de la lliure elecció de la llengua en l'ensenyament a totes les etapes –i això ja sabem què significa–; d'intervenció en els continguts de la televisió pública, aquelles televisions que abans volien tancar però en què ara ja volen intervenir; eliminació de les subvencions a les entitats que promoguin la llengua catalana, o eliminació de l'Oficina de Drets Lingüístics. I sense anar més lluny, divendres passat coneixíem la negativa d'aquests governs valencià i balear de difondre a través dels seus canals un vídeo de la Queta explicant i fomentant l'ús del català.

I a Aragó –també ho hem vist a Aragó, però aquí de la mà del PSOE, quan tristament amb el famós LAPAO es pretenia escombrar la unitat de la llengua–, l'extrema dreta presidirà les Corts, una extrema dreta en el cas d'Aragó que ha hagut de netejar el seu historial de Twitter per infame, per ignominiós; o la presidència a les Corts Balears, on ha entrat l'antiavortisme, el negacionisme climàtic i l'ultracatolicisme –que també sabem què vol dir–, per tant, figures molt retrògrades al capda-

vant de les segones institucions més importants, en aquest cas, doncs, d'arreu dels Països Catalans. Per tant, nosaltres seguirem donant suport a alcaldes i alcaldesses a la Catalunya Nord, a l'escola catalana arreu, l'escola valenciana..., i evidentment, fomentant la interrelació amb tots aquests territoris.

En la unitat de la llengua tenim un acord signat que és ferm des del 2020 entre l'Institut d'Estudis Catalans, l'Acadèmia Valenciana de la Llengua i també la Universitat de les Illes, on hi ha un marc normatiu compartit, comú, unitari, i per tant això ens reforça, almenys des d'un punt de vista científic.

El Govern de la Generalitat, per tant, es mantindrà ferm en aquesta lluita que vingui el que vingui d'aquí a un mes, doncs, plantarem cara des de les institucions, des del carrer, donant sempre suport als germans de parla catalana. Ho va dir el president també en l'acte institucional de Sant Joan, diada nacional dels Països Catalans, aquesta llengua compartida i tantes coses que ens uneixen.

La llengua és un tema, un atac des del minut u que s'ha rebut, però en tot cas estan en perill i vostè ho apuntava moltes altres qüestions. I no és retòrica; no són només tuits o no és només, doncs, en fi, ideologia que de moment sigui simplement expressada amb opinions, sinó que ja s'ha expressat, ja s'ha plasmat en eixos vertebradors en acords. Per exemple, quan ja no es parla de «violència masclista» i es parla de «violència intrafamiliar». A 12 de juny, vint-i-dues dones han estat assassinades a l'Estat espanyol, tres de les quals a Catalunya; 1.206, des del 2003. Que les volen invisibilitzar? Les volen fer desaparèixer? Això és gravíssim.

O bé el fet de voler traspasar altre cop a l'àmbit privat l'orientació i la identitat sexual de les persones, negant així aquest component estructural de discriminació que pateixen les persones del col·lectiu LGTBIQ+.

O l'eliminació de les lleis de memòria històrica. Ens volen desmemoriats, quan encara hi ha les ferides ben obertes.

O bé el veto de pares als continguts –el «pin parental», que es diu– a les aules sobre educació sexual. Tots sabem com d'important és, justament, l'educació sexual, imprescindible per a una societat igualitària, una societat lliure de violències.

O els drets de les persones migrades. I vostè ho ha expressat amb molta claredat: confrontació entre persones, ciutadania de primera i de segona. I això, evidentment, és contrari al model de societat d'igualtat d'oportunitats, al model de societat d'uns valors compartits com són els nostres.

Per tant, això que vivim és el preludi del que pot passar a partir del 23 de juliol si sumen les forces que van en aquesta direcció. De fet, no és només l'extrema dreta, és que el Partit Popular comparteix bona part de l'ideari en l'àmbit de la llengua o en molts d'altres. De fet, el senyor Feijóo ja ha dit que derogarà la llei de memòria democràtica, la llei trans, que revisarà –i ves a saber què vol dir el concepte «revisar»– la llei d'educació, la llei de l'eutanàsia o eliminarà el Ministeri d'Igualtat. Però és que sovint hem vist un PSOE que ha comprat aquest marc mental –i vostè també ho apuntava. En algun cas fins i tot ha arribat a culpar de l'auge de VOX el discurs feminista d'una determinada ministra. Recordem com quan ens culpaven als independentistes també de l'auge de l'extrema dreta..., doncs més o menys va per aquí.

Tampoc és alternativa Sumar, aquesta plataforma d'esquerres transformadora, que en molts aspectes compartim ideari, però pel que fa al model de país i, concretament, al dret a l'autodeterminació, doncs, de moment no es contempla en el seu programa electoral. I, en qualsevol cas, no plantegen una alternativa sòlida a la resolució del conflicte polític, per tant, fent malabars amb relació a aquestes qüestions de drets i llibertats col·lectives.

Ens sembla, clarament, que l'extrema dreta ja ha guanyat, ha dretanitzat les posicions polítiques i el marc mental en moltes institucions i sistemes polítics. Per tant, el repte és majúscul. El repte és no només fer proclames de «no passaran», perquè en alguns casos ja han passat. De fet, a Catalunya, per sort, encara resistim en una mena d'oasi només, diguem-ne, tret de l'apunt de Ripoll, que vostè hi feia èmfasi, i

que compartim la preocupació i que pensem que hi hem d'actuar, hi som a temps. Perquè, si no, les conseqüències de no fer-ho poden ser molt greus, no només per a Ripoll, sinó per a altres poblacions en situacions semblants. Per tant, hem de lluitar perquè els drets fonamentals segueixin sent el centre de les nostres polítiques, el centre del nostre sistema polític i construir les aliances que calguin amb aquells països que han sabut combatre l'extrema dreta, que n'hi ha. I, per tant, en aquest sentit, nosaltres, com a Govern de la Generalitat, ens posem a disposició de col·laborar amb qui faci falta per treballar aquests aspectes.

Però per sortir-nos-en hem de ser capaços d'analitzar exactament què ha passat amb el creixement d'aquests populismes i d'extrema dreta. El Nobel d'Economia i Premi Internacional Catalunya ens apuntava que allà on governa la dreta baixen els impostos per als rics, pugen a les classes populars, es retallen serveis públics i, per tant, creix la desigualtat. I, en aquest sentit, la sensació de que el sistema no ha donat respostes a aquestes necessitats ha pogut ser un factor de fer créixer l'extrema dreta.

Per tant, què hem de fer? Fer el que hem fet aquí al Parlament, posar-nos d'acord amb les forces que volem barrar el pas a l'extrema dreta, aïllant-los, no permetent que es contravingui el discurs democràtic de drets i de llibertats. Ho hem fet aquí al Parlament; també ho vam fer amb acords en l'àmbit municipal, en què també, juntament amb el col·legi de periodistes i el Col·lectiu Ramon Barnils, apuntàvem la idea de no tenir cabuda els discursos d'odi en els mitjans de comunicació. Per tant, aquesta és la línia, clarament. Hem d'apuntar i abordar i avançar aquí.

I, en segon lloc, donar respostes a les necessitats de la ciutadania, a les classes populars, a les classes treballadores, que ara veuen minvada molt clarament la seva qualitat de vida.

Aquí ens trobarem, en la lluita antifeixista, defensa de la llengua, de la cultura catalana, de la democràcia i la llibertat.

Gràcies.

La presidenta

Passem al setè punt de l'ordre del dia que és la interpellació al Govern sobre els greuges econòmics i fiscals de l'Estat espanyol envers Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpel·lació al Govern sobre els greuges econòmics i fiscals de l'Estat espanyol envers Catalunya

300-00349/13

I té la paraula, per a la seva exposició, el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, presidenta. Consellera, conselleres, bon dia; bon dia, diputades i diputats. Bé, consellera, ara venen eleccions de nou al Congrés dels Diputats i el president Aragonès fa dies deia que calia un front comú per defensar Catalunya a Madrid i justament aquest matí ha dit que ha proposat que ens calia un mínim comú programàtic. De fet, a l'acord de govern que vam signar Junts i Esquerra a l'inici de la legislatura, justament per invertir el president Aragonès, aquesta era una de les condicions que vam signar, que hi vam incloure i que, malauradament, no es va complir. Parlàvem de fer acció conjunta davant del Govern espanyol, i aquest va ser un dels motius pels quals Junts vam decidir, de forma dolorosa, sortir del Govern.

Recordo també que en aquest document parlàvem de refer l'espai estratègic de partits i entitats, i això seria un bon front comú, recuperar allò que ja s'havia proposat des de l'inici.

Però bé, dit això, esperem que la proposta que ha fet el president sigui seriosa, que vagi de debò, que no sigui una simple reacció tàctica per tapar uns mals resultats. I si és així, com sembla i volem pensar, doncs, saben que ens hi trobaran.

Per això, amb voluntat d'unitat, pensem que un dels temes claus en els quals ens hauríem de posar d'acord és en el tema econòmic i fiscal per acabar amb l'infrafinançament que patim els catalans per part de l'Estat des de fa dècades, per no dir segles.

En aquest sentit, pensem que hauríem de valorar una acció conjunta de l'independentisme i que no hauríem de donar suport als pressupostos de l'Estat espanyol mentre no es solucioni el problema d'infrafinançament de Catalunya. De la mateixa manera, com no hauríem de donar suport a una investidura que no desbloquegi el conflicte polític i, en concret, el dret a l'autodeterminació i l'amnistia.

Això és el que ha fet, d'alguna manera, la Míriam Nogueras, la nostra diputada a Madrid en els darrers quatre anys: no ha donat suport a la investidura i no ha donat suport a cap pressupost, perquè no es complien aquests requisits. Però, com sap molt bé, consellera, no és la mateixa posició que ha mantingut el senyor Rufián a Madrid, ni el seu partit, que sí que han fet les dues coses: donar la investidura i aprovar tots els pressupostos del senyor Sánchez.

I què n'ha tret a canvi d'aquests tretze vots el senyor Rufián? Ha aconseguit millorar el compliment, per exemple, de les inversions en infraestructures a Catalunya? Al contrari, consellera, pitjor que mai: trenta-sis per cent de compliment el 2021, quan històricament era de més o menys dos terços, un seixanta-cinc per cent, aproximadament.

Com diu sempre la Míriam Nogueras, si el pressupost és de cent, s'ha de complir cent i no trenta-sis a Catalunya, i si és de cent, s'han de complir cent i no 184 a Madrid.

I, per altra banda, hem pogut abaixar la fiscalitat aquests darrers quatre anys perquè hagi millorat l'infrafinançament? Tampoc. Vostès han incrementat encara l'impost de patrimoni –els venia donat de Madrid, però ho han fet–; no han deflactat l'IRPF, que en termes reals vol dir que amb una inflació del cinc per cent, doncs, ha suposat un increment dels impostos.

Som, i ho saben molt bé, la comunitat o una de les comunitats de l'Estat amb més impostos. I això és obvi que no és una mala notícia *per se*; ho és quan veus que som de les menys finançades. Per tant, això sí que és un contrasentit, ser dels que més paguem i els que menys rebem. I, en aquest sentit, de què ha servit el suport a Madrid aquests quatre anys? Pel que fa als greuges econòmics, no hem avançat. És que la taula de diàleg ha servit per a algun d'aquests objectius, com deia avui la diputada Reguant?

Consellera, patim un infrafinançament de fa dècades. Ho sabem, aquest famós vuit per cent que és una constant, invariable en el temps i que a dia d'avui representa, amb el tancament del 2022, aproximadament 21.600 milions d'euros de dèficit fiscal.

Bé, ara vull fer esment d'unes sessions que hem tingut en aquest Parlament, a la Comissió del Deute Històric, en concret d'unes aportacions que han fet economistes de reconegut prestigi com el doctor Albert Carreras i el professor Lluís Torrents. Els dos ens van venir a dir que el mínim que caldria és aconseguir la condonació del deute del FLA a Catalunya per part de l'Estat.

De fet, sabem que el Ximo Puig, a València, havia proposat això i la ministra Montero va dir que se'n podia parlar. Fins i tot el diputat Riba, a la Comissió del Deute Històric, va dir textualment: «Entenem que és una proposta interessant a considerar.» Per tant, escolti'm, sembla que aquí és un tema en el qual podríem entrar.

Ara, una cosa ha quedat clara en les compareixences en aquesta comissió, i és que l'endeutament de la Generalitat és molt inferior al dèficit fiscal social, només al social acumulat de l'Estat amb Catalunya, que és el causant, no ho oblidem, del

nostre infrafinançament. El doctor Carreras també ens exposava que caldria exigir el principi d'ordinalitat i que, tenint en compte això, l'any 2020 ens haurien tocat aproximadament a Catalunya 8.816 milions addicionals. I s'atrevia a calcular que en els quaranta anys que portem dels quals tenim informació el dèficit fiscal social –hi insisteixo, només social– són aproximadament, actualitzats a dia d'avui, 456.000 milions d'euros.

I, per altra banda, ens deia el doctor Carreras que el deute públic de la Generalitat està entorn els 83.000 milions, dels quals el noranta per cent, aproximadament, és en forma de FLA. Per tant, calculava uns 75.000 milions d'euros.

Consellera, li pregunto: si aconseguíssim la condonació del FLA, com creu que milloraria el *rating* de Catalunya? Podríem endeutar-nos per millorar els serveis socials, mentre no fem la independència almenys?

Per altra banda, també això ens suposa un cost que calculo en uns 700 milions d'euros –ja em confirmarà si és així–, que això també ens donaria més marge per tenir més pressupost de despesa.

Consellera, està disposada a reclamar a l'Estat la condonació del FLA? El que sí que li dic és que això, si ho fem, ho hem de fer cobrant per avançat, perquè, si no, amb l'Estat no podem pactar res, i ja ho sabem.

Hem de dir que seria un pas endavant de cara a la independència de Catalunya, perquè néixer en un país amb un deute públic per sota el cinc per cent del PIB ens posaria en una qualificació del *rating* de les més altes possibles i, per tant, una capacitat d'endeutament molt alta per solucionar els problemes socials i de promoció econòmica que necessita urgentment Catalunya.

Consellera, vull ara fer menció de la compareixença del professor Torrents, on deia clarament que no era partidari d'una reforma del sistema de finançament, perquè ell havia viscut en les pròpies carns la darrera reforma del 2009 i era molt pessimista al respecte. I, a més, feia esment que la clàusula de l'*statu quo* que s'havia inclòs en la darrera modificació impossibilitava que cap comunitat autònoma rebés menys ingressos amb el nou sistema i això impedia una reforma real. Què opina vostè com a consellera d'Economia sobre una reforma del sistema de finançament? Per nosaltres, el que sí que caldria exigir a l'Estat és aquest principi d'ordinalitat a què feia referència el doctor Carreras. I això, òbviament, mentre no assolim la independència, que és pel que hem de lluitar.

Hi ha una manera de fer-ho, i és no donar suport a cap pressupost de l'Estat fins que no es compleixi aquesta condició. I, a més a més, hi insisteixo, cobrant per avançat. És a dir, que per aprovar els pressupostos del 2024 a l'Estat espanyol, en cas que hi hagi investidura, que això ja veurem, si volen els vots dels independentistes, hauran de pagar per avançat el diferencial, pel que fa a Catalunya, del no compliment del principi d'ordinalitat. I això el 2022, el doctor Carreras deia que podrien ser uns 11.400 milions d'euros. Estaria d'acord, consellera, en nom del Govern de la Generalitat, a demanar al Parlament de Catalunya que tots els partits catalans ens sumem a aquesta petició?

Sobre les infraestructures, consellera, acabem de conèixer el darrer estudi de la Cambra de Comerç de Barcelona, que valora ja el deute acumulat en infraestructures, calculat pel mètode de l'estoc de capital, amb 51.000 milions d'euros, quan a l'anterior, que va ser el primer estudi, el 2019, quan jo justament era president de la cambra, era de 45.000; ja hem pujat 6.000 milions més. Aquestes xifres ens serviran per negociar actius i passius el dia que culminem la independència, però, entretant, en aquest Parlament vam aprovar una moció, la 127/14, el 22 de desembre del 2022, amb els vots de Junts i del seu partit, d'Esquerra, per exigir que l'Estat liquidés les inversions no executades en infraestructures el 2021. Això són de l'ordre de 1.300 milions d'euros. S'han cobrat aquests 1.300 milions d'euros, consellera? No –o no ens consta.

De fet, en la mateixa moció manifestàvem que els grups parlamentaris que donàvem suport a aquest punt no donéssim suport a nous pressupostos a l'Estat si no es liquidaven aquestes inversions pendents. Esquerra hi va votar en contra i, per tant, vam tornar a perdre una nova oportunitat de fer valer els vots dels catalans al Congrés.

Per tant, està molt bé que el president demani fer un front comú, però quan l'hem demanat nosaltres, pel bé de Catalunya, vostès se n'han desmarcat i han votat el mateix que el president Sánchez i que Podemos, és a dir, el tripartit.

El Govern veu bé que sigui així, que perdem aquesta capacitat d'inversió de 1.300 milions d'euros en un sol any i que podrien ser uns 5.000 milions durant el mandat del Sánchez?

Una darrera cosa que em donarà temps només de plantejar, i després ho desenvoluparé una mica més. Consellera, fiscalitat. El professor Torrents ens deia a la Comissió del Deute Històric que s'havien introduït quinze impostos nous des del 1985 a Catalunya i feia menció justament d'un article del doctor Carreras que deia que, al final, la recaptació dels nous impostos viatjava a Madrid i, per tant, no tenia gaire sentit.

Consellera, no creu que hauríem de fer tot el contrari? És a dir, baixar al màxim els impostos, al nivell del mínim de les comunitats autònomes que tenen el mínim –parlo dels impostos en els quals tenim competències, com l'IRPF, l'impost de successions, patrimoni, transmissions particulars patrimonials– perquè això suposaria de forma immediata que els ciutadans tindrien més diners a la butxaca, pagarien menys impostos, més benestar i, en tot cas, això ho notaria la Generalitat al cap de dos anys, quan es liquidi el pressupost. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Però sap què passa? Que aquests dos anys són els que hauríem de necessitar per fer la independència –acabo ja– o per exigir i aconseguir aquest principi d'ordinalitat.

I després continuo.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula la senyora Natàlia Mas i Guix, consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, vicepresidenta; molt bon dia a tothom. Un primer comentari, senyor Canadell. El dèficit fiscal ve de lluny, els greuges venen de lluny. Han passat governs de diferents colors polítics a Madrid i a Catalunya. En ocasions es van teixir aliances amb el PP, com des del seu grup parlamentari; d'altres, amb el PSOE, amb Podemos, i el problema ha continuat existint. Ja ens explicarà, doncs, el llistat de compliments de correcció de greuges que varen aconseguir vostès. En faré jo també un llistat pel que fa al cas d'Esquerra Republicana.

En tot cas, com deia, hi ha un problema estructural, ho sabem tots, derivat d'una concepció d'estat centralista i d'acumulació de poder econòmic; una concepció, com bé deia també, d'infradotar Catalunya d'infraestructures estratègiques. Per tant, certament són qüestions –dèficit fiscal, greuges i incompliments– que en podríem estar parlant hores, conceptes que poden sonar tècnics i llunyans pel dia a dia de la gent, però que són nuclears per al seu benestar.

I aquí, abans d'entrar a debatre tècnicament algunes de les qüestions que ha comentat..., que em permeti insistir davant d'una qüestió que he repetit en les darreres intervencions. Crec que no és normal que només setanta-quatre de 135 diputats i diputades d'aquesta cambra facin seves les reivindicacions per un millor tracte fiscal per a Catalunya, per exigir que l'Estat executi les inversions que havia pressupostat a Catalunya.

Recordem, ho deia bé, el diferencial que existeix. La Generalitat compleix amb el seu pressupost d'inversions, vuitanta-cinc per cent d'execució d'inversions l'any

22, mentre que l'Estat executa només el trenta-sis per cent de les inversions pressupostades; o també..., seguint amb aquest fil que deia, no s'entén tampoc que només setanta-quatre dels 135 diputats d'aquesta Cambra no facin seva la reclamació per repartir justament el marge de dèficit a partir de l'any vinent, d'acord amb les responsabilitats de despesa de cada administració. Perquè la pregunta és: a tots vostès, els que no fan seves aquestes denúncies, els va bé l'actual situació de greuges i d'incompliments que impedeixen finançar adequadament els serveis públics? O han renunciat a defensar els interessos econòmics de Catalunya?

Certament, davant de l'acumulació de greuges que pateix Catalunya és cabdal posar-hi llum. Apuntava vostè alguns conceptes. N'hi ha de més coneguts, d'altres de menys, però tots ells molt rellevants. Deixi'm anar pas per pas. D'entrada, ho comentava, un dèficit fiscal conegut per tothom, el 8,5 per cent del PIB. Estem ja a més de 20.000 milions d'euros anuals; un dèficit tan ingent i evident que, de fet, per intentar que no se'n parli, l'Estat ha renunciat a publicar-ne els resultats i fins i tot ens posa dificultats per efectuar els nostres càlculs negant-nos l'accés a les dades territorialitzades.

Això ho portem temps denunciant. Ho vaig transmetre també a la ministra d'Hisenda, María José Montero. Ho vam dir aquí mateix fa uns dies. L'Estat ha sacrificat un principi bàsic de transparència en la gestió dels recursos públics per evitar posar de manifest aquestes xifres; unes xifres de dèficit fiscal –i ara anirem a desgranar què hi ha dins–, que són un dels majors problemes que afronta el nostre país. Ho condiciona tot. Limita fortament els recursos que podem aportar als sistemes de salut, d'educació, de serveis socials, d'habitatge públic i també –cal dir-ho amb totes les lletres–, perquè limita fortament la competitivitat de l'economia catalana. Malgrat això, un apunt: crec que és gairebé una heroïcitat que l'economia catalana i els seus serveis públics avancin com avancen malgrat aquesta limitació i altres que ens imposa l'Estat.

Per tant, un model de finançament autonòmic caduc, injust, ineficient, caduc... S'havia de revisar l'any 2010. Per tant, portem deu anys –no portem ni un any ni dos ni tres–, deu anys, com deia, amb diversitat de governs a l'Estat i a Catalunya en els que no s'afronta aquesta revisió. Injust, ja ho sabem, i ineficient també perquè ha quedat demostrat que frena el creixement i la competitivitat de l'economia catalana i no comporta un guany competitiu per a les economies d'altres territoris.

Ho dèiem també: un segon element és el grau d'execució d'inversions de l'Estat. Aportàvem les xifres. Aquest diferencial, vuitanta-cinc per cent, trenta-sis per cent. Vuitanta-cinc, Generalitat; trenta-sis per l'Estat. De fet, si agafem el període de 2013 a 2021, estem parlant d'11.400 milions d'euros d'inversions pressupostades i l'Estat... en van quedar sense executar 4.400. Per tant, quaranta per cent de recursos que mai van arribar. Si no ho recordo malament, des de feia molt temps que no s'havia establert un mecanisme per garantir que s'executin inversions de l'Estat a Catalunya.

Això s'ha fet darrerament. Hem forçat l'Estat que transfereixi a la Generalitat fons per realitzar obres en infraestructures claus a Catalunya en l'àmbit ferroviari i de carreteres; prop de mil milions per corregir una part d'aquesta desinversió històrica. Dir també que un setanta per cent d'aquesta desinversió correspon a inversions d'Adif i de Renfe. Per tant, ho hem dit moltes vegades, tota aquella persona que pateixi el caos de Rodalies ha de tenir ben present que l'origen d'aquest caos és precisament la manca d'inversions de l'Estat.

També cal posar sobre la taula la qüestió de la disposició addicional tercera de l'Estatut, que determinava que l'Estat havia d'invertir entre l'any 2007 i 2013 inversions a Catalunya d'acord amb el pes del PIB, el dinou per cent. Sap, coneix que fruit d'una judicialització que van fer i d'una sentència del Tribunal Suprem, s'està donant compliment al que correspon a l'any 2008. Encara es nega el compliment del 2009-2013, el que equivaldria a un deute de 2.951 milions d'euros.

Hi ha un altre element a destacar: el finançament de la llei de dependència. Entre els anys 2012 i 2020 l'Estat va deixar de pagar 483 milions que corresponien al nivell acordat.

I un darrer element que es té poc present però també m'agradaria explicar aquí: canvis normatius introduïts per l'Estat que afecten doncs també els ingressos que reben les comunitats autònomes, cas de rebaixes d'IVA, de l'impost especial sobre la producció d'energia elèctrica, per tant, mesures que aprova l'Estat per reduir la factura a la ciutadania, però que no afecten els beneficis de les energètiques, sinó doncs que comporten parcialment una pèrdua de recursos per a les comunitats autònomes.

I aquest darrer element que deia –vostè també el comentava, mirant endavant–, que és la distribució dels objectius de dèficit, que el cent per cent del marge de dèficit doncs bé, el mantingui l'Estat, se l'apropriï l'Estat, amb un zero per cent per a les comunitats i un 0,2 per cent de superàvit per als municipis. Això ho vaig expressar recentment a la presidenta de l'Airef, i també defensarem aquesta injusta distribució dels objectius de dèficit davant les institucions europees.

Vostè comentava propostes que s'havien fet des del País Valencià quant a la condonació de deute del FLA. Catalunya porta reclamant també aquesta qüestió des de fa dècades –ja veu, doncs, la concreció que l'Estat ha portat al País Valencià. Com dèiem, aquest model de finançament caduc i injust no només afecta Catalunya; com bé sabeu, afecta la franja mediterrània i fortament el País Valencià. I, certament, el PSOE no ha sabut, no ha volgut doncs afrontar aquesta qüestió plantejant un nou model de finançament. Com dic, en aquests, doncs, gairebé..., ens situarem a deu anys de caducitat, que és el període més llarg de caducitat d'un model de finançament des del primer any en què va començar a operar, l'any 1987.

Tot i així, comentava alguns exemples de qüestions que hem negociat amb l'Estat: aquest mecanisme de corregir desinversió, aportació estatal de 40 milions a l'ATM, aportació estatal de 60 milions a Catalunya Media City, 43 milions per a actuacions de transició energètica en edificis dels Mossos d'Esquadra, renovació de la flota de vehicles, traspàs de la gestió del delta de l'Ebre, recursos per garantir la viabilitat del parc científic de Lleida. Per tant, només alguns exemples que, evidentment, han acompanyat la palanca política, de pressió política per alliberar, doncs, com bé saben, les persones compromeses amb la llibertat de Catalunya que estaven a la presó, nou persones que ja no hi són. Per tant, com li deia, estaré encantada d'escoltar també l'històric, bé, de rectificacions de compliments que vàreu aconseguir també, o que es va aconseguir també en altres períodes.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Per a la rèplica té la paraula el diputat..., el senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; gràcies, vicepresidenta. Consellera, ha tirat moltes pilotes fora. Però, sobre aquesta idea del que nosaltres hem fet o no hem fet, escolti'm, nosaltres portem dos anys i mig, Junts per Catalunya porta dos anys i mig. Si vostès volen emular allò que havia fet també el president Pujol en el seu moment, en tot cas són una mala còpia, eh? Però, en tot cas, això era un altre partit. Junts per Catalunya és una altra història. La prova és que jo no he vingut de cap manera del PDECAT ni de Convergència i Unió. I vostès són els mateixos? Fan un engany, perquè, a més a més, ho diuen, eh? Per tant, vostès sí que tenen aquesta tradició. O noranta-dos.

Per tant, escolti'm, vostè ha anat passant les pilotes fora i dient-los als altres partits que han de fer la feina, quan durant aquesta legislatura hem tingut *tota* la força possible per fer el que haguéssim «volgut» –entre cometes–: setanta-quatre diputats aquí i vint-i-tres diputats a Madrid. Amb això ho bloquejàvem tot i ho aconseguíem

—entre cometes— «tot», només depenia de nosaltres. Vostès han preferit prioritzar no sé què, eh? Algun dia ens ho explicaran. Però, en tot cas, no han volgut fer un front comú que, a més a més, estava signat amb un acord de govern que havien de complir. Per tant, escolti'm, no ens parli d'aquest tipus de coses.

Heroïcitat com a país que avancem, sens dubte. Escolti'm, tenim un potencial inimaginable. De fet, al meu llibre darrer, que vaig escriure el 2015, el subtítol és aquest: un potencial inimaginable, però sobretot per la contribució de la privada, eh?, i de la col·laboració publicoprivada.

Vostès diuen de —ah, no; sí—..., que han forçat l'Estat a corregir, ara, el compliment de les infraestructures. Miri, li recordo una dada que acabo de veure aquest matí del compliment d'Adif del 2021: vint-i-quatre per cent, eh? Vull dir que estem aquí, eh? Ara bé, sobre la condonació del FLA, que ha dit que fa dècades que el reclamem, nosaltres, de fet, això, per què no ho han exigit durant aquests quatre anys al Govern del senyor Sánchez? Ho podien haver exigit, hi podíem haver sumat els vint-i-tres diputats junts per aconseguir justament això. Per què no han volgut fer-ho? Que no ho veuen que anant sols no es fa absolutament res? Que no ho veuen? Ara sembla que el president se n'ha adonat. Ja veurem si és veritat, ja veurem si és sincer. Esperem que sí. Però, escolti'm, reconeguim que ha sigut un fracàs absolut, el que ha fet el senyor Rufián. No s'ha aconseguit re de valor, almenys en el camp econòmic.

I, com és habitual, no m'ha respost pràcticament cap de les preguntes que jo li he fet, eh? Ve amb el discurs preparat, però això ja passa sempre. Per tant, li torno a recordar les preguntes, eh? —ja m'ho he preparat perquè m'ho imaginava, i me les he preparat així, de *carrerilla*—: ha servit d'alguna cosa el suport al senyor Sánchez per part del Rufián? Ha servit d'alguna cosa la taula de diàleg? Millorarà el finançament si ens condonen el FLA? Liderarà vostè un front comú per assolir la condonació del FLA? Vol plantejar una reforma del sistema de finançament? Hem cobrat 2.300 milions? Només que m'ho confirmi; que no.

I estaria disposada a analitzar aquest escenari de reducció dels impostos dels quals tenim competències? Crec que és una proposta que ens l'hem de plantejar molt seriosament. Perquè no serà que nosaltres no siguem responsables fiscalment, sinó que l'Estat no transfereix els recursos suficients com sí que fan a les altres comunitats autònomes. I això ho hem de posar en evidència i la gent ho ha de saber. L'única manera és que la gent entengui què representa abaixar els impostos a les comunitats autònomes que tenen un bon finançament i no el que tenim nosaltres. Per tant, està disposada a analitzar aquesta idea, aquesta proposta?

A partir d'aquí, escolti'm, també els hi vam demanar un informe sobre les pensions, que ens han entregat aquesta setmana en la comissió del deute històric. Però ja ho he parlat amb l'RI. S'ha quedat curt, eh? Ha posat fins al 2013. Hem de mirar de tirar més enllà. Però, per què? Perquè volíem posar en evidència que també tenim un dèficit importantíssim amb les pensions. I el que hauríem de fer també és exigir, doncs, d'alguna manera, un traspàs de la guardiola de les pensions. A veure si vostè també hi està d'acord amb això.

Un altre tema que li vull proposar és sobre el salari mínim interprofessional, una cosa que jo, sempre que puc, en parlo. Podem viure a Catalunya amb mil seixanta euros? Creu que podem viure? Em sembla que no, no? Vostès han fet un informe que diu que el salari mínim de referència haurien de ser 1.319 euros. Molt bé. Escolti'm, per què no fem com fan altres països federals de veritat? Per què no demanem un salari mínim interprofessional diferent a Catalunya, eh? Posem-nos d'acord, anem vint-i-tres diputats a Madrid, o els que sortim, i bloquegem l'Estat si no ho fa. Aquesta és una opció vàlida.

I, després, sobre l'addicional tercera, que n'ha parlat però una mica de resquitllada, m'agradaria saber si realment ha aconseguit alguna cosa, perquè el conseller

Giró va aconseguir, almenys, si no ho recordo malament, uns 300 milions d'euros; si vostè ha aconseguit que se'ns pagui alguna cosa més.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per la rèplica, té la paraula la senyora Natàlia Mas Guix, consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda

Gràcies, vicepresidenta. Sí, senyor Canadell, exactament, som els mateixos, durant noranta-dos anys d'història, sense cap cas de corrupció, compromesos amb el bé comú i la llibertat de Catalunya (*alguns aplaudiments*); compromesos a fer política útil per reforçar els serveis públics, per enfortir capacitats tecnològiques i industrials, com no s'havia fet en moltíssim temps.

Em sorprèn, o potser ja no em sorprèn tant, que sempre acabi centrant, doncs, les crítiques en els que denunciem exactament el mateix en lloc de fer-ho..., i els que portem temps treballant contra el mateix en lloc de fer-ho contra aquells que realment en són els responsables, de que els ciutadans pateixin aquests greuges.

També em sorprèn que surtin, doncs, de les seves paraules que considera un fracàs absolut aconseguir l'indult per nou persones compromeses amb la llibertat d'aquest país i en la reforma del Codi penal. (*Aplaudiments.*)

Després, no compartim la seva política fiscal ayusista, l'hi he explicat moltes vegades, i no la compartim perquè la nostra visió és de reforç dels serveis públics. Perquè el reforç dels serveis públics i de l'economia productiva a partir d'actuacions de despesa ens situaran, doncs, en una trajectòria de competitivitat i de prosperitat compartida, millor que, com estem veient, a Madrid, amb debilitat dels serveis públics i amb unes dades macroeconòmiques que sistemàticament estan per sota de les de Catalunya. I això, doncs, ho podem concretar.

Permeti'm, en aquest sentit, indicar-li com la política fiscal, doncs, que ha defensat el Govern ha permès política fiscal i política econòmica, i, malgrat, com dèiem, aquestes limitacions i pals a les rodes que ens imposa l'Estat, mantenir un creixement econòmic des de l'any 2014 i també, de nou, des del 2022 i 23, superior, molt superior, a la majoria d'economies del nostre entorn, amb un mercat de treball amb nivells mínims d'atur en quinze anys, líders en captació d'inversió estrangera productiva a l'Estat, 6.400 milions d'euros l'any 22, però certament en un moment complex per moltes famílies i moltes empreses que han vist reduït el seu poder adquisitiu.

I per això també cal tenir recursos, recursos per incrementar l'IRSC, l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, per primera vegada en tretze anys, un increment del vuit per cent; també per primera vegada en la història d'aquest país per assegurar la gratuïtat de l'infantil 2, o també avui es farà arribar a totes les famílies de tots els alumnes de primària un val escolar de cent euros; bonificacions del preu del transport públic, o diverses mesures relacionades amb l'habitatge.

Per tant, certament, patim o ens posen pals a les rodes; patim, doncs, un estat que va en contra dels interessos econòmics de Catalunya, que confrontem a diari. Cada votació al Congrés li puc assegurar que surt molt cara. Ho expliquem més o menys. Hi ha un llistat de greuges econòmics, de peticions econòmiques, que a cada votació del Congrés, doncs, es negocien. I, per tant, li he posat alguns exemples de compliments recents. Però això és una lluita diària, com vostè sap; una lluita diària per defensar Catalunya. I veurem..., i aquí hem de plantejar i estar preparats per tots els escenaris. I una lluita diària des del nostre àmbit, doncs, per la defensa de l'economia catalana.

I aquí dir que crec que aquesta lluita que portem fent, no?, i de forma consensuada, molts de nosaltres, ens ha permès que a dia d'avui tinguem més docents que mai a les aules; que haguem enfortit el nostre sistema de salut amb més sanitaris que

mai; que estiguem vertebrant el país amb noves infraestructures ferroviàries o que puguem fer un salt definitiu en matèria d'energies renovables.

Per tant, ho hem de fer tot; hem de seguir reclamant a l'Estat, i en això fer interpellació a tots els diputats d'aquesta cambra que se sumin a aquesta defensa dels interessos econòmics de Catalunya, però hem de posar en valor les nostres institucions, defensar-les i seguir-les enfortint.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, consellera.

Doncs suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general, el lletrat Antoni Bayona Rocamora i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera de Territori i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La presidenta

Bona tarda a tothom. S'ha de dir que s'està més bé aquí que a fora... No entenc que no hi hagi més èxit de diputats.

Interpellació al Govern sobre el projecte de Llei de memòria democràtica de Catalunya

300-00346/13

Molt bé, doncs, reprenem la sessió i anem pel vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el projecte de Llei de memòria democràtica de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. I té..., per a la seva exposició, el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bé; gràcies, presidenta. Señora *consellera*, señores diputados: el pasado mes de marzo se presentó el anteproyecto de ley de memoria democrática. Según dijo usted, señora Ubasart, el objetivo de esta nueva ley es adaptar la legislación vigente al momento actual, bajo los principios de verdad, reparación, justicia y garantías de no repetición. Permítanme que lo ponga en duda. Más adelante volveré sobre esta cuestión.

Su prioridad, *consellera*, no ha sido solucionar los graves problemas estructurales de la justicia en Cataluña, la falta de jueces, funcionarios de justicia de los peor pagados de España por el mismo trabajo; retrasos injustificables en la tramitación de las causas, falta de juzgados o equipamientos judiciales deficientes. Tampoco ha sido poner orden en las cárceles catalanas ni proteger a los funcionarios que ponen en riesgo su integridad física todos los días cuando entran en los módulos carentes de medios y de respaldo institucional. No. Su prioridad es sacar otra ley de desmemoria que busca remover el pasado y hacer ingeniería social a través de la manipulación de la historia.

Según la nota de prensa que publicó el Govern, con esta nueva ley pretenden no sólo revisar el pasado, sino extender la legislación que llaman «de memoria» a nuevos ámbitos de actuación. Por ejemplo, en primer lugar, la investigación. Dicen, se reforzará el derecho de los ciudadanos a acceder a documentos vinculados al estudio de la memoria democrática. ¿Bajo qué parámetros se permitirá a los ciudadanos acceder a dichos documentos de estudio, señora *consellera*? ¿Podrán los ciudadanos acceder a las ocho mil sentencias de muerte firmadas por Lluís Companys? Nos

tememos que esta investigación se va a realizar desde un único prisma ideológico, porque: ¿cómo van ustedes a facilitar las labores de investigación y de divulgación, si persiguen y coartan la libertad de todos aquellos investigadores e historiadores que no comulgan con su visión sesgada, parcial y subjetiva de la historia?

En segundo lugar, el abordaje del esclavismo y el colonialismo. Desde luego, debe ser una cuestión que preocupa ampliamente a los catalanes, actualmente, el abordar el esclavismo. Le funcionó muy bien a la CUP en Barcelona, con su candidata llamando «racistas» y «esclavistas» a la mayoría de sus potenciales votantes. Dice que se reconocerá el esclavismo y el colonialismo como fenómenos deplorables de la historia del país. Señora Ubasart, para constatar que el esclavismo es un fenómeno deplorable no hace falta aprobar una ley. Es una cuestión de sentido común, algo aceptado por toda la sociedad. Y yo me pregunto si piensan sacar leyes y normativas para reseñar todos los eventos deplorables ocurridos a lo largo de la historia de la humanidad. Cualquier país del mundo tiene, evidentemente, episodios deplorables que ya han sido superados.

En tercer lugar: reconocimiento de experiencias democráticas democratizadoras, más allá del tiempo convencionalmente establecido en las políticas de memoria democrática. Según el anteproyecto, se entiende que, como germen de la cultura democrática en el país, puedan alargarse las actuaciones de reconocimiento a movimientos y experiencias republicanas, luchas obreras y catalanismos, así como experiencias asociativas y movimentistas posteriores a 1980, que alargan y radicalizan la democracia, mejorando la calidad democrática del país.

¿A qué experiencias democratizadoras se refiere, señora Ubasart? ¿A la Semana Trágica? ¿A los atentados anarquistas? ¿A los asesinatos, a la quema de conventos e iglesias? ¿Al terrorismo maqui? ¿Al pistolerismo? ¿A las conspiraciones armadas? ¿A los campos de concentración republicanos? ¿A las más de setenta checas? ¿O a los veintiséis mil asesinados en la retaguardia de Cataluña?

Cuando habla de experiencias posteriores a los años ochenta, ¿a cuáles se refiere? Porque esto abre la puerta a interpretaciones muy peligrosas. Por ejemplo, que el periodo de 1976 a 1983 sea oficialmente interpretado como una especie de continuación del franquismo, de manera que ETA pasa a ser entendible como una resistencia democrática frente a un gobierno neofranquista. ¿Usted se da cuenta de tamaña barbaridad? Además, considerar al catalanismo, al republicanismo y al izquierdismo en general como gérmenes únicos y genuinos de la cultura democrática es falaz y peligroso, porque convierte la ideología del partido gobernante en la única opción válida para los ciudadanos, rompe la natural pluralidad de ideas acerca de muchísimas cuestiones que tiene toda sociedad y establece una línea muy delgada entre buenos y malos en nuestro propio presente.

Otra cuestión, otro ámbito de actuación al que pretenden ustedes alargar la memoria democrática: la retirada de los símbolos franquistas del espacio público y medidas contra el enaltecimiento del franquismo. Se refieren sin ningún tipo de pudor a una supuesta memoria democrática, mientras en nombre de la democracia pretenden retirar un conjunto monumental dedicado a los caídos en la Batalla del Ebro, que los vecinos de Tortosa mayoritaria y democráticamente decidieron mantener. Todo por la democracia, pero sin la democracia. Son ustedes el mejor ejemplo del peor despotismo ilustrado.

Este proyecto, desde luego, es un riesgo para el patrimonio histórico artístico y cultural de Catalunya. En quinto lugar: la Generalitat podrá ejercer la acción popular ante la justicia; es decir, la Generalitat, que se retira vergonzosamente de la acusación popular contra personas que en la actualidad han agredido a Mossos d'Esquadra, ahora resulta que promete en cambio querellarse ante la justicia contra personas que murieron ya hace décadas. Desde luego, resulta absolutamente rocambolesco. ¿Qué sentido tiene que casi cien años después, la Generalitat ejerza la acción popular ante la justicia? ¿Y por qué sólo para las víctimas de un bando y no

para todas? ¿Se denunciará la Generalitat a sí misma por sentenciar a muerte a más de ocho mil catalanes bajo el gobierno de Companys? ¿O al PSOE y a Esquerra Republicana por sus checas? ¿O a la CNT por sus sangrientos asesinatos y torturas? Además, *consellera*, nos preocupan profundamente sus consideraciones acerca de la verdad y el relato.

Reza el anteproyecto de ley de memoria democrática: «La sociedad debe contar con un relato mayoritariamente compartido sobre los hechos del pasado en la construcción de una memoria colectiva. A tal efecto se crea la Comisión de Memoria Democrática con el fin de fijar unos hechos sobre los acontecimientos ocurridos durante el periodo histórico al que se refiere la presente ley. Asumen que no les importa la historia y que lo que pretenden es la construcción de un relato que elige unos episodios históricos y descarta otros para apuntalar una única memoria colectiva impuesta por ley. Usted comentó a este respecto en una entrevista en el *diari Ara*: «Creiem que podem crear pensament, crear el relat, perquè es pugui consolidar una veritat jurídica.» Señora Ubasart, esta frase la podría suscribir cualquier dirigente de los peores totalitarismos del siglo xx. La voluntad de crear pensamiento, de crear relato, de crear una verdad jurídica es puro adoctrinamiento sectario.

Y es curioso que dediquen un título entero al concepto de «verdad». Imagino que habrá leído usted a George Orwell y su famosa novela *1984*. El propio Orwell vino, precisamente, a Cataluña a alistarse en las milicias del POUM durante la guerra, y sabrá que acabó espantado por las terribles purgas y enfrentamientos entre las diferentes fuerzas del bando republicano durante los hechos de mayo de 1937.

Orwell afirmó que lo vivido en la retaguardia republicana fue lo que le hizo abrir los ojos sobre la realidad de una Unión Soviética de Stalin y su deriva totalitaria. Pues bien, en la novela *1984*, el gobierno tiene un ministerio de la verdad equivalente a lo que es su consejería y esa comisión de memoria democrática, dedicado a manipular constantemente las fuentes históricas de información para alterar la verdad de los hechos y eliminar de la memoria de los ciudadanos la realidad de su pasado y poder así moldear el presente.

Ahora nos encontramos con que la única historia adecuada será aquella que se determine por la nueva ley. Verdadera manipulación de la historia en nombre de la verdad. Esto que era ciencia ficción, ustedes lo han convertido en realidad.

El verdadero propósito de esta iniciativa legislativa es controlar la narrativa histórica y convertir la memoria del actual partido de gobierno en política oficial de la administración. Una memoria oficial colectiva que pretende ser impuesta por medio de sanciones de la imposición de contenidos curriculares y de la demonización social de los que no la suman.

Pretenden grabar en la mente de los catalanes que la izquierda y el separatismo es igual a libertad y democracia, y la derecha y el amor a España igual a fascismo y represión. No les mueve, desde luego, la verdad ni la reparación, sino conseguir votos en 2023 con los muertos del siglo pasado.

En definitiva, señora Ubasart, ¿hasta cuándo va a seguir impulsando la manipulación histórica mientras desatiende sus obligaciones como consejera de Justicia?

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies. Per a la resposta, té la paraula la consellera, la senyora Gemma Ubasart i González.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria

Gràcies, presidenta. Autoritats del Parlament, membres, consellera, diputades, diputats, persones que ens acompanyeu a la llotja del Parlament i que ens acompanyeu *online*. Gràcies, diputat, per la interpellació. Em permet parlar de les iniciatives de memòria democràtica que impulsem des del Govern. Em permet explicar el

legislatiu, quin és l'emmarcament de les polítiques que duem a terme i els principals objectius amb els que estem treballant.

Aniré ampliant el que vostè ha comentat a la interpellació. Sento dir-li que crec que no estarem massa d'acord, però jo aniré comentant, doncs, una mica tots els temes que ha anat traient.

Amb relació a la llei de memòria democràtica, i com ja vaig comentar en seu parlamentària a la sessió anterior, estic convençuda que tenim entre mans un projecte de país, i parlo de projecte de país per dues raons.

Una primera de caràcter substantiu. El contingut avançat i innovador de la llei de memòria democràtica de Catalunya ens pot tornar a posar a l'avantguarda de les polítiques memorials a nivell de l'Estat i en el marc europeu. Vam ser pioners amb la llei del memorial democràtic el 2007, amb la llei de fosses el 2009, amb la llei de reparació jurídica de víctimes del franquisme el 2017, i ara toca recollir aquest ric llegat i fer un salt qualitatiu.

I també estem davant d'un projecte de país per una raó més de caràcter operatiu. Estem davant d'un text altament participat, on hi han participat, doncs, diferents conselleres. Vam començar aquest tràmit amb la consellera Capella, va continuar amb la consellera Ciuró. Ho agafem des del meu equip. Hi han participat tècnics, hi han participat experts, entitats de memòria i entitats municipalistes. Per tant, entenem que és un text força o molt participat i esperem que compti amb amplis consensos.

I, en aquest sentit, em torno a posar a disposició de la cambra amb tot allò que el departament pugui ajudar en la tramitació parlamentària. En aquest context d'amenaça cap a polítiques i lleis de memòria democràtica –vegem el cas del País Valencià o de les Illes Balears–, des de Catalunya hauríem de poder respondre amb una aprovació no dilatada en el temps d'una llei de memòria.

Tres idees que vull destacar com a emmarcament general de les nostres polítiques públiques de memòria. En primer lloc, necessitem pensar les polítiques memorials en un context posttransicional, en ple segle XXI. Les noves generacions no han viscut la guerra civil ni el franquisme, tampoc la Transició, i alguns, fins i tot, ni els primers anys de democràcia, i, per tant, l'educació, la formació i la sensibilització han d'estar al centre de les polítiques públiques de memòria. Les mesures d'avui no poden ser les mateixes que haurien d'haver estat els anys vuitanta, encara que no hi fossin.

En segon lloc, no estem davant d'un exercici de nostàlgia, sinó que obrim un horitzó de present i de futur, d'articulació d'una cultura cívica democràtica. Entendre el present amb perspectiva històrica i de drets humans per construir i reconstruir ciutadania social.

Posem en valor aspectes com ara la lluita pels drets i les llibertats, el foment de la pau, la consolidació i millora de la qualitat democràtica i el respecte pels drets humans. La memòria democràtica ha d'esdevenir un mur contra la barbàrie i la intolerància, i ha d'estar a la base de tota cultura cívica democràtica.

En tercer lloc, és important declinar les memòries democràtiques en plural. La memòria és un dret, i el mandat de les institucions del país és garantir aquest dret massa temps negat. No som aquí... L'hi recordo, ho vaig exposar l'altre dia, l'hi torno a recordar. No som aquí per construir una única veritat historiogràfica, sinó per avançar en la defensa dels drets humans, la cultura de la pau i la fraternitat.

En societats complexes i mestisses, amb sensibilitats diferents, experiències i orígens, les memòries democràtiques també són, per exemple, les de les diàspores o la de la ciutadania nascuda fora de l'Estat o els seus descendents. Per tant, no parlem de memòria, parlem de memòries.

I, en aquest sentit, desgranaré els quatre objectius principals i àmbits de treball en el marc de la memòria democràtica. Per començar, dret a la veritat. Aquest passa

per obrir fitxers i..., per obrir fitxers, arxius i digitalitzar-ne el màxim de contingut. L'objectiu ha de ser facilitar l'accés a investigadors i ciutadania en general.

La nova llei de memòria catalana agilitzarà aquesta activitat en arxius i fons sota la nostra jurisdicció i impulsarem la col·laboració amb l'Administració estatal per a aquells arxius i fons que no són de la nostra competència. També és imprescindible procedir a la desclassificació de documents del període franquista. Continuarem insistint i treballant amb l'Administració de l'Estat per arribar cada cop més lluny.

I és necessari construir bases de dades públiques, repositoris d'informació i materials classificats que permetin l'avenç de la investigació i la divulgació. Anar alimentant el Banc de la memòria del Memorial Democràtic és una via que va en aquest sentit.

Segon element, dret a la justícia. És hora, com comentava aquest matí, d'iniciar processos judicials en relació amb els abusos de drets humans que es van produir durant la dictadura franquista. Tot i que la llei d'amnistia dificulti penar, no hauria de ser un impediment investigar. La Llei 20/2022, la llei de memòria democràtica de l'Estat, recorda que tota normativa, inclosa la llei d'amnistia, ha de ser interpretada amb acord al dret internacional dels drets humans; és a dir, que els crims de guerra, de lesa humanitat, genocidi o tortura han de ser considerats com a no prescriptius i no amnistiables.

A més, com també he comentat aquest matí, la llei obliga a donar tutela judicial a les víctimes i aquesta llei, la llei catalana també, doncs, ho reforçaria. Perquè sigui una realitat l'obertura de processos judicials, i en consolidació d'una veritat jurídica, l'obertura de processos judicials ens permet consolidar una veritat jurídica. El Govern català treballem en dues línies: oferir formació en memòria democràtica a operadors jurídics i la Direcció General de Memòria Democràtica col·labora –pot col·laborar– en la construcció de prova que pugui acompanyar processos judicials.

El tercer element, el dret a la reparació, que esdevé fonamental. L'obertura d'algunes fosses pot actuar com a exercici de reparació individual i col·lectiva, de manera rellevant en casos més propers al present. En aquest sentit, el Govern ha doblat la partida pressupostària i hem aprovat un pla de fosses per un valor de 4,3 milions d'euros. Dit això, la política de fosses no és l'únic instrument per avançar en el dret a la reparació, més quan ens situem en ple segle XXI. La reparació també es pot fer efectiva amb la dignificació de cementiris i llocs d'inhumació; per exemple, recomano visitar el Fossar de la Pedrera a Barcelona, un exemple modèlic i pioner que data de 1985; o també cementiris com Lleida, Tarragona, Girona o Cervera.

La segona manera que també podem reparar és commemorar i homenatjar dates, fenòmens i persones rellevants en matèria de memòria democràtica. En la nova llei de memòria, per exemple, es cita el dia de l'exili, el de l'Holocaust, el dia de commemoració de les víctimes de la Guerra Civil, la Segona República, l'Assemblea de Catalunya.

El tercer element, re significar llocs de repressió, com a exemple, el Camp de la Bota o Via Laietana. I el quart element, patrimonialitzar fets i espais vinculats a les lluites democratitzadores. Em preguntava: què són lluites democratitzadores? Ho són el moviment obrer, el moviment veïnal, l'estudiantil, el moviment en defensa del català, el feminisme, el moviment LGTBI+ que avui, doncs, celebra el seu dia també, com a moviment de democratització.

I, finalment, la garantia de no-repetició. La memòria democràtica ha d'estar present en les activitats curriculars i extracurriculars dels nostres centres educatius. Hi ha molta i molt bona feina feta des dels centres educatius, amb recolzament del Departament d'Educació i amb el Memorial Democràtic. I, per tant, hem de poder fer créixer totes aquestes experiències que arribin a tots els nostres joves. Sense anar més lluny, França; a França, tots els joves han de visitar en algun moment de la seva escolarització un espai memorial.

I, finalment, jo entenc que tot això molesti la seva formació política. El seu projecte polític, basat en la intolerància i l'exclusió del diferent, és amenaçat per unes polítiques de memòria que pretenen construir societats més lliures i més pluralistes. Ho estem veient en alguns acords de coalició i, en aquest sentit, jo proposo a la majoria parlamentària d'avançar, consolidar i innovar en el terreny de la memòria democràtica i, en concret, accelerar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) la tramitació i aprovació de la llei catalana de memòria democràtica. Necessitem tindre totes les eines a disposició per avançar...

La presidenta

Consellera...

La consellera de Justícia, Drets i Memòria

...cap a unes societats més inclusives, tolerants i convivencials.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bé, gràcies, presidenta. Como le decía al inicio de la interpelación, señora Ubasart, no es cierto que el objeto de esta ley de desmemoria sea el de proteger la verdad, promover la reparación y asegurar unas garantías de no repetición. Ya hemos visto antes que, en cuanto a la verdad, no les interesa como una sucesión de hechos históricos. Ustedes cambian verdad por relato, sobre la base de la manipulación histórica que consiste en seleccionar, como le digo, unos episodios y descartar otros para construir pensamiento, construir relato, como usted misma ha declarado en diversas ocasiones.

Sobre la reparación, solo quieren reparación para las víctimas de un bando y olvidan que en España ha habido unas leyes de amnistía en virtud de las cuales los que hubieran cometido delitos de sangre en la Guerra Civil quedaban exentos de responsabilidad penal y, de hecho, muchos volvieron a España. También esas leyes devolvían derecho a pensiones, a la graduación militar, que se había perdido, y por haber combatido en el ejército de la República, y también se devolvieron locales y edificios a los sindicatos de izquierda en los años setenta y ochenta.

Durante la Transición se acabó de completar, por tanto, todos los resarcimientos legales, morales y políticos para poder disfrutar de una democracia plena como la que disfrutamos a día de hoy.

Sobre las garantías de no repetición, ¿sabe cuál es la mejor garantía de no repetición? Dejar de promover entre las nuevas generaciones el mismo odio fratricida que desgraciadamente provocó la contienda civil. Mire, el pasado 17 de julio, durante el pleno de investidura del Ayuntamiento de Sant Cugat, un numeroso grupo de manifestantes, en su mayoría jóvenes, le cantaron al nuevo concejal de VOX en el consistorio de Sant Cugat: «*Jordi Guirado, a la Rabassada*», en referencia a los fusilamientos masivos que llevaban a cabo los milicianos republicanos en dicha carretera. En definitiva, dejen de imponer su relato maniqueo de la historia, de promover una memoria parcial y sectaria, porque están ustedes insuflando entre las nuevas generaciones un odio muy peligroso, un odio que nuestros propios padres y abuelos dejaron de lado para construir un futuro mejor.

Y si hemos de tener memoria, hemos de tenerla para todos, también para los miles de catalanes de toda ideología –reitero, de toda ideología– que fueron asesinados, por ejemplo, bajo el Gobierno de Lluís Companys. Y mire, déjeme que le recuerde algunos de los casos que merecen memoria. Ramón Sales, líder de los sindicatos libres, fue descuartizado vivo en el Ensanche ante las oficinas de Solidaridad Obrera. Encadenaron sus pies y manos a cuatro camiones y acto seguido los camiones emprendieron la marcha en direcciones distintas. O el capitán Domingo Ibarra,

le cortaron la cabeza con una sierra, la ensartaron una bayoneta y la pasearon por la Diagonal. Posteriormente, los restos mortales del capitán y otro comandante fueron trasladados al zoo del parque de la Ciudadela y echados de comer a los leones. Tomás Capdevila Miquel, sacerdote católico. Le amputaron la lengua y los genitales, le sacaron los ojos y le fracturaron la clavícula izquierda, acabaron precipitándole por un terraplén y le descerrajaron once tiros a bocajarro. Josep Camí y Manuel Joan, sacerdotes de Aitona, los ataron detrás de un coche y les obligaron a correr varios kilómetros; luego los acibillaron a balazos. Ya muertos, los coches pasaron por encima de ellos varias veces para chafar sus cuerpos.

Ese mismo día, el 27 de julio de 1936, el consejero de Gobernación de la Generalitat de Catalunya, José María España, escribía en el *diari* de Esquerra Republicana *La Humanitat*: «Las noticias que tengo de Cataluña son excelentes, hay tranquilidad absoluta.» O Josep Maria Planas, periodista catalanista y director del *Be Negre*, un semanario satírico que durante años había criticado a los anarquistas, le reventaron el parietal izquierdo a tiros y le vaciaron el cerebro.

En definitiva, señora *consellera*, respeten la historia, promuevan su estudio, no impongan un relato, respeten toda la historia –todas las historias–, respeten la verdad y no pretendan crear un relato e imponer su memoria selectiva como una verdad oficial, trabajen por la reparación de todas las víctimas, cualquiera que fuera el bando en el que lucharon. Y si de verdad quieren garantías de no repetición, respeten la Constitución que garantiza los derechos de todos, respeten el pacto de concordia de nuestros abuelos y dejen de promover el odio fratricida entre catalanes.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies. Per a la rèplica té la paraula la consellera, senyora Gemma Ubasart González.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria

Gràcies, presidenta. Bé, jo seré breu. Sap, senyor diputat, quina és la primera fossa que s'obre per investigar? L'obre la República. La Segona República obre la primera fossa d'investigació; investiga les víctimes de la rereguarda. La conselleria de Justícia va emprendre aquesta acció pionera sense precedents. Aquesta acció, que després ja ningú més va repetir. Per tant, crec que convé entendre que en un país democràtic i en aquell moment la Segona República, doncs, va exercir de país democràtic, va obrir fosses per a la investigació. Una democràcia, un estat de dret, el que ha de fer és buscar sempre paritat, buscar sempre justícia, buscar reparació i buscar garanties de no-repetició. Per això –per això– la nostra democràcia es fonamenta en l'antecedent més immediat de democràcia que és la Segona República, i per això, això no és crear veritats ni és crear visions esbiaixades; és apellar a la memòria republicana, perquè és apellar a la memòria democràtica i és apellar a l'estat de dret, perquè nosaltres ens creiem la democràcia i nosaltres ens creiem l'estat de dret.

I com nosaltres ens creiem la democràcia i l'estat de dret i ens creiem la defensa dels drets humans, la nostra política de fosses –el nostre pla de fosses– té en compte totes les víctimes. La nostra política de fosses compleix el marc legal, és la llei de fosses del 2009, i les intervencions es valoren a partir de criteris tècnics. La Direcció General de Memòria Democràtica, amb l'assessorament del Comitè Tècnic per a la Recuperació i Identificació de Persones Desaparegudes durant la Guerra Civil i la Dictadura Franquista té uns criteris per avançar en la intervenció en fosses.

Aquests criteris són quatre: les sol·licituds existents, allà on familiars, ajuntaments o entitats han sol·licitat, doncs, alguna investigació; la situació i estat de les restes, hi ha una escala de prioritats clares. Primer s'intervé amb restes òssies en superfície, després en fosses confirmades documentades fora de cementiri, després en fosses confirmades ben delimitades en cementiri amb sol·licitud explícita, després fosses probables dins de cementiri i, finalment, fosses probables damnificades

dins de cementiri. Un altre criteri que es fa servir és el nivell de documentació i confirmació de l'existència de restes i finalment, la territorialització, és a dir, tindre en compte un cert criteri territorial per no fer intervencions en el mateix territori.

I aquí s'han exhumat restes de víctimes d'ambdós bàndols. I com que a vostè li interessa molt, doncs l'hi diré, he anat a buscar les dades, s'han exhumat quaranta-vuit soldats de l'exèrcit franquista i hi han dues identificacions. Li diré més, com a vostè li interessa i pregunta reiteradament, doncs, amb preguntes escrites, l'hi diré públicament: la Direcció General de Memòria Democràtica ha adjudicat aquest mes de març un contracte per documentar i investigar la fossa de Montcada, on majoritàriament hi ha víctimes del bàndol franquista.

Per tant, jo crec que no s'aguanta més, doncs, aquesta acusació maniquea de: «Vostès són de part, vostès volen crear, doncs, una veritat que no s'aguanta per enlloc.» No. Jo des del primer moment l'hi he dit: «Jo no vull crear una veritat.» Les memòries són plurals. La veritat jurídica és fruit d'un procés judicial com fruit de qualsevol procés judicial. En tot procés judicial s'acaba dictant una veritat jurídica. I això simplement és el que és hora de fer: obrir processos judicials i crear una veritat jurídica, amb crims que no prescriuen, amb crims que es van produir durant l'època franquista.

I que hi hagi llei d'amnistia no vol dir que no es puguin obrir processos, vol dir que possiblement no els podrem punir. I això tampoc no és un objectiu que des de la Generalitat es busqui.

Gràcies.

La presidenta

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el lloguer d'habitatges, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Interpellació al Govern sobre el lloguer d'habitatges

300-00350/13

I té la paraula, per a la seva exposició, la diputada la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bona tarda. Diputats, diputades, conselleres.... Bé, la CUP és una força política independentista, no perquè siguem fetitxistes i ens agradi l'independentisme perquè sí, sinó perquè creiem seriosament i amb fortes conviccions que un estat sobirà suposarà un avenç en la garantia de drets, un avenç en la consecució de pa, sostre i treball per a tothom en aquest país. I, precisament, un dels àmbits que és un clar exemple de per què necessitem un estat amb plena sobirania és l'habitatge.

La Constitució espanyola del 78 relega el dret a l'habitatge a un principi informador de la legislació que només pot invocar-se davant dels tribunals, diuen, a través de lleis ordinàries que el desenvolupin. No li dona, per tant, en cap moment la categoria de dret fonamental. I no ha existit cap proposta en els últims quaranta anys de vigència d'aquesta gran carta magna, d'aquesta norma suprema, d'aquesta llei de lleis, que anés encaminada a fer que aquest dret a l'habitatge..., mai s'ha posat sobre la taula configurar aquest dret a l'habitatge com un dret fonamental i deixés d'una vegada per totes de ser un principi informador.

No només això, sinó que el màxim interpretador d'aquest text legal cada vegada fa més passes enrere i les interpretacions que feia als anys vuitanta han deixat pas a unes altres interpretacions que presenten els habitatges cada vegada més com un actiu financer i no com alguna cosa per assegurar la vida.

Per això volem que d'una vegada per totes s'engegui un procés constituent per coses com, entre d'altres, redactar un text bàsic, originari, constituent, que elevi l'habitatge a la categoria de dret fonamental, un dret que estigui al costat d'altres drets essencials, com són la vida, la intimitat, el secret de les comunicacions, el de defensa... Un dret que en cap moment quedi subordinat, com passa ara, a la planificació de l'activitat econòmica.

I està clar que això és impossible dins les cada vegada més estretes costures de l'Estat espanyol. No hi ha cap bri de modificació de la Constitució, ni hi ha sigut ni se l'espera.

I la pregunta és: ha portat alguna novetat la recentment aprovada llei estatal de la «vivenda» feta pel Govern més progressista de la història? Doncs no –feta, recordem, abans d'un nombrós acte electoral.

Aquesta llei tampoc no és un avenç en la configuració del dret legal de la propietat. Frases imprecises, repetitives, subordinades, on costa trobar el subjecte de la frase; inclús arriba a fer una cosa com és parlar de l'estatut bàsic del ciutadà, on es fa un catàleg de drets i de deures del ciutadà, quan en l'habitatge, precisament, un dels actors més importants són les empreses, són les persones jurídiques. Per tant, ja aquesta llei està exclouent qualsevol deure a les empreses, perquè només parla de ciutadans.

Per tant, aquesta llei de la «vivenda» no constitueix res nou. Diu que regularà la funció de l'habitatge per immediatament afegir-hi una altra frase dient que aquesta funció social serà fixada per l'ordenament jurídic i els instruments d'ordenació territorial i urbanística. Per tant, no diu absolutament res.

Sí que fa una cosa, això sí que ho fa: introdueix la fórmula de la col·laboració públicoprivada com a manera de resoldre la problemàtica de l'habitatge. Dona centralitat al que hem estat denunciant, que és el *build-to-rent*, construir per llogar; és el nou negoci en el que s'han fixat els nous capitals financers. Això sí que ho fa de forma molt clara aquesta llei estatal de la «vivenda». La resta són processos laberíntics absolutament burocratitzats que només fan que exigir informes i més informes i memòries explicatives per aprovar zones, que no municipis, que es declararan tensionades; que, ens sap greu fer l'espòiler, perquè aquesta llei fa..., des del maig que està en vigor, doncs, no abaixarà els preus de lloguer.

Bàsicament del que es tracta és de fer veure que s'intervé sense que hi hagi cap tipus d'intervenció material. I mira que, per altra banda, es podia haver aprofitat, doncs, una llei així per tocar temes de procediments judicials, que aquí, doncs, hi ha un acord que tot això és una competència estatal, a l'hora de parar desnonaments, de parar llançaments, d'exigir tota una sèrie de documentació en els procediments judicials. Això, el que es diu, deixa molt que desitjar.

I què hem fet davant d'aquesta llei des d'aquí? Doncs nosaltres creiem que s'ha fet el pitjor que es podia fer, que és acatar el marc espanyol i no confrontar-lo, no superar-lo, no aprofitar per construir nous embats legislatius. En definitiva, el que s'ha fet és caure en els cants de sirena de polítics com la senyora Batet, que aquest matí s'atrevia a dir que la major part de la població no té problemes per seguir pagant el lloguer. Serà la major part de la població amb la que es relaciona la senyora Batet. Perquè aquesta població que trepitja amb sabates de disseny les catifes de vellut del Congreso és molt diferent a la població que cada dia fa mans i mànigues per sortir-se'n en aquest país.

Què comporta prendre com a partida, com a tauler de joc, aquesta llei estatal de l'habitatge? Doncs comporta que passem d'un estatut d'autonomia que parla de que es té competència exclusiva en habitatge a haver de comunicar al Ministerio de Transportes, Movilidad y Agenda Urbana totes les resolucions que es dictin sobre zones tensionades, és a dir, qualsevol resolució que es faci sobre una zona tensionada s'ha de comunicar a la ministra senyora Raquel Sánchez. Sort que tenim competència exclusiva en habitatge. Aquesta comunicació s'haurà d'esperar a la fumata

blanca del *ministerio* per saber si es dona la conformitat, la benedicció a que sigui aprovada com a zona tensionada? És un dubte que deixem a l'aire.

Què vol dir també aquesta llei? Doncs que s'haurà de tramitar tot un procediment preparatori per obtenir informació de lloguer i venda de les rendes de les famílies, per mesurar l'esforç econòmic que han de fer les llars. Una motivació de les deficiències del mercat de l'habitatge en la que es trobi la població i una memòria de la càrrega mitjana del cost de la hipoteca i el lloguer que superi el trenta per cent de càrrega per a les famílies.

Què passa? Que no es preveu que hi hagi la possibilitat mai d'estalvi? Que si no es supera el trenta per cent no podrà ser una zona tensionada? Que si els pisos són autèntics infrahabitatges, com que no superen el trenta per cent de la càrrega que han de destinar les famílies, aquí es podrà posar el preu que es vulgui?

Què suposa també aquesta llei? Doncs l'exigència de redactar un pla específic per corregir desequilibris i calendari de desenvolupament. És a dir, patim infrafinançament, l'Estat controla els plans estatals de «vivenda», han intervingut la política d'habitatge i, a sobre, exigeixen a la Generalitat que sigui l'encarregada de redactar el pla específic per corregir desequilibris i desigualtats. Però, com es podrà fer si qui podria parar els peus a les Socimis, si qui podia parar la liberalització del sòl precisament és l'Estat?

Què comporta també aquesta llei? Que el sistema d'índex de referència que s'aplicarà a aquests grans tenidors també el fixi l'Estat espanyol. Catalunya ja no té tampoc la capacitat de fixar índex de referència, tot i tenir una competència exclusiva? Dit amb majúscula «exclusiva».

I això també amb l'afegitó que aquest índex de referència es podrà quedar vinculat a les condicions i característiques de la «vivenda» arrendada. És a dir, que deixem la porta oberta a que en determinats casos inclús ens puguem saltar això. També a que s'hagi de donar compte de totes les fiances, de tots els contractes d'arrendament que es facin a Catalunya, procedint a un monitoratge absolut dels contractes d'arrendament.

De veritat que sent competents en exclusiva en habitatge per acabar en aquesta situació és absolutament desolador. Estem davant d'una expropiació, una expropiació, precisament, que no és de pisos; ja ens agradaria. Estem davant d'una expropiació de competències, perquè de pisos no sé si al final n'aconsegurem expropiar algun. Però, pel que es refereix a les competències, o fem alguna cosa o ens prendran el poc que tenim. Perquè la recentralització que s'està patint en aquests moments no té precedents i donar el vistiplau a lleis com la llei estatal de la «vivenda» que s'ha aprovat, i que el Govern ha entrat absolutament en aquest marc, no ajuda en res a paralitzar aquesta recentralització absoluta de competències.

Gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula la consellera, la senyora Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori (Ester Capella Farré)

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Gràcies, senyora Vinyets. Gràcies a la CUP per fer-me aquesta interpellació; l'hi agraeixo. Doncs dir-li que és un plaer iniciar-me de nou en aquest Parlament amb una interpellació sobre habitatge, tot i que ha estat arribar i moldre pràcticament. És a dir, no m'han donat temps –els hi deia l'altre dia– d'asseure'm per fer-me idea del que em tocava desenvolupar. Però, en tot cas, saben que en matèria d'habitatge ja ho havíem fet abans. Nosaltres, en el Departament de Justícia, en la legislatura anterior vam fer la primera llei de contenció de rendes. I, per tant, ja sabem del que parlem, ja sabem al que ens dediquem.

Aquest Govern es creu i treballa a diari per garantir el dret a l'habitatge. Nosaltres defensem que és un dret fonamental, que és la porta d'accés a tots els altres drets. Sense un sostre que t'aixoplugui, difícilment pots accedir a tots els altres

drets. Nosaltres creiem que un govern ha de garantir que el jovent d'aquest país, que totes les persones que viuen en aquest país..., el jovent es pugui emancipar i les persones tinguin un sostre on viure. I el Govern republicà treballa sota aquesta premissa. Treballem sota aquesta premissa. L'habitatge és un dret clau. L'habitatge és un dret fonamental; ja, com els hi deia, és la porta d'accés a tots els altres drets.

Dit això, deixi que li digui unes quantes coses. Té raó en part de la seva intervenció; podria subscriure algunes de les coses que vostè ha dit. I, evidentment, la llei espanyola d'habitatge es queda curta en diversos aspectes o en tots els àmbits o en alguns dels àmbits. Per començar, no té aplicació immediata en aquells municipis que nosaltres ja sabem que compleixen els requisits per ser declarats zona tensa.

En el cas de Catalunya, els cent quaranta municipis on viuen uns 6,2 milions de persones, 6,2 milions de persones a les que es reconeix que estan en una situació que no tenen el cent per cent garantit el seu dret a l'habitatge i, per tant, no se'ls hi aplica de forma directa la llei per intentar garantir-los el seu dret.

Però, diputada Vinyets, no crec que vostè vingui aquí al Parlament de Catalunya a fer una interpellació al Govern, al Govern del país, per recriminar-li sobre una llei que ha sigut feta en les cambres parlamentàries de l'Estat espanyol i feta per un govern espanyol.

En tot cas, quina és l'opinió que té el Govern de la Generalitat de Catalunya, el Govern de Catalunya respecte a la llei espanyola? Doncs que es queda curta, evidentment. Per què? Perquè la llei que realment garantia el dret a l'habitatge és la llei que es va fer en el Parlament de Catalunya, que va treballar la conselleria de Justícia en aquell moment i que va ser cedida al Parlament de Catalunya perquè fos aprovada. Una llei, per cert, que va ser consensuada per una àmplia majoria d'aquest Parlament i, evidentment, també amb els moviments socials, especialment amb el Sindicat de Llogateres.

I per què es queda curta, doncs, la llei espanyola? Doncs perquè a l'Estat espanyol, governi qui governi, sigui el govern més progressista del *mundo* mundial, o sigui el govern més de dretes del *mundo* mundial, doncs, evidentment, sempre, sempre, es posen al costat d'aquells que especulen amb els drets. Així de ras i curt, i així de clar els hi dic i els garanteixo.

I en aquest Estat hi ha gent que encara es pensa que especular és un dret. I, si vostès recorden, nosaltres ja dèiem que nosaltres som aquells que mai garantirem el dret a l'especulació, sinó que garantirem els drets fonamentals. I, en aquest cas, nosaltres considerem que un dret fonamental és l'accés a l'habitatge.

Per tant, la llei que realment tocava privilegis, la llei que realment garantia la limitació de preus del lloguer, la llei que realment garantia el dret fonamental a l'accés a l'habitatge és la Llei 11/2020, que va ser tombada pel Tribunal Constitucional; per cert, amb els recursos interposats per un costat pel Partit Popular i, evidentment, amb la sustentació per part del «Govern més progressista de la història», que va sustentar la impugnació davant del Tribunal Constitucional. És la Llei 11/2020 la que ens va permetre arribar i alleugerir el cost de l'habitatge en més dels cent mil contractes que es van poder signar en el termini de vigència de la llei.

La Llei 11/2020 és la que durant el seu primer mes de vigència, segons dades de l'Observatori Metropolità d'Habitatge de Barcelona, que el preu mitjà del lloguer de la capital catalana es va reduir en més d'un vuit per cent, mentre als municipis on encara els ajuntaments no havien fet els tràmits per declarar-se àrea tensa en els preus del lloguer augmentaven un quatre per cent. I respecte a les dades del conjunt del país, l'estudi publicat per l'Institut d'Economia de Barcelona va assegurar que els preus es van reduir una mitjana del sis per cent a totes les zones que van ser declarades tenses.

Això és el que va fer la nostra llei. La llei que es va promoure des del Departament de Justícia, la llei que després va ser treballada en el Parlament, en aquest Parlament. I aquest és el marc originari que nosaltres defensem i defensarem. Ho va

fer el conseller Fernàndez i ho faré jo també. El Govern republicà el que no farà és deixar passar cap oportunitat, per petita que aquesta sigui, per treballar a favor de la ciutadania. I, evidentment, si es tracta de garantir el dret a l'habitatge, nosaltres no deixarem passar cap oportunitat.

I és per aquest motiu que, només deu dies després d'estar nomenada consellera, el diari oficial de la Generalitat de Catalunya ja publicava la memòria justificativa per delimitar aquests cent quaranta municipis on, aplicant les plenes competències en matèria d'habitatge que tenim com a govern i que tenim com a país, de què disposa la Generalitat, per tant, de Catalunya, es podrà aplicar la contenció de rendes del lloguer.

Això ho fem perquè he arribat jo? No, miri, escolti'm, això és feina que s'ha fet prèviament pel conseller Fernàndez i l'equip del conseller Fernàndez i els treballadors i treballadores públics que han treballat perquè nosaltres puguem, des del minut zero, aconseguir la declaració de zona tensa, fer la memòria que correspon i que, a més a més, que el Govern que hi ha a l'Estat espanyol encara en funcions aprovi –aprovi– la memòria i aprovi l'índex de preus que nosaltres ja havíem treballat, que el país ja havia treballat, que és un índex contrastat, que va ser modificat per poder aplicar la llei de contenció de rendes i ser molt més precís, la llei que defensava què és el nostre marc competencial, el de Catalunya, el del Govern de Catalunya.

Per tant, quin és el nostre marc? Les nostres competències i capacitat. Quin és l'esperit que ens ha de menar i que, per tant, garanteix que nosaltres exercirem les nostres competències i aplicarem els nostres marcs normatius? Ja l'hi dic jo; l'hi garanteixo. Ja li dic jo que ho farem. I, per tant, nosaltres forçarem també el Govern de l'Estat perquè no dilati els terminis que correspon.

Vostè em parlava d'«embat». Miri, els que calguin i els que convinguin, però evidentment el nostre gran embat –el nostre gran embat– és garantir el dret a l'habitatge, el dret fonamental a l'habitatge. I és veritat que vostè diu que el marc constitucional espanyol no garanteix com a dret fonamental l'habitatge. Bé, doncs una lectura acurada del que hem de fer, en els marcs del dret internacional, que és directament aplicable: la garantia i l'obligació que tenim com a administracions públiques de remoure tots aquells obstacles que impedeixin el ple desenvolupament de la personalitat; les obligacions que tenim com a governs de garantir la vida digna de les persones. I enllaço amb el primer que els hi deia: la porta d'entrada a tots els drets és el tenir un sostre on viure. Per tant, la vida digna, el ple desenvolupament de la personalitat només el podem garantir si garantim que tothom pugui accedir a un habitatge, que és l'única manera de garantir la porta d'accés a tots els drets.

Gràcies.

La presidenta

Passo la paraula, per fer la rèplica, a la diputada, la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, consellera, per les seves explicacions. Doncs vostè mateixa ha reconegut que la llei estatal espanyola es queda molt curta. Vostè ha dit també que vostès no deixaran passar cap oportunitat, per petita que sigui, i s'hi llançaran. Jo crec que aquesta és la gran diferència entre la proposta política d'Esquerra Republicana i la proposta política de la CUP. Per a nosaltres, si l'oportunitat és tan petita, segurament que el que cal no és aprofitar aquella oportunitat tan petita, sinó redoblar o triplicar la confrontació. La confrontació, evidentment, en termes legislatius. Perquè aquestes oportunitats petites, que ja veurem en què es materialitzen, segurament que no justifiquen tota la pèrdua que en termes competencials ara mateix s'està signant.

I evidentment que no s'ha de només criticar, sinó que s'han de fer propostes constructives. I nosaltres tenim una proposta per fer-li: com fer aquest embat legislatiu. És una proposta a mitjà termini, amb el dictat d'una norma constituent que declari

el dret a l'habitatge com un dret fonamental, al costat d'altres drets fonamentals, i un embat també a curt termini i de forma urgent, que és bàsicament fer una reforma del llibre sisè del Codi civil de Catalunya que reguli, amb pocs articles molt clarificadors, i de forma estructural i no conjuntural, el contracte d'arrendaments de béns immobles, que per això tenim competència per fer-ho.

Una regulació d'arrendaments immobles que fa molts mesos que hi ha un avantprojecte de llei fet pel Govern, que fa molts mesos que tenim..., que estem esperant que entri al Parlament, que no sabem per què no acaba d'entrar i que estem esperant que entri precisament per fer-hi esmenes que han de passar per fer contractes de lloguer indefinits. No té sentit que els contractes de lloguer siguin amb un termini determinat, de cinc/set anys. Hi ha molts llocs, com Alemanya, que els contractes són indefinits. Evidentment que hi ha la possibilitat de resoldre el contracte per part del propietari en determinats supòsits, doncs, si necessités el pis o..., no?

Però en principi el que existeixin terminis només serveix per aprofitar que s'acabi el termini per pagar el lloguer. Com que és una cosa arbitrària, que no és cap interès legítim de protecció, nosaltres hem demanat des d'aquí al Parlament de fer contractes de lloguer indefinits, que es fixi que la renda la pactaran les parts respectant els topalls que fixi, per exemple, el Govern quan faci els pressupostos cada any. Podem fer una disposició normativa que digui: «Aquest any els topalls seran ics.» Que l'IPC es calculi en funció de lo que puja el salari mínim interprofessional, perquè no pot ser que els salari mínim pugi molt poquet i que l'IPC dels arrendaments tinguin pujades molt excepcionals. Que aquesta modificació podria incloure també adjuntar-hi un contracte d'arrendament tipus, que fos molt senzill i entenedor per a tothom, que et poguessis descarregar inclús amb un clic des d'internet i que, per tant, no hi haguessin despeses de gestió, que tot fos molt clarificador i molt fàcil. Que hi hagués l'obligació de dipositar aquests contractes que et pots descarregar d'internet obligatòriament a l'Incasòl i que hi hagués una multa per al cas que no els hi ingressesis. Així tindríem fil per randa, dia per dia, el monitoratge de quants contractes tenim en vigor a casa nostra i impedir sobretot la concentració del parc d'habitatges de lloguer, la concentració en mans del capital financer.

Són unes mesures que nosaltres, des de la CUP, li posem sobre la taula. Són unes mesures que no són esbojarrades, que entren dins la potestat legislativa d'aquest Parlament, que hi ha moltes sentències i també articles que reconeixen la capacitat de crear dret civil, i que nosaltres no entenem per què el Govern de Catalunya no tira endavant aquesta modificació del llibre sisè del Codi civil de Catalunya per legislar el que han de ser els arrendaments a casa nostra.

Jo li dic que segurament serà molt més interessant aquesta via que no aquestes petites oportunitats a les que vostè feia referència que diu veure que ens poden donar aquesta llei estatal de la «vivenda».

Per tant, consellera, l'emplacem... –també hi ha aquí la consellera de Justícia, que precisament és la conselleria que hauria també de tirar endavant aquest avantprojecte de Codi civil de Catalunya–, les emplacem –la seva conselleria perquè porta habitatge i la seva conselleria perquè ha de tirar endavant aquest text legislatiu– que, si us plau, facin el favor de tirar endavant aquesta modificació del Codi civil.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera senyora Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori

Gràcies pels suggeriments, alguns segur que ja els té molt a punt la consellera de Justícia. Però, en tot cas, per la part que a mi em correspon, li diré d'una forma molt clara: tot el que vostè em proposa o que ens proposa avui aquí al Govern de la Generalitat és a mitjà i a llarg termini; jo el que li dic és que la llei que a nosaltres ens referenciava i sobre la que nosaltres ens referenciem i sobre la que nosaltres volíem

treballar de forma extensa i que vam posar en funcionament és la llei que després va tombar el Tribunal Constitucional. Entre el que va tombar el Constitucional i el que ha passat ara, que és una llei estatal, és evident que durant tot aquest temps no ha passat res. Per tant, estem on estem: hi ha una llei estatal que ha entrat en vigor.

I jo li he dit: nosaltres no deixarem passar cap oportunitat, perquè el que nosaltres volem garantir és un dret i és un dret fonamental. I li he dit: és la porta d'accés a tots els altres drets. I en el mentrestant treballarem pel que convingui, per modificar legislativament el que calgui. Però jo el que li estic dient és que nosaltres no deixarem passar cap oportunitat per fer efectiu el dret a l'habitatge.

I en política hi ha moltes maneres d'estar-hi. Pots estar tot el dia confrontant i dient que no –i has de mesurar la força que tens–, i amb la força que tens pots fer el que pots fer: plantar-te en el no a tot o plantar-te en la possibilitat d'avançar i garantir drets, i poder garantir drets. I en el garantir drets, almenys a mi, m'hi trobaran sempre. I moure'ns en les passes que podem fer fermes en el poder garantir drets.

I, miri, i si parlem de competències, jo ja li diré i ho tornaré a defensar i ho defensaré les vegades que calgui: durant la Segona República –durant la Segona República–, Catalunya ja va legislar en matèria de preus de lloguer. Durant la Segona República. I no va ser fins fa escassament, doncs, quatre anys que ho vam tornar a fer; vam tornar a legislar en matèria de limitació de preus de lloguer.

I, miri, sota la premissa i les bases d'aquell moment, doncs, nosaltres continuarem treballant per garantir un dret que –els hi he dit, i ho diré les vegades que calgui i que convingui– és un dret fonamental, perquè si no tens un sostre que t'aixoplugui difícilment pots accedir a cap altre dret. I ho explicaré del dret i del revés, les vegades que calgui i que convingui. I a vegades no cal que hi hagi un enunciat clar i directe que digui que es garanteix el dret fonamental, perquè teixint tot el panorama jurídic que tenim garantim el dret fonamental. I això és el que farà el Govern de Catalunya i és el que estem fent.

I jo els demano, si us plau, que ens acompanyin en aquest procés, en el procés de garantir el dret fonamental. I tot el que em diu després vostè, tot això nosaltres ho anirem fent. El conseller Fernández ho va començar a fer, i si se'm permet també, tot just no arriba a l'any que nosaltres per primera vegada tenim les competències sobre el Departament de Territori i sobre Habitatge. I, en aquest sentit, ho tornaré a repetir les vegades que convingui: nosaltres vam fer una aposta clara i decidida per la limitació dels preus de lloguer. L'any i escaig de vigència de la llei que es va aprovar en aquest Parlament va servir per garantir que més de cent mil contractes, doncs, no es veiessin afectats pel mercat salvatge de l'habitatge, de l'habitatge de lloguer.

Per tant, ho tornarem a fer les vegades que convingui, perquè, efectivament, el Govern de Catalunya, al costat de les persones per garantir drets i perquè, efectivament, cadascun dels ciutadans d'aquest país sigui cada dia una mica més lliure.

Gràcies.

La presidenta

Passarem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge

300-00353/13

I per fer la seva exposició, té la paraula el diputat senyor José Rodríguez Fernández.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, presidenta. Consellera Capella, primer la vull felicitar pel nou càrrec com a consellera de Territori. Crec que hi ha poques persones que hagin sigut tan insistents en la defensa del dret a l'habitatge en aquest país i creiem que ho continuarà sent. També vull felicitar al conseller Juli Fernández: Juli, gràcies per... Saps que soc un malalt de la mobilitat i que aquestes coses que heu fet durant aquests mesos a la conselleria d'impulsar unes polítiques de mobilitat de forma fantàstica, les polítiques d'infraestructures i la d'habitatge..., m'has fet gaudir; com a ciutadà de Catalunya i com a malalt de temes de mobilitat m'has fet gaudir. I també és un honor compartir que estiguis..., que continuem compartint un espai conjunt al grup parlamentari, per mi és un honor; i t'agraeixo tota la feina que has fet.

Parlem d'habitatge, consellera. De fet, l'habitatge ha sigut clau a l'hora de la investidura, en la qual –tant l'acord amb la CUP, l'acord amb Junts i els diversos acords de pressupostos– l'habitatge era una peça clau. I enumeraré deu accions que ha fet el Govern de la Generalitat i també aquest Parlament respecte a les polítiques d'habitatge, perquè no és una casualitat tot això que està passant, tot aquest esforç que s'està fent.

De fet, la primera de les accions que vull enumerar és la primera llei que va aprovar aquest Parlament en aquesta legislatura, que és la Llei 1/2022, de mesures d'emergència d'habitatge, que va impulsar el moviment d'habitatge per fer que hi hagués més obligacions dels grans tenidors cap a les persones llogateres quan aquestes eren vulnerables.

La segona acció: l'Agència Catalana del Consum, per primer cop, ha fet expedients sancionadors als grans tenidors que no complien les seves obligacions amb els llogaters. Es fa una llei, es fa un reglament i s'apliquen les sancions.

La tercera acció: l'anterior legislatura teníem un pressupost que en aquesta gairebé l'hem doblat, i això significa que hi tenim capacitat de fer uns 10.009 habitatges, d'incorporar 10.009 habitatges al parc públic d'habitatge de lloguer social; evidentment, això també significa que, per exemple, hem doblat el tanteig i retracte, que és una eina que s'ha explotat insuficientment durant anteriors anys, per incorporar nou parc d'habitatge.

La cinquena, molt important: som l'única administració de tot l'Estat –l'única administració a tot l'Estat– que ha fet expropiacions forçoses d'habitatges de grans tenidors que estaven buits. No ho ha fet ni cap ajuntament ni cap comunitat autònoma ni l'Estat espanyol, podent-ho fer, i ho permet la llei.

La sisena: amb l'acord de pressupostos hem incrementat els impostos dels habitatges buits.

La setena: hem modificat el protocol amb què actuen els Mossos durant els desnonaments, fent que hi hagués més pes de la mediació, i això ha significat que les unitats d'ordre públic han intervingut gairebé la meitat del que intervenien fa un any.

La vuitena: en aquest Parlament està en un procés molt avançat la llei de rescat bancari per intentar recuperar part del parc d'habitatges que té la Sareb i posar-lo a disposició dels ajuntaments del nostre país.

Novena: aquest grup parlamentari ha registrat una llei de titularitzacions hipotecàries per evitar i protegir les persones que la seva hipoteca acaba sent titularitzada i passen un infern –un infern– encara que estiguin pagant la seva hipoteca.

La desena: sabem que la consellera de Justícia està negociant amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya un protocol perquè la informació de serveis socials estigui també a disposició dels jutjats, i a la inversa, i evitar processos de desnonament trobant solucions molt abans de que hi hagi una ordre de desnonament d'un jutge.

I no vull deixar de parlar amb la consellera que va impulsar la llei de controls de preus de lloguer sobre la llei de controls de preu de lloguer i el seu efecte. Catalunya ha sigut pionera a l'hora regular els preus del lloguer, i ho vam fer contra vent i ma-

rea, contra tots els enemics possibles per imaginar. I enumeraré tres grans grups: el primer, els especuladors, que igual que ara, llavors, fa tres anys, hi havia una orgia de pujada de preus del lloguer, i aquests especuladors van moure cel i terra per intentar aturar-la. També davant d'un seguit de gurus de l'economia de lliure mercat que van dir que amb aquesta llei passarien les deu catàstrofes bíbliques més inimaginables del món –estaria el Parlament en flames i la gent pel carrer plorant.

El tercer gran grup, i vull dir-ho, és l'esquerra i la dreta política espanyola, que no volien que reguléssim els preus a Catalunya perquè tenien una por, i és que si haguéssim regulat els preus del lloguer i haguéssim demostrat, com es va fer, que era una bona solució, estaríem mostrant com seria la república catalana que nosaltres volem construir, amb unes majories socials molt més avançades i molt més progressistes; de fet, les forces d'esquerres estatals ens van dir que no reguléssim, que no reguléssim només a Catalunya, que ja regularíem a l'Estat, que tindríem una llei *niquelada*, que seria la millor del món. De fet, és tan així que *el gobierno más progresista de la historia* va portar la llei catalana al Tribunal Constitucional i la va tombar. També la hi va portar el PP: aquestes aliances entre progressistes i PP no van néixer en la passada reunió de l'Ajuntament de Barcelona.

Però durant l'any i mig que va funcionar aquesta llei va ajudar milers de persones i vam demostrar, primer, que es podien contenir els preus del lloguer al mateix temps que no es generava cap caos al mercat d'habitatge, i molt menys als caos econòmics que ens deien que passaria. Per tant, ja no tenim la llei catalana. Tenim una *ley de vivienda* estatal que no existiria, de fet, sense l'esforç de l'independentisme basc i l'independentisme català; sense els vots de l'independentisme català i d'Euskadi no hi hauria cap eina de regulació de preus del lloguer a tot l'Estat. És més, sense que la llei catalana de control de preus del lloguer hagués existit, a l'Estat espanyol a ningú se li hagués passat la idea de regular els preus del lloguer, no s'haguessin atrevit. De fet, s'han atrevit al final, apuntats gairebé a punta de pistola electoral. I tenim una llei espanyola inferior a la catalana, amb menor capacitat de control de preus.

I, paradoxalment, és molt probable que Catalunya sigui l'únic lloc de l'Estat on els preus acabin regulant-se, perquè, a diferència del que ens diuen, que la Generalitat no fa la feina, Catalunya és l'únic lloc de l'Estat que té un índex referenciat de preus. De fet, és l'única cosa que queda de la llei catalana, perquè el Tribunal Constitucional va dir: «Tot això, que és massa progressista, massa català, fora. Bueno, això que és mesurar..., *ustedes pueden medir, midan* com està el preu del lloguer. Els deixem que facin índexs.» Per un costat, aquest índex ens permet treballar avui amb aquesta llei, i cap altre territori ha iniciat els tràmits per declarar el mercat tens, i tenien altres coses a fer, altres territoris. Aquí a Catalunya, la consellera Capella ha iniciat els tràmits per fer-ho, i serem l'únic territori que arribarà abans de la constitució de les Corts espanyoles, que és bastant probable que tinguin una altra composició que no l'actual, amb la feina feta per poder declarar mercat tens per poder aplicar la llei espanyola de controls de preus. Tornem a ser davanters a l'Estat espanyol en la defensa del dret a l'habitatge. Tornarem a regular els preus del lloguer com a únic territori de tot l'Estat per segon cop. Tot això amb l'Estat en contra.

Imaginem, senyora consellera, senyors diputats, que tinguéssim un estat propi, que no tinguéssim una judicatura que contínuament retalla lleis perquè són massa catalanes, massa progressistes o el que sigui, simplement perquè som un estat independent, i que, a més, poguéssim disposar de tots els recursos sense l'espoli fiscal. Si avui som capdavanters en la defensa del dret a l'habitatge, imaginem en una Catalunya independent.

Perquè mentre l'Estat espanyol, des del *plan de vivienda* Zapatero, les ajudes i el suport a l'habitatge ha anat baixant, a Catalunya, des del 2015, ha anat pujant el pressupost de l'habitatge. Mentre l'Estat retalla les lleis catalanes perquè són massa

catalanes o són massa progressistes, nosaltres en fem de noves, i aquells petits espais legislatius que ens permeten, els aprofitem com ningú.

Mentre que la presidenta al Congreso de los Diputados del PSOE, que *vaya tela*, diu que no coneix gent que estigui passant problemes per poder pagar el lloguer i per això anullen la prorroga de sis mesos del preu del lloguer, aquí a Catalunya serem l'únic territori de tot l'Estat que regularem els preus del lloguer, i les persones del nostre país estaran protegides de nou, per segon cop.

Consellera, abans ha enumerat diverses accions del Govern i del Parlament per defensar el dret a l'habitatge. M'agradaria que en la rèplica ens ho ampliés i hi aprofundís. Perquè nosaltres volem continuar sent l'únic..., el millor territori de tot l'Estat on fem que l'habitatge sigui realment un dret social i no un bé especulatiu i econòmic.

És a Catalunya, tant de l'acció del Parlament com del Govern, que es poden fer aquestes polítiques, i si es fan a la resta de l'Estat és perquè l'independentisme català i l'independentisme basc posa la carn a l'*asador* perquè això es pugui fer, perquè mentre no siguem un estat propi, encara hem d'aguantar aquestes rèmores. Però és gràcies a l'independentisme català i a l'independentisme basc que aquí s'avança en els drets més fonamentals.

Gràcies.

La presidenta

Per a la resposta té la paraula la consellera, senyora Ester Capella Ferrer.

La consellera de Territori

Torno a reblar el clau en el tema de la defensa de la llei catalana que es va fer aquí de contenció de rendes, perquè, entre d'altres coses, tampoc deixava buits legals, com sí ho fa l'espanyola. Però amb els vímets que tenim farem el cistell que podem. A vegades el pots fer més «tupit» i a vegades, doncs, no el pots fer tan «tupit».

Però, en tot cas, no únicament ho sustentem tot i ho fonamentem tot amb processos legislatius per abordar i garantir el dret a l'habitatge, perquè el Govern, com deia, no s'aturarà ni s'ha aturat mai en la defensa del dret a l'habitatge.

I aquestes, com deia, tampoc no són les úniques polítiques que es fan en matèria de dret a l'habitatge, i, per tant, el conseller Fernández ja va començar a posar fil a l'agulla d'allò que s'havia de fer per tal de tornar a tenir i garantir parc públic d'habitatge de lloguer a preus, doncs..., habitatge social, i, per tant, a preus assequibles, cosa que aquest país el que havia fet durant molts anys és desprendre's de tot el patrimoni d'habitatge públic.

Primer sota la fórmula d'habitatge de compra a preus protegits, que després va entrar en el mercat immobiliari lliure, a preus lliures, la qual cosa va ajudar a fomentar i a fer més grossa la bombolla, i, per tant, també va actuar d'alimentador de la bombolla immobiliària. Dos. També desprenent-se de tot l'habitatge públic de lloguer.

Per tant, ara què ens toca fer? Tornar a fer allò que algú malament va fer, vendre i anar de lloguer, o, en tot cas, malvendre o dilapidar el patrimoni públic. El patrimoni públic que s'havia sustentat a través del pressupost públic i dels impostos dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

Per tant, hi ha diverses línies d'actuació. La primera, regulació del preu del lloguer declarant les zones tenses, no deixant passar ni cinc minuts després de la promulgació de la llei, aplicant i fent allò que toca fer, declarant les zones tenses, i, per tant, avançant-nos en el rellotge.

La segona gran línia és desenvolupar el patrimoni públic amb els deu mil habitatges que impulsarem durant aquest 2023, que ja van ser anunciats pel president de la Generalitat, el president Aragonès, el passat mes de març.

Actualment tenim concretes, entre d'altres actuacions, en un mínim de vuitanta-dos municipis, però que moltes d'elles ja són una realitat. Tenim 428 pisos en

construcció, 791 pisos en fase administrativa prèvia a l'obra. S'ha formalitzat convenis per ampliar el parc públic d'habitatge de la Generalitat en més de 550 habitatges en llocs com el Vallès Oriental, el Vallès Occidental, l'Alt Camp, el Maresme, el Garraf i el Baix Camp.

Tenim encara quatre-cents habitatges més previstos per seguir ampliant el parc públic arreu del país. Hem resolt una primera convocatòria d'ajuts de 5 milions d'euros que arriben fins a dos-cents habitatges, dels quals el vuitanta-dos per cent són cooperatives d'habitatge. Passem de 172 a 209. Aquesta bateria de mesures suposarà un creixement del divuit per cent respecte al parc públic actual, i això no acaba aquí.

Fem servir totes les eines que tenim a l'abast, entre elles, l'Incasòl, la promoció directa per part de l'Incasòl amb més de dos mil habitatges; dret de tanteig i retracte, que ens permetrà disposar de cinc-cents habitatges més; l'adquisició de promocions ja acabades i buides o ocupades majoritàriament en mans d'entitats financeres, que podrien significar mil habitatges més.

I faig un apunt a peu de pàgina. I debatrem i discutirem fins que convingui perquè la Sareb sigui el menys costosa possible per a l'erari públic català, perquè, en definitiva, l'haurem pagat per segona o tercera vegada. I ajuts a la promoció de nous habitatges.

Però també fem una aposta per unes eines que no s'havien fet servir mai, i aquestes són la compra directa per part de l'Incasòl; l'expropiació a grans tenidors, anunciada pel conseller Fernández; la cessió de sòl públic per a la promoció delegada; la utilització dels fons europeus Next Generation de suport a la promoció d'habitatge, 160 milions d'euros que signifiquen aproximadament 3.100 habitatges.

Per desenvolupar tot això, també hem desenvolupat el pla territorial sectorial d'habitatge que aprovarem en aquest 2023, on ens marquem tres objectius principals: fer front a l'emergència habitacional, promoure l'eficiència energètica del parc ja existent i augment del parc públic d'habitatge fent servir totes les opcions possibles que nosaltres tinguem a l'abast.

En resum, el més rellevant que estem fent amb totes aquestes mesures és allò que implica a llarg termini –abans li contestava a la diputada de la CUP. Tenim curt, mitjà i llarg termini. Algunes d'aquestes mesures que els hi apunto són en el llarg termini i és evident que en el curt termini la limitació de preus del lloguer té –o ha de tenir– conseqüències ràpides, immediates i efectives de garantir el dret a l'habitatge de la ciutadania, sobretot en els nous contractes que s'hagin de fer i que, per tant, regulen les zones tenses. Segurament nosaltres haurem de cobrir aquells espais legals que la llei espanyola..., efectivament, no ho regula tot; la catalana sí, la catalana, ja aprovava... La llei catalana aprovada ja declarava zones tenses que, per tant, permetia efectivament l'aplicació immediata de la llei.

Bé, li deia abans també a la diputada de la CUP, tenim la força que tenim. Ens agradaria tenir-ne més i tenim l'oportunitat de tenir-ne encara una mica més en la futura contesa electoral que tenim al mes de juliol. En aquesta línia, reivindicarem les vegades que calgui la llei catalana i que..., efectivament, també la Llei 1/2002 d'emergència de l'habitatge, que segueix consolidant la concepció de l'habitatge com a dret i no com un bé de mercat.

Al maig es va començar a actuar en una primera fase a catorze municipis: Cornellà de Llobregat, Figueres, Lloret de Mar, Mataró, Mollet del Vallès, Reus, Roda de Berà, Rubí, Salt, Tarragona, Valls, Vic, Viladecans i Vilanova i la Geltrú. Per fer-ho ja hem enviat també els primers requeriments. L'objectiu és obtenir habitatges per a les famílies més vulnerables, principalment procedents de les zones d'emergència, en aquelles zones amb més demanda d'habitatge social.

Com poden veure, no perdem cap de les oportunitats que tenim al nostre abast. Jo els hi deia en el mentrestant no deixarem de fer el que toca per garantir el dret fonamental a l'habitatge. Treballem per una nova política d'habitatge, un canvi de

model; la llei espanyola no és un canvi de paradigma. La llei catalana era un canvi de paradigma.

Passem de la venda de pisos, de la descapitalització del patrimoni públic i de les ajudes al model d'un parc públic d'habitatge potent perenne i de lloguer que quedi en el temps, que vagi més enllà de la política immediata..., sinó que sigui persistent en el temps. Perquè això sí que, doncs, acaba condicionant el mercat i acaba condicionant tot allò que passa amb relació al sòl. I, evidentment, com els hi deia abans, garantir un dret fonamental, perquè –ho tornaré a dir– garantir un sostre on viure és la porta d'accés a tots els altres drets fonamentals. I en això estem nosaltres, i en això ens hi trobaran sempre.

Gràcies.

La presidenta

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia que és la interpellació al Govern sobre el desplegament de la T-Mobilitat, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la T-Mobilitat

300-00351/13

I té la paraula per a la seva exposició el diputat senyor Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Consellera, «El nou sistema de pagament intel·ligent del transport públic, que enterrarà les actuals targetes magnètiques, està a punt de ser una realitat.» Ho deia el conseller de Territori el 21 de juliol del 2014. Senyora consellera, avui, dia 28 de juny del 2023, els objectius que es van plantejar en aquell moment no estan assolits. Funciona una part de la T-Mobilitat, però els objectius que es van plantejar no estan assolits.

Vostè no és responsable de lo malament que s'ha gestionat la T-Mobilitat; tampoc l'exconseller Juli Fernández, que portava poc temps en el càrrec. Ja m'avanço a una possible contesta que podria haver-hi, en el sentit de que aquest projecte ve dels darrers deu anys i que, pràcticament, en tot aquest període, els consellers que han gestionat aquest projecte han estat de Convergència Democràtica de Catalunya i de Junts per Catalunya, que és el successor natural de Convergència Democràtica. Vostès, de fet, només porten nou mesos gestionant aquesta conselleria.

Però d'una part dels problemes que sí que ha generat la T-Mobilitat vostès també en són responsables, si més no del control econòmic que s'havia d'haver fet d'aquest projecte. No en va, des de l'any 2015, la conselleria d'Economia i Finances està gestionada per consellers d'Esquerra Republicana, el senyor Junqueras, el senyor Aragonès. De fet, aquest és un projecte que des de l'inici no ha començat –des del nostre punt de vista– bé.

A l'octubre del 2013 s'inicia el diàleg competitiu. El 2014 s'adjudica el contracte a una UTE, SocMobilitat, que estava formada per quatre empreses, amb incorporacions posteriors de tres proveïdors minoritaris. És un projecte que ja comença amb polèmica inicial: la pròpia adjudicació al sector privat, el debat sobre qui controlarà i qui gestionarà les dades dels usuaris. Hem de pensar que només a l'àrea de l'ATM, de l'Autoritat del Transport Metropolità, entre metro, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, Rodalies, cada dia més de 2 milions, 2.100.000 usuaris, utilitzen el transport públic i, per tant, ja hi va haver aquest debat inicial.

I segon, el model inicial de finançament, no? El finançament del projecte no sortia de les partides de mobilitat, que seria lo lògic. Quan van venir a presentar el projecte en el Parlament resulta que el finançament d'aquest model sortia del pla de la pobresa que el Govern va presentar en el seu moment. I vistes..., això que pot resul-

tar anecdòtic, ja vistes les desviacions posteriors ja..., d'inici ja presagiava que començàvem malament.

Deu anys, consellera, i la T-Mobilitat no està desplegada en la seva totalitat. Heu observat que altres regions europees i del món en polítiques de transport públic tan ambiciosos com les nostres, ja fa temps que han substituït els títols de transport de contacte per mètodes digitals i que, a més a més, estan evolucionant aquests propis sistemes. I no entenem que en aquest període a Catalunya no hàgim estat capaçs d'implantar el nou sistema a tot el territori de Catalunya, que aquest era l'objecte del projecte. I allà –com li repetia– on s'ha implantat, que és Barcelona, a Barcelona i a les tretze comarques metropolitanes, encara anem coixos.

Nosaltres seguim constatant que hi ha manca de transparència en el desenvolupament del projecte, en l'explicació dels contractes que sustenten aquests projectes, amb les indignacions que s'haurien d'haver produït pels retards produïts i que no acaba d'haver-hi explicacions clares. A l'octubre de l'any 2021 li vaig fer una interpellació al voltant d'aquest tema al vicepresident Puigneró. Es va confirmar el que ja se sabia, que la licitació es va treure per 58 milions d'euros i que en el moment de la interpellació el cost ja es situava al voltant dels 100 milions d'euros. Però consellera, avui, juny de l'any 2023, el desenvolupament del projecte, distribuït en una quarantena de contractes diferents, més les addendes del contracte inicial, entre totes les entitats que participen en aquest projecte sobrepassen de llarg aquests 100 milions, i més que dupliquem el cost inicial. Hi han experts que estan situant ja el cost d'aquest projecte per damunt dels 130 milions d'euros.

Hem mantingut reunions amb experts que han seguit aquest tema i no acabem de treure l'aigua clara del perquè s'han produït aquests increments. Puc entendre que no compartim que els responsables del projecte cada vegada vulguin tirar la pilota endavant. Però vostès, senyora consellera..., no sé si el seu Govern és el més progressista de Catalunya que hi ha hagut, però Esquerra Republicana segurament no –no «segurament no»–..., no és Junts per Catalunya. I li faig una pregunta directa que espero que el Govern actual ens la contesti.

I la pregunta és: sabrem per boca d'algun membre del Govern quant portem gastat, o formulat d'una altra manera –perquè no em contesti el que em contestaven els darrers responsables, que el Govern no ha pagat res–, el que volem saber és quin és el cost actualment del projecte –perquè el pagui el Govern o no el pagui el Govern, al final, qui ho acabarà pagant són els usuaris i les usuàries de la T-Mobilitat, és a dir, del transport públic. I no és el mateix, comprendran vostès, 58 milions d'euros, que va ser el cost inicial en què es va licitar aquest projecte, que el que portem ja gastat, el que ja porten gastat –que espero que ens acabin confirmant algun dia la xifra–, que ja més que duplica el cost inicial, i per tant, a mi les respostes que m'explicava i que en donava el senyor Puigneró no em serveixen. Allò de dir: «No, no, és que això a l'erari públic no li ha costat res» o «no li costarà res», cosa que tampoc no és cert, però a qui li costarà? Ah! Als que tenim la T-Mobilitat i, per tant, jo crec que els usuaris i usuàries, el país, necessita conèixer aquesta dada. Espero que el Govern d'Esquerra Republicana –i la consellera d'Esquerra Republicana– ens acabi respondent aquesta qüestió.

I malgrat aquests increments de costos i els retards que s'estan produint, veiem que no acaba de funcionar correctament aquesta, la T-Mobilitat allà on s'ha desplegat.

Algunes preguntes més. La T-Mobilitat incorporarà o està en disposició d'incorporar els títols socials de l'Àrea Metropolitana de Barcelona o de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, així com els títols propis de diversos ajuntaments? Perquè ara encara no ho incorpora i, per tant, per acabar el projecte, necessitem saber si el desenvolupament del projecte ens porta o ens condueix cap aquí. Quan es podrà validar a través dels telèfons que fan servir el sistema IOS –és a dir, els iPhones–..., poder validar la T-Mobilitat quan passes per les validadores?, perquè ara això no

es pot fer. Podrem saber –perquè de moment no hi ha informació a la pàgina de la T-Mobilitat– sobre els viatges (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que ja es fan amb la T-Mobilitat? Quants usuaris la fan servir? Podrem conèixer quan estaran disponibles els equipaments necessaris perquè tot funcioni, és a dir, pupitres, validadores, comprovadores, que permetin equipar els nous vehicles que en aquests moments estan provocant estrangulaments en la normal operació dels serveis?

Una altra pregunta. Se m'està acabant el primer torn, però una altra pregunta. El centre de ciberseguretat de la Generalitat ha analitzat incidents vinculats amb la ciberseguretat del model més enllà del problema originat en una prova pilot? Totes aquestes qüestions creiem que són importants que es responguin i que es solucionin perquè es pugui desplegar la T-Mobilitat efectivament en el territori que ara està desplegat i que permeti avançar, i amb això m'hi referiré a la rèplica en el conjunt del territori de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula la consellera de Territori, la senyora Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor Terrades. Ja li vaig dir l'altre dia que vostè és gat vell, i clar, com que té un històric aquí em fa l'examen, però bé, ho intentarem. Aviam com ens en sortim. Segurament, miri, un aprovat just avui, però ja ens en sortirem.

En tot cas, parlem de la T-Mobilitat, és veritat, és l'eina tecnològica que ens ha de permetre l'extensió territorial del sistema tarifari integrat al conjunt del territori de Catalunya, que l'anomenem nosaltres «T-Mobcat», que evidentment el que –és un canvi important, eh?–..., passem del paper a que la persona és al centre, i per tant, també dona tota la informació necessària perquè puguem fer un transport públic pensant en les persones i que, efectivament, sigui capaç d'entendre a on rau la importància de garantir a qualsevol persona, en qualsevol banda del territori, que pugui desplaçar-se i que pugui tenir garantit el dret a la mobilitat.

Bé, jo també li vull fer unes afirmacions, que segurament vostè les comparteix amb mi, perquè com que és tan gat vell com jo, gata vella, sabem de què plora la criatura, que és de les aportacions i, per tant, de com es finança el transport públic i sobretot en l'àmbit metropolità. És cert que la T-Mobilitat no ha avançat al ritme previst; tot i així, des que va iniciar-se la seva implantació efectiva el desembre del 21, ha seguit un bon ritme i ha anat avançant prou satisfactòriament. I enllaço: des de que presideix la Generalitat el senyor Aragonès, doncs, això ha començat a avançar a un bon ritme.

Nosaltres, els darrers vuit mesos –vostè hi feia referència, eh?–, el que ja hem aconseguit és que s'acabin aconplint alguna de les fites establertes, però per fer-ho es necessita dur a terme una despesa molt significativa en un context en el que el finançament del transport públic era cada vegada més deficitari. Li faig uns apunts: el desplegament de la T-Mobilitat recau en l'ATM, en l'Autoritat del Transport Metropolità, un consorci interadministratiu en el que la Generalitat de Catalunya representa el cinquanta-u per cent, i les administracions locals, Ajuntament de Barcelona i Àrea Metropolitana de Barcelona, el quaranta-nou per cent restant.

En aquest sentit, hem de ressaltar que les aportacions de l'Estat a l'ATM van partir una gran davallada, passant dels 200 milions d'euros l'any 2010 –llavors n'era la responsable la senyora Escarp i jo era regidora a l'Ajuntament de Barcelona– a 95 milions l'any 2013. Aquest any, després d'anys d'estancament, amb la negociació d'Esquerra Republicana en els pressupostos generals de l'Estat, hem passat de 109 milions d'euros a 149 milions d'euros, i, per tant, estem parlant d'un dèficit acumulat

en el finançament de l'Estat que..., evidentment aquest dèficit per l'infrafinançament, doncs, s'acumula al dèficit crònic d'inversió en el transport.

Des d'aquí, doncs, denunciem també aquest doble dèficit. Jo els deia abans amb els vímets que fem, fem el cistell que podem fer, no?, a vegades més «tupit» i a vegades, doncs, hi deixem clarianes. I, per tant, també reclamem un major compromís en les transferències corrents al transport públic, més enllà de les aportacions. Perquè vostè em dirà «sí, hi ha hagut aportacions extraordinàries els darrers anys», però això no cobreix el dèficit estructural i no cobreix les necessitats en l'increment de transport públic.

El Govern de la Generalitat, en canvi, destina al transport públic un 65,4% del pressupost del Departament de Territori. És l'eix al que destinem més diners, un total de 2.665,7 milions d'euros i és el que creix més, tant en percentatge, un 11,1 per cent, com en nombres absoluts, més de 261,97 milions d'euros.

Alhora, més de la meitat de la despesa d'aquest eix es destina al suport al finançament de les despeses de transport públic de viatgers, concretament, 1.786 milions d'euros. L'aportació del Departament de Territori a l'Autoritat del Transport Metropolità de Barcelona per al finançament del transport públic és de 432,2 milions d'euros. L'Estat, pel seu compte, hi aporta enguany 140 i escaig milions d'euros, aquest increment que li deia abans.

Per tant, el finançament i la coordinació entre administracions són dos aspectes imprescindibles per avançar en aquest projecte. És evident, no ho podem fer sols; si tinguéssim la clau de la caixa, doncs, segurament jo avui aquí li parlaria amb uns altres termes. I no li vull plorar, perquè nosaltres despleguem la T-Mobilitat, i, per tant, volem aprofitar l'oportunitat de compartir alguns detalls més.

La T-Mobilitat no és un producte únic, sinó el conjunt de molts productes digitals que es combinen sota aquesta denominació i que poden millorar la prestació del servei del transport públic. No és una única cosa, sinó que són diverses coses alhora. L'abast de la T-Mobilitat és la digitalització; inclou productes relacionats amb el bitlletatge, amb la gestió de les dades massives o la informació a temps reals dels usuaris, també amb tot allò digital.

La T-Mobilitat ofereix la possibilitat d'integrar o interrelacionar-se amb altres elements de la mobilitat, com són els serveis de bicicleta compartida o els aparcaments d'enllaç; d'introduir un sistema tarifari diferent, d'incorporar noves formes de pagament. Es tracta d'un sistema interoperable, multioperador, multiproveïdor i multiserveis, que té en compte la seguretat, l'escalabilitat, l'adaptabilitat.

Per tot plegat, el desplegament de la T-Mobilitat és una operació de gran abast, de gran complexitat tecnològica i operativa –vostè feia preguntes concretes, que també els hi contestaré– i d'un cost també molt elevat.

Fins ara s'han desenvolupat ja algunes fases molt importants; en voldria destacar tres. En primer lloc, destaquem que la versió dels títols integrats en T-Mobilitat ja arriba a les sis corones de l'ATM. El desembre del 21 es va posar en servei la versió per a targetes i aplicació Android per a la T-usual i la T-jove als trenta-sis municipis de l'àrea metropolitana de Barcelona. Avui, la T-Mobilitat s'ha estès a les sis corones tarifàries i a la pràctica totalitat dels títols integrants.

Les sis corones..., que saben vostès que volem que desapareguin les corones, amb el doble sentit de la paraula, ja m'entenen: les corones, en aquest cas del transport, però també d'altres corones.

La T-casual, la T-familiar, la T-grup, els títols per a famílies nombroses i monoparentals, la T-16, doncs, en aquest moment arriben ja a les sis corones. En el cas de la T-jove i la T-16 ja només s'emeten com a T-Mobilitat i l'extensió de la T-jove als trenta anys d'edat i amb una tarifa única per a les sis corones, que es van posar en servei el març del 2023. I amb aquest desplegament s'ha arribat al juny del 2023 a 1,25 milions d'usuaris donats d'alta a la T-Mobilitat i aproximadament 1 milió de validacions diàries en dies feiners efectuades per la T-Mobilitat. Perquè s'hagi pogut

arribar a aquest punt, doncs, ha calgut la instal·lació, com vostè sap, de milers de validadors; i en el cas dels autobusos, de pupitres d'operació.

El juliol del 2022 es va adjudicar, per 26 milions, el projecte que permetrà la posada en servei i manteniment del maquinari i sistemes de bitlletatge de la T-Mobilitat en l'àmbit d'altres consorcis, el consorci de l'àrea de Lleida, de Girona i del Camp de Tarragona. En aquest projecte està previst el desplegament de 1.653 validadores per a autobusos, l'habilitació de 191 estacions de Renfe Rodalies i l'adaptació de tres trens de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. També el Centre d'Atenció i Informació en una unitat ja plenament operativa, que té una missió de gestionar les altes de la T-Mobilitat i d'atendre les consultes dels usuaris per qualsevol dels canals de comunicació existents –telefònic, web, xarxes socials, etcètera.

I el Centre de Gestió de la Informació de la Mobilitat té la missió d'aglutinar, coordinar, sistematitzar la informació sobre la mobilitat. És la unitat que integra i difon tota la informació sobre les incidències a la prestació del servei per part de tots els operadors.

Destaquem també set fites principals en el desplegament de la T-Mobilitat. Hi haurà una T-Mobilitat amb cartró per a una àmplia gamma de títols i també seran recarregables. Fa una setmana ja s'ha licitat el contracte per a la gestió dels títols de T-Mobilitat a través de centres de venda autoritzats –quioscos, estancs, comerços, etcètera. L'aplicació del mòbil per a dispositius. Vostè em preguntava: l'Apple encara no està autoritzada, però s'ha superat l'avaluació efectuada per la companyia al model T-Mobilitat a l'ATM. A dia d'avui no hi ha cap lloc en què l'iPhone es pugui utilitzar directament com a suport d'un títol de transport, i ja estem en condicions de licitar el projecte d'aplicació per al sistema operatiu iOS.

La T-Mobilitat també permetrà la validació dels títols propis dels operadors i de les administracions locals, entre elles els títols socials de l'Àrea Metropolitana de Barcelona –vostè també em preguntava amb relació als títols socials–: l'empresa adjudicatària està acabant el desenvolupament tecnològic per adequar aquests títols al model funcional de la T-Mobilitat.

I després, en el temps de rèplica, l'hi aniré contestant.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula el diputat Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Gats vells per edat i per experiència parlamentària ho devem ser tots dos, eh?, vostè també..., no és coixa. Vull dir que... (*Veus de fons.*) Entre altres coses perquè la principal pregunta segueix allò..., tancada com si fos el secret de la piràmide. És a dir, sabrem algun dia quant ha costat o quant ens està costant el projecte de la T-Mobilitat? La resposta, des d'aquest punt de vista, és senzilla: «Tanto.» I els usuaris... «I això s'amortitzarà en tants anys, i l'empresa adjudicatària, Som Mobilitat, carregarà, doncs, un cèntim o dos cèntims més o cinc cèntims més per cada validació que es faci.» Aquests són temes que estaria bé conèixer, no?

Jo estic d'acord amb vostè en que el transport públic té un dèficit estructural a les àrees metropolitanes, perquè aquest és un tema que no afecta només Catalunya, sinó que afecta altres àrees metropolitanes, com la de Madrid, València, etcètera, que tenen els mateixos problemes. A Catalunya tenim una llei o hauríem de desenvolupar la llei de finançament del transport públic, que no s'ha desplegat i que estaria bé que també el Govern ho enfocqués.

De moment, la T-Mobilitat ha substituït o ha servit per substituir les targetes magnètiques. Però el gran objectiu de la T-Mobilitat o del nou model tarifari havia de passar –i nosaltres hi estem d'acord– per fer un canvi d'aquest model tarifari. És a dir, que els ciutadans i les ciutadanes, els usuaris i usuàries del transport públic, acabin pagant en base a dos conceptes: els quilòmetres que realment facin i la inten-

sitat que facin de l'ús del transport públic. Com més ús del transport públic es faci, més barata hauria de sortir la tarifa. I fins i tot caminar cap a tarifes personalitzades per a cada un dels usuaris. I, de moment, la T-Mobilitat això no ho ha aconseguit.

Quan jo li parlava del 2014... Bé, li podria parlar també del 2016, que el conseller de torn ja ens deia que no ens preocupéssim, que com a molt l'any 2019 les corones tarifàries a les tretze comarques metropolitanes haurien desaparegut. Estem a 28 de juny del 2023 i, de moment, *ni se le espera*, eh? I cada conseller que ve per aquí –o consellera– ens diu: «No, no. No es preocupin que l'any que ve això funcionarà.» Bé, escolti, ja li faré confiança, eh?

Però aquest era l'objectiu de la T-Mobilitat; no substituir les targetes de cartró magnètiques per una targeta de plàstic o el mòbil per validar el viatge, no, no, era justament canviar el concepte tarifari amb el que ens estem movent en aquests moments. Diguem que tenim una estructura encara tarifària del segle XIX o finals del segle XIX, quan estem al segle XXI i intentem digitalitzar totes les coses.

El que sí que li demano és que fem aquest pas, aquest avenç, justament per ser justos o més justos amb els usuaris i usuàries del transport públic. I després cal fer ja un pas més endavant, perquè aquí sí que no hi han hagut anuncis. No sé si vostè s'atrevirà a avançar o indicar-nos per on podem anar, no? És a dir, la T-Mobilitat no només s'ha de desplegar a la regió metropolitana de Barcelona. La T-Mobilitat s'ha de desplegar en el conjunt del territori de Catalunya.

Alguns diputats i diputades d'aquesta cambra van rebre la setmana passada –no citaré el nom– la carta d'un ciutadà que viu a la Garrotxa que es queixava justament de la multiplicitat de títols, de la barreja i de la incomoditat que això significava i el no poder arribar al lloc de destí que volia, no? Per tant, la T-Mobilitat ha de servir justament per això, perquè, es visqui a Barcelona, als Vallesos o al Baix Llobregat, o a la Garrotxa o a les Terres de l'Ebre, doncs, el transport públic pugui ser per a tothom igual, amb les mateixes condicions.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula la consellera Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Bé, jo abans..., tot això que he dit ja ho portava preparat per explicar-l'hi. La T-Mobilitat no és únicament una eina tecnològica –que també–, però el que permet aquest nou sistema és que arreu de Catalunya l'usuari faci intercanvis entre modes de transport amb un únic pagament integrat, independentment de la zona del territori on es realitzi i del mitjà de transport utilitzat.

I, per tant, això què permet? Garantir un tractament homogeni del preu del transport públic, de manera que els usuaris dels sistemes tarifaris integrats percebin el preu com un element independent del mitjà que s'utilitza de transport. I, a més a més, és la condició necessària, indispensable, per acabar amb les corones actuals i permetre una tarifació més directa i més personalitzada, com vostè deia. Un model en el que la tarifa de cada usuari es determini a partir de la distància que s'ha de recórrer entre origen i destinació, i la freqüència de l'ús del transport públic.

Efectivament –i miri, aprofito per dir-ho perquè abans no ho he dit–, el Departament de Territori segurament –i ho afirmo– és el departament més social de tot el Govern. Per què? Primer, perquè dibuixa el territori, el dissenya, el cus, treballa sobre com vertebrar el país, de quina manera el cosim i fem possible que qualsevol persona, allà on visqui, tingui tots els drets garantits, es pugui desplaçar. Perquè la mobilitat és un dret fonamental. I, a més a més, també nosaltres garantim i hem de garantir el dret a l'habitatge, dret fonamental i porta a tots els altres drets.

Per tant, ja l'hi dic, la mobilitat per a nosaltres, per al Govern de Catalunya, per a l'actual Govern de la Generalitat, és un dret fonamental. Perquè ens iguala, cus, cohesiona i, a més a més, vertebrar el país; el vertebrar. I, evidentment, fa que el país sigui sostenible, quan parlem de transport públic, quan parlem de sistema ferroviari.

Que el dia que vulgui en parlem, perquè també alguna responsabilitat hi deuen tenir els que han governat manta anys a Espanya i també en les àrees metropolitanes o a la capital del país, per exemple.

I vostè em preguntava sobre el cost de la T-Mobilitat. Bé, doncs també és veritat que s'identifica erròniament la T-Mobilitat amb el contracte inicial amb el SocMobilitat i, per tant, el cost de la T-Mobilitat s'ha comparat amb el previst en aquella primera adjudicació. Com a conseqüència d'aquesta confusió, hi ha qui ha considerat que els costos s'han disparat en sumar-hi els costos de tots els altres projectes que van vinculats a desplegaments en paral·lel, per desenvolupar serveis, funcionalitats, que no estaven contemplades en el projecte de SocMobilitat.

Tanmateix, és alhora cert que les previsions econòmiques del projecte inicial van ser molt optimistes i el pas dels anys han recomanat que es fessin ajustos dins dels paràmetres, usuals en aquesta mena de contractes. S'han assumit perquè la transformació tan radical i tan positiva que representa la T-Mobilitat introdueix el sistema tarifari integrat situant-lo en la modernitat tecnològica. Ho justificava plenament d'acord amb els criteris tècnics i d'oportunitat. Doncs sí, segurament..., acabarem sabent les xifres exactes. En tot cas, jo sí que li vull dir que deixem de confondre els projectes, perquè segurament serà la millor manera que puguem tenir clar de què estem parlant.

I també deixi'm que l'hi anunciï. S'està treballant també i segurament el conseller Fernàndez... És a dir, jo puc dir això avui perquè prèviament s'ha treballat abans. S'està treballant perquè la integració de la setena corona, integrada a l'ATM, les comarques del Berguedà i del Ripollès, on hi ha paquets integrats, sigui plena amb la T-Mobilitat i disposi de tots els títols.

I es preveu també que la targeta bancària –abans no l'hi he dit, perquè vaig desenvolupant alguna de les coses que m'he deixat abans de dir-li– pugui utilitzar-se directament com a títol de transport, com a bitllet senzill, sense necessitat de donar-se d'alta a la T-Mobilitat o adquirint un títol a les màquines. El projecte en aquests moments ja està adjudicat.

El projecte de sistemes d'ajut a l'explotació, que ja està també adjudicat, i amb aquesta tecnologia els autobusos proporcionaran informació en temps real als operadors i als usuaris. El projecte del servei de coordinació de manteniment ja està licitat i proporcionarà les garanties necessàries de manteniment de les tecnologies en un sistema en què intervenen setanta operadors i una varietat creixent de proveïdors.

I, per concloure, com veuen, l'extensió de la T-Mobilitat i la transformació que suposa la T-Mobcat avança amb nombrosos projectes en marxa. Abans li n'he explicat uns quants; ara li n'acabava d'explicar uns altres més. Treballem per tenir-lo desplegat arreu de Catalunya –vostè em preguntava: «Arreu de Catalunya?»; parlava de l'àrea metropolitana i, per tant, de l'ATM, per raons òbvies–, amb importants inversions i amb un compromís per garantir un accés al transport públic més equitatiu, més còmode, més competitiu, i, evidentment, per garantir el dret a la mobilitat.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Entrem en el dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el Corredor Mediterrani, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpellació al Govern sobre el Corredor Mediterrani

300-00348/13

Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Ramon Tremosa Balcells.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellera Capella, diputades, diputats, la setmana passada, la Cambra de Comerç de Barcelona va advertir que el Corredor Mediterrani, encara pendent d'inaugurar, se saturaria en pocs anys després de ser inaugurat. De fet, fins i tot algun diari de la ciutat de Barcelona ho va posar en portada. És a dir, la cambra avisa que el Corredor Mediterrani naixerà col·lapsat. I està bé que la premsa es faci ressò d'aquestes qüestions perquè el Corredor Mediterrani és una infraestructura ferroviària essencial per a Catalunya, declarada prioritària per la Unió Europea l'any 2013. Els governs espanyols, però, que són els que han d'executar les obres, van tard i malament.

Catalunya pateix un dèficit d'infraestructures ferroviàries injustificable, a més a més d'uns estàndards de qualitat de servei que serien inacceptables en altres nacions i regions de l'Estat espanyol. I ara els hi posaré alguns exemples recents en aquest sentit. Tenim, per exemple, l'informe de l'Airef, Autoridad Independiente de Responsabilidad Fiscal, que va dir, que va quantificar que entre l'any 90 i l'any 2018 la inversió a Cercanías de Madrid havia triplicat la inversió a Rodalies de Catalunya. Resultat? A Madrid el servei és excel·lent; a Catalunya el servei és molt deficient.

A més a més, el disseny d'Adif per al Corredor Mediterrani, pel que sabem, al seu pas per Catalunya obliga els ferrocarrils de mercaderies a compartir la via amb els ferrocarrils de passatgers. És el famós tercer fil, que no es fa enlloc més del món. Per tant, *Catalonia is different*. Això no passa en cap país europeu. No passa tampoc en altres regions espanyoles. Això està passant a Catalunya, que té un trànsit de passatgers, i sobretot de mercaderies, molt més intens que altres regions de la península ibèrica. De fet, l'Estat espanyol està fent bé les coses a les regions espanyoles: les línies de passatgers i de mercaderies estan segregades. Això no passa a Catalunya, tot i que allà tenen trànsits molt inferiors.

El disseny espanyol previst per al Corredor Mediterrani tampoc no resol els seriosos colls d'ampolla que avui pateix la xarxa ferroviària a Catalunya. Crea molt poca capacitat addicional i no permetrà assolir l'objectiu del trenta per cent de transport ferroviari de mercaderies per a l'any 2030. Avui l'Estat espanyol oscil·la entre el quatre i el cinc per cent. De fet, aquest percentatge l'exigeix la Unió Europea per reduir l'emissió de gasos contaminants.

I jo li faig una primera pregunta, consellera. Imaginem-nos que la Unió Europea sanciona d'aquí a uns anys el trànsit de mercaderies per camions. Ens podem trobar el fet de que Catalunya hagi de fer front a unes multes que a altres regions espanyoles no facin falta. Vull dir, és un escenari que podria estar passant. O és que –també em faig una pregunta– algú a Madrid treballa per deslocalitzar algunes indústries de Catalunya en altres territoris de l'Estat? Indústries intensives, on el cost de transport és significatiu, com pot ser l'automòbil o la indústria química. Preguntes que tant de bo d'aquí a deu anys ningú hagi de mirar el diari de sessions per mirar-ne la resposta.

A més a més, el disseny actual del Corredor Mediterrani espanyol preveu que tot Catalunya segueixi amb l'amplada ibèrica de via de tren. Amb l'excepció de l'eix Perpinyà, Barcelona, Tarragona i Castelló, tota la resta de la xarxa ferroviària a Catalunya seguirà amb l'*ancho ibérico*, i això impedirà que els polígons de la Catalunya central i de les Terres de Lleida puguin connectar-se directament amb la xarxa europea.

I vull recordar, per exemple, que al polígon de Torreblanca - Quatre Pilans, de Lleida, que està en fase ja d'execució, que serà el més gran de Catalunya, amb 1.500 hectàrees, que té prevista una logística sostenible amb energia renovable, amb trens de fins a 1.500 metres d'alçada... Doncs bé, diguem-ne, l'Estat espanyol no contempla cap connexió en amplada europea.

A més a més, també per les obres que estan en curs, com és, per exemple, el tercer fil que s'està construint de Tarragona a Vila-seca i Castellbisbal... Aquest tercer

fil..., que, ho repeteixo, és posar un ferro entre dos ferros que ja existeixen, eh? No estem parlant d'obra nova, sinó posar un ferro entre els dos que ja existeixen, que això estava previst originàriament per al 2019, que fos inaugurat. Va passar el 2021 i ara no se sap quan s'inaugurarà aquest tercer fil que hauria de permetre connectar Tarragona i Vila-seca amb Castellbisbal. Per tant, doncs, anem tard i malament.

I tampoc no cal dir..., tampoc tenim data per a les connexions dels ports, dels aeroports i dels polígons industrials, com, per exemple, el de la Llagosta, amb la, diguem-ne, xarxa d'amplada europea. Per tant, doncs, anem tard i malament.

I en aquest sentit voldríem saber, consellera, vostè que ha arribat fa poques setmanes..., però si s'ha pogut estudiar alguna cosa, si ha pogut parlar amb l'anterior conseller. Quina mena de denúncia pensa fer el Govern de Catalunya? Jo avui he entrat al Google i he posat «president Aragonès Corredor Mediterrani», «intro». Hi surten algunes referències, i està molt bé. Hi ha hagut algun acte on el president Aragonès ha fet denúncia, però, diguem-ne, entenc jo que el Govern català hauria d'estar cada setmana amb aquesta qüestió, que és fonamental per al futur de sectors industrials com l'automòbil i el químic, on el cost de transport és, diguem-ne, una peça clau. I perquè el Govern, si més no, ha de fer pedagogia en aquest sentit.

Aquest Parlament, consellera, al febrer del 2022 va aprovar una moció per àmplia majoria a favor del Corredor Mediterrani. És a dir, fins i tot és dels pocs temes que podrien trobar un consens en aquesta cambra. La moció que vam presentar Junts per Catalunya i que vaig fer jo mateix va ser la mateixa que el que va aprovar aquest Parlament l'any 2011. I tant de bo el 2033, diguem-ne, els diputats que hi hagin en aquesta sala no hagin d'estar fent mocions sobre el Corredor Mediterrani. Tant de bo. Per això parlem d'aquestes qüestions avui, perquè els nostres fills no les hagin de seguir reivindicant.

Bé, alguna altra cosa en aquest sentit. Hi ha una altra dada. I jo mateix, en un llibre que vaig publicar fa dos anys, vaig entrevistar l'empresa SEAT. Ells van reconèixer un estalvi de quatre-cents euros per cotxe en el cost de transport si el podien treure en ferrocarril i no en camió, com passa ara. La SEAT, ho repeteixo, té quantificat en quatre-cents euros per cotxe, per unitat, l'estalvi que tindria si pogués sortir amb Corredor Mediterrani, en tren, i no en camió com està fent ara, no? SEAT exporta en un any normal 400.000 cotxes. La meitat van en un carrilet que va fer la Generalitat l'any 2010 fins al port de Barcelona; l'altra meitat surt en camió.

I m'estranya que els sindicats de Catalunya no estiguin fent més èmfasi en la urgència de portar el tren fins a la porta de la planta de SEAT de Martorell, perquè aquí estem parlant d'una competitivitat. Els competidors europeus de SEAT transporten en ferrocarril els seus cotxes i, en canvi, nosaltres estem aquí.

O Celsa, que és una empresa també que està en el Baix Llobregat, cada any mou unes vuit mil tones de ferralla, tota per camió, i la via de tren passa al costat de l'empresa. Són dades, diguem-ne..., que després aquesta empresa pot tancar, pot marxar, pot deslocalitzar, pot fer acomiadaments. Resulta que no pot competir amb els seus competidors europeus que fan anar el ferrocarril amunt i avall.

Bé, una altra qüestió que li volia preguntar No sé si ha tingut temps de reunir-se amb una plataforma que hi ha a Tarragona, que és la plataforma Corredor Mediterrani per l'Interior. Aquesta plataforma, que té el consens de tot el territori de fa anys –universitat, partits polítics, sindicats, agrupacions empresarials, col·legis professionals–, no ha aconseguit encara reunir-se amb la ministra Raquel Sánchez, tot i que... I, per això, per exemple, ara que venen les eleccions espanyoles estaria molt bé poder arrencar algun compromís sobre la necessitat de treure trànsits de mercaderies pesants i perillosos de la costa, que travessa municipis poblats, i fer-lo anar per l'interior. No ho sé, bé, segur que me'n pot dir alguna cosa, en aquest sentit.

I finalment, per acabar aquest primer torn, jo no sé si vostè..., vostè segur que coneix l'agenda catalana del Corredor Mediterrani que va presentar el maig de l'any passat el vicepresident Jordi Puigneró, on hi ha una informació molt interessant,

amb mapes, quadres, dades, sobre què pot fer el Govern de Catalunya per facilitar que el Corredor Mediterrani arribi amb temps i forma, tot esperant les inversions que el Govern espanyol ha de fer amb diners europeus. Voldria saber..., si ens poguéssim comentar alguna, alguna..., si té alguna novetat en aquest sentit, si ho estan revisant. Si hi hagués el conseller Juli Fernández li faria la pregunta a ell, però aprofitant que vostè hi és i que ha entrat amb moltes ganes, segur que està treballant a fons en aquesta qüestió, doncs m'agradaria conèixer la seva opinió en aquest sentit.

Per tant, doncs, té el suport de Junts per Catalunya per impulsar aquesta qüestió, que és prioritària. Presentarem una moció en funció del que vostè respongui ara, i és important que aquest Parlament parli dia sí dia també d'aquesta qüestió essencial per a la competitivitat del nostre país.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula la consellera Ester Capella Farré.

La consellera de Territori

Gràcies, diputat Tremosa. No li faré la broma, eh? Porto quinze dies aquí, i clar, la meua agenda es pública: no m'he pogut reunir amb l'entitat que vostè em deia, però no es preocupi que tan aviat tingui alliberada l'agenda i tingui un raonament per poder-m'hi veure, m'hi veuré.

Primer de tot, agrair-li al diputat la presentació d'aquesta interpellació, perquè –abans ho deia, no?– després de l'habitatge, del que ja hem tingut oportunitat de parlar-ne, ve mobilitat, que també, doncs, com l'accessibilitat, és l'altre gran dret, no? També les infraestructures del país, no? Ho deia: garantir unes infraestructures que permetin la sostenibilitat econòmica, mediambiental i que cusin el país sencer. I quan parlem del Corredor Mediterrani parlem d'un conjunt d'infraestructures clau per al present i el futur del país. Bé, jo diria que ja anem tan tard, perquè, volgutament, a qui li tocava desenvolupar una infraestructura bàsica del país –els romans ho tenien claríssim, es veu que l'Estat espanyol no ho té tan clar–, que ens hauria d'ajudar a fer front a alguns dels reptes principals de la mobilitat: la descarbonització i la competitivitat..., doncs, encara no són el present i, per tant, hem de garantir que siguin el futur del país.

Constitueix, el Corredor Mediterrani, un sistema de transport estratègic per a Catalunya, perquè permet connectar les principals àrees d'activitat econòmica amb la resta de la península Ibèrica i amb Europa. És un eix prioritari, tant per vertebrar el país, garantint el dret a la mobilitat, a l'accessibilitat, com deia, per garantir la competitivitat de l'economia i actuar davant de l'emergència climàtica.

Quan parlem del corredor, no només parlem de transport ferroviari de mercaderies, tot i que és el principal repte d'acord amb els criteris i objectius europeus. Parlem alhora de l'eficiència de la xarxa viària per al transport de mercaderies de curt recorregut i del transport ferroviari i viari de persones. El nostre objectiu és transformar la xarxa existent de carreteres, ferrocarrils, ports i aeroports en una autèntica xarxa multimodal. Malauradament... No m'agrada gens queixar-me i fer aquí..., no vinc a fer el pena; vinc a explicar unes dades objectives, que no depenen únicament de nosaltres, que voldríem que depenguessin únicament de nosaltres i de la nostra relació amb Europa, però l'evidència és que l'Estat, l'Estat espanyol, en el que encara hi som, doncs, no compleix.

I és un retard que és resultat..., no és desídia, eh?, i, a més, ho afirmo: és resultat de la voluntat expressa de l'Estat. L'Estat vol que sigui així, perquè si no, doncs, ja li hauria trobat una solució. Doncs, l'Estat espanyol, governi qui governi a La Moncloa, té un model centralista i radial, que premia Madrid, prioritza Madrid i altres regions de l'Estat, per sobre de determinats territoris. Dit en altres paraules, l'Estat té un model centralista i radial que va en contra dels interessos de Catalunya, i sí, d'aquella realitat que nega, que són els Països Catalans. I si no, no s'entendria. Go-

verni qui governi a l'Estat, PSOE-PSC, o PP, o, en tot cas, les coalicions diferents, que alguns ja han començat a assajar.

Catalunya i el País Valencià som la tercera i la segona, en aquest cas, comunitat autònoma, respectivament, amb la despesa més baixa de l'Estat per habitant. No arriba als cent euros l'any. És una dada important que, en definitiva, també explica moltes de les coses que podem respondre. I per què és injustificable que l'any 2021 l'Estat a Catalunya només executés, per exemple, el 35 per cent del pressupostat, mentre a Madrid s'executava el 184 per cent. Abans, al diputat Terrades m'he oblidat de dir-li que si compara també en el pressupost general de l'Estat la inversió en les àrees amb el transport metropolità, Madrid, València o Catalunya; Catalunya, País Valencià –Catalunya principat– o Madrid; Catalunya, en aquest cas, també en surt malparada.

Com tampoc... (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí; no em digui que no perquè és així. Com tampoc és justificable que la resposta del ministeri a un 2022 negre d'incidències de Rodalies sigui no apujar ni un euro el pressupost previst, mentre que a Madrid sí que anunciaven 1.500 milions més. Doncs, som conscients que l'Estat incompleix de forma sistemàtica el seu compromís amb Catalunya, amb els catalans i les catalanes, però també amb Europa.

I en el cas, doncs, és evident que respecte al Corredor Mediterrani, podem ressaltar l'incompliment de les accions de l'agenda catalana del Corredor Mediterrani, que va ser aprovada el 2011, de les trenta-tres actuacions que assenyalava perquè estiguessin executades l'any 2020, només dues s'han posat en servei i, a més, de manera incompleta. En el cas del tram de Vandellòs - Camp de Tarragona, l'Estat ha deixat sense executar també l'actuació que hi anava vinculada, lligada a l'actuació de l'aeroport de Reus. També, si parlem de la duració del temps de viatge, doncs, evidentment, també és superior al que hauria de ser. O també en el cas de la terminal del moll Prat del Port de Barcelona, la qual no disposa del nou accés ferroviari que estava previst, limitant així la seva funcionalitat i la seva potencialitat.

Algunes de les necessitats encara no cobertes respecte a l'agenda del 2011 són més que evidents: retard en el desplegament de l'ample estàndard europeu al corredor Castelló-Tarragona-Barcelona per donar servei als ports i a les principals factories. El peatge dels governs francès i espanyol al túnel del Pertús, que genera un sobrecost per a les empreses si escullen el transport ferroviari de mercaderies. L'estació de la Sagrera, a Barcelona, que segueix partint per meitat dos barris de la ciutat, Sant Martí i Sant Andreu, i, per tant, promesa des de temps immemorial. La manca d'estació intermodal de connexió entre els aeroports i la línia d'alta velocitat sense finalització; la connexió ferroviària amb la T1 de l'aeroport Barcelona - El Prat, o la manca de connexió real d'alta velocitat entre Tarragona i València.

Com a resultat de tot això, una quota modal del transport ferroviari de menys del cinc per cent, un percentatge més de tres vegades inferior a la mitjana de la Unió Europea, i avui dia, el trajecte Barcelona-València triga el mateix que el trajecte Barcelona-Madrid, tot i que hi ha tres-cents quilòmetres menys, i que, al final, el que acaba provocant que la gent agafi el vehicle o que s'hagi de transportar de forma diferent.

Els retards acumulats són una evidència, això no ho pot negar ningú. Hi ha una voluntat política contrària al desplegament efectiu i eficient del Corredor Mediterrani. Davant d'aquesta realitat, el Govern de Catalunya i el meu departament no es resigna. Tampoc es resigna el president de la Generalitat, i, a vegades, no cal fer molts escarafalls i fer la feina que toca fer. Des del primer moment ho vaig dir, aquest és el departament –i ho dic– més social del Govern, i el Departament de Territori treballa a diari, doncs, per dibuixar el país del futur. Sabem on volem anar, ho tenim clar i ho farem. El Govern de Catalunya té clar cap a on hem d'anar amb rigor, honestat, exigència.

Evidentment, jo podria sortir cada dia aquí i denunciar el que no es fa, que ho farem també, però, evidentment, també hem de saber negociar i fer-ho bé.

I m'ho diu algú que han governat molts anys en aquest país i que tampoc veig que se'n sortissin massa bé. Molts anys de govern i tampoc el resultat no ha sigut el que s'esperava.

I és veritat el que deia també el diputat, no?, mencionant el llibre escrit per ell: no pot ser que una empresa tan rellevant per a l'economia productiva catalana com és la SEAT de Martorell, doncs tingui un sobrecost d'entre 50 i 100 milions d'euros l'any per la manca de connexió ferroviària amb Europa.

Per tant, el Govern de Catalunya disposa a l'agenda catalana del Corredor Mediterrani, una agenda nascuda el 2011, actualitzada el 2022, com apuntava també el diputat, i amb l'objectiu de prioritzar i planificar les actuacions en el marc de la xarxa bàsica transeuropea de transport.

Algunes d'aquestes actuacions que es destaquen en aquesta actualització de l'agenda: la millora de la capacitat del nus de Vila-Seca; la triplicació de la via Martorell-Castellbisbal; els nous enllaços de l'AP-2 i la transformació de la N-240 entre Borges i Lleida; el nou corredor de mercaderies del Camp de Tarragona; la gestió de les terminals ferroviàries del nus logístic de Barcelona; la implantació del tercer fil Vilamallà-Portbou; Vila-seca - Reus - polígon Nord; el corredor Saragossa-Lleida; Reus - Sant Vicenç de Calders; les estacions intermodals al Baix Llobregat, de l'aeroport de Girona, del Camp de Tarragona; de l'estació de Barcelona La Sagrera i l'ampliació de Barcelona Sants. Així com també la connexió ferroviària entre Barcelona-Tolosa-Lió-Marsella, juntament amb la regió Occitània, i seguir avançant en la possible finalització a Perpinyà dels trens amb inici a Catalunya i a l'Estat espanyol, tal com també ens va instar el Parlament, a treballar en aquesta línia. Són mesures que van en la línia que aquest Parlament ens demanava i que, per tant, desenvoluparem i farem.

L'estratègia catalana ha estat també elaborada per la Secretaria de Mobilitat i Infraestructures del Departament de Territori, i fins i tot treballada a nivell europeu, per avaluar i revisant el reglament TEN-T, i s'han proposat esmenes per recuperar el traçat del Corredor Mediterrani fins a Ucraïna. I després continuo.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula el diputat Ramon Tremosa Balcells.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bé, consellera, política és pedagogia, i, per tant, hi tornem. A veure, una entrevista que li recomano, Joan Amorós, enginyer conegudíssim. Ell ha estat fent un estudi que s'ha publicat, bé, que ha presentat resultats, però que publicarà d'aquí a poques setmanes.

La seva entitat Ferrmed, creada fa més de quinze anys, cent trenta socis per tot Europa, cambres de comerç, governs regionals, grans companyies ferroviàries europees... Ell ha fet estudis encarregats per la Comissió Europea, per tant, és una referència a Brussel·les sobre aquests àmbits. Ha fet un estudi molt bo en què diu que el tram entre Barcelona i Tarragona és el tercer d'Europa en volum de tràfic de mercaderies.

Primer hi ha tota l'àrea de París, després tenim tota l'àrea del Rin, i, en tercer lloc, en volum, hi ha el tram Tarragona-Barcelona. Per què? Perquè hi desemboca tota la mercaderia que puja d'Andalusia, Múrcia, País Valencià cap amunt, amb tota la que ve de la vall de l'Ebre, que se'n va també cap a Lió, cap a Marsella, cap al centre d'Europa.

Per tant, doncs, encara és més increïble l'absència de noves línies ferroviàries de mercaderies –només per a mercaderies–, per tal d'atendre aquests volums de tràfic creixents, no?

A més a més, tampoc l'Estat espanyol està construint apartadors. És a dir, en els països com Alemanya, on es combina en una mateixa via mercaderies i passatgers, hi han amplis apartadors on els trens de mercaderies hi aparquen momentàniament, passa el tren de passatgers i la mercaderia torna a la via, eh? Doncs aquí, l'Estat espanyol no contempla aquestes infraestructures, i aquesta és una greu mancança que impossibilitarà que la mercaderia pugui passar del camió al tren.

Després, també és important tenir... Jo convido els diputats que tenen un mòbil o un ordinador a les seves mans que entrin al Google i hi posin: «Fernanda Rudi, España hoy ha perdido una batalla, pero no la guerra.» Aquesta és una frase de l'any 2011, pronunciada per la presidenta d'Aragó, del Partit Popular, quan la Comissió Europea va eliminar dels mapes prioritaris europeus ferroviaris la Travesia Central del Pirineo Aragonés, que el president Aznar va imposar com a única connexió entre la península Ibèrica i Europa l'any 2003, i va proposar el Corredor Mediterrani i el Corredor Atlàntic, unint els grans ports catalans i valencians i bascs amb la xarxa ferroviària prioritària europea. I això és el que va dir. Aquesta és la mentalitat amb la qual a Madrid es viu l'aprovació del Corredor Mediterrani, com si fos una derrota d'Espanya, quan va ser una gran victòria de Catalunya. Però això és vist com si no fóssim espanyols. I des d'aquell dia els governs del Partit Popular van deixar a zero les inversions en el Corredor Mediterrani a Catalunya i País Valencià, i el Govern del PSOE ha anat fent per sortir del pas un tercer fil, que permetrà tallar una cinta, però que en poc temps quedarà... Jo, diguem-ne, com a eurodiputat que era, ho vaig viure en directe tot això. I, per tant, és una qüestió que convido a que vostès també reclamin.

I, finalment, li faré obsequi d'un llibre que acaba de sortir ara. Eduard Gràcia, que és un economista català, *Bastons a les rodes al Corredor Mediterrani i la lògica de poder a Espanya*. Aquest és un llibre que la Fundació Vincle reparteix gratuïtament, ja sigui en format paper, com també són cinquanta pàgines disponibles en PDF, que ara faré un tuit i el penjaré perquè tots i totes vostès se'l puguin baixar i llegir.

Per tant, és un magnífic llibre que aviat traduirem a l'anglès, que explica les dinàmiques, diguem-ne, que hi han al darrere d'aquesta marginació que potser el que busca és traslladar algunes indústries del País Valencià i de Catalunya cap a altres territoris espanyols. Però això, diguem-ne, és una possibilitat ineficient per al conjunt de l'Estat, perquè descapitalitza les zones més productives i no és segur que mobilitzi la indústria en llocs on no hi ha universitats, ni centres de recerca, ni mà d'obra qualificada, ni pimes, ni tradició industrial, no?

Per tant, doncs, acabo fent-me una pregunta a mi mateix amb un: Si haguéssim de reduir... Jo que porto molts anys amb aquest tema, si hagués de reduir en una piulada de Twitter tota aquesta qüestió del Corredor Mediterrani, faria una pregunta que és la següent: Els alts funcionaris de Madrid, de l'Estat espanyol, prefereixen una Espanya pobra a una Espanya pròspera si aquesta prosperitat ha d'entrar pels ports valencians i catalans? Com deia Camilo José Cela: «*En cuestión de separatismos, siempre fueron más los separadores que los separatistas.*»

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula la consellera Ester Capella i Ferrer.

La consellera de Territori

Gràcies, diputat. Gràcies per l'obsequi. Intentaré buscar un raconet per poder-lo llegir.

Abans vostè em preguntava si m'havia reunit amb determinat... Bé, ho va fer el conseller que em va precedir, per tant, o sigui, arribo ja amb feina feta i, per tant, també aprofitaré quan tingui l'oportunitat per reunir-me amb totes aquelles persones

que em puguin acompanyar en aquest procés de defensa del que per nosaltres és un projecte bàsic de país, de present i de futur, que és el Corredor Mediterrani.

Totes les actuacions planificades pel Govern de la Generalitat van absolutament –això, vull fer una afirmació–, van absolutament alineades amb els objectius i criteris de la Unió Europea per tal de complir amb el pacte verd europeu que reclama la reducció –vostè també ho apuntava– del noranta per cent de les emissions de gasos i efectes hivernacle..., efecte hivernacle procedents del transport. Executar l'agenda catalana amb la trentena d'actuacions estratègiques que hi contemplem des de la Generalitat implicaria reduir 600.000 tones de CO₂ cada any, equivalent a cent mil camions diaris menys, augmentant així la seguretat de la xarxa viària catalana per als transportistes i per al conjunt de la societat.

Però tenim coses planificades, les estem executant, però no només tenim una bona planificació i un rumb clar, també prenem la iniciativa i liderem les solucions. La Taula Estratègica del Corredor Mediterrani, que va tenir, com dèiem abans, la sessió el passat 2022 amb representants de l'Estat, de la Comissió Europea, dels ports de Barcelona i Tarragona i el teixit empresarial català.

Seguim treballant... Vostè també em preguntava i em deia, em suggeria. Continuem treballant i en coordinació. I tot just fa unes setmanes vam assistir a la presentació –hi vaig assistir jo, hi va assistir el conseller i membres del departament– a la presentació inicial d'un nou estudi de Ferrmed per avançar en la concreció d'una infraestructura logística cabdal amb un pla d'acció per a l'optimització del transport de mercaderies i l'impuls del canvi modal al transport ferrocarril, per ferrocarril, en els principals corredors de la xarxa europea.

Nosaltres no vivim a esquena d'Europa. En tot cas, en aquests moments depenem d'un estat que li agrada viure moltes vegades d'esquena a Europa. Vostè abans feia una pregunta: Què passaria si en un moment determinat, com a conseqüència d'aquest ús i abús del transport per carretera i no la utilització..., acaben arribant sancions de la Unió Europea? Doncs miri, nosaltres intentarem que no ens passi, que no en siguem nosaltres, els responsables, i posarem totes les eines perquè això no passi.

Doncs nosaltres continuem reafirmant-nos en la intenció de reprendre les reunions de la taula estratègica per seguir prioritzant la inversió a les infraestructures i les oportunitats que representen, que representa el corredor. I vostè ho sap i segur que ens hi trobem, en la reivindicació, amb la voluntat de defensar, doncs, el que volem com a país, no? I tenim clar quin és el nostre horitzó, que va molt més enllà de continuar exigint a l'Estat que compleixi els seus compromisos i les seves planificacions.

Volem deixar d'exigir a l'Estat perquè volem totes les competències, les volem absolutament totes. Volem ser, doncs, els amos i senyors, els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, els amos i senyors de tot allò que els afecta. Per això som independentistes. Perquè volem, doncs, construir un estat diferent, un estat que doni resposta a les necessitats de la seva ciutadania i que li permeti viure amb Europa i no d'esquenes a Europa.

Volem que tot depengui de nosaltres, perquè hem demostrat que des dels governs de la Generalitat, amb el coneixement que tenim del territori, també amb el treball conjunt, amb el teixit social i productiu del país, sabem i podem gestionar amb solvència i eficiència. Només hi ha una... També tenim una mostra molt clara i un exemple molt clar: Ferrocarrils de la Generalitat i Renfe o rodalies. Per poder posar a disposició de la ciutadania de Catalunya i del seu teixit productiu una xarxa única, integrada, interoperativa, que doni resposta a les demandes de la ciutadania; garantir el dret a la mobilitat i accessibilitat, cohesionant tot el territori. Una xarxa única integrada, operativa, connectada amb Europa, no només pensant en les necessitats de la Catalunya del present, sinó pensant i projectant la Catalunya del futur, la

Catalunya per a tothom, la Catalunya dels ciutadans lliures i que ho poden decidir absolutament tot.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Acabat aquest punt, passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre els drets de les persones LGTBI, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Interpellació al Govern sobre els drets de les persones LGBTI

300-00355/13

Té la paraula per a la seva exposició la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Doncs, efectivament, avui és 28 de juny, com estic segura que tots i totes vostès saben. Tot i que hi hagi alguns que ho vulguin ignorar o esborrar, és el Dia de l'Orgull LGTBI, no només el Dia de l'Orgull, que també hi ha qui està intentant treure-li les paraules «LGTBI» perquè sembli que no sapiguem de què estan parlant, igual que estan intentant amagar les banderes de l'orgull LGTBI, que sempre s'han posat a totes les institucions dels governs democràtics que hi ha hagut en aquest país. Ara estem veient com les estan retirant, com estan invisibilitzant i com estan intentant fer veure que avui és un dia que no és necessari celebrar i que no és necessari reivindicar. Això ho estan fent, i ho estem veient, en aquells governs, en aquelles institucions on finalment VOX ha aconseguit tenir un paper institucional gràcies a la porta d'entrada i al blanqueig del Partit Popular.

El 28 de juny es commemora, i segurament també ho saben tots, quan les persones que anaven al bar Stonewall, no?, van dir prou a la repressió que patien i a les humiliacions que patien per part de la policia, i van demostrar i van reivindicar i van reaccionar i van dir que ja n'hi havia prou de menystenir-les, de maltractar-les, d'agredir-les per mostrar la seva diversitat sexual, afectiva i d'identitat de gènere. Al començament era sobretot el dia de l'orgull *gay*, es deia, cosa que també d'alguna manera ens anava a aquesta idea d'una societat cispatrilcaral, no?, on dintre del moviment hi havia una visió molt centrada en l'home cis. Però això s'ha anat ampliant gràcies sobretot a la lluita del moviment LGTBI, de les organitzacions i d'aquesta diversitat que s'ha mostrat amb orgull i que es mostra sense por. Per tant, avui, aquesta interpellació en realitat és només una petita aportació, també per esperar que el Govern pugui fer la seva, tot i que ja hem sentit algunes coses aquest matí de com, des del Parlament i des de les institucions, d'alguna manera ens fem ressò i acompanyem aquesta lluita de les persones LGTBI.

Bona part del que sentiran en aquesta interpellació té molt a veure, està molt relacionat amb els treballs que es van fer i amb les intervencions, les compareixences i les experiències de gairebé quaranta entitats que van comparèixer al grup de treball sobre LGTBI-fòbia que s'ha celebrat en aquest Parlament durant gairebé un any de treballs d'aquest grup. Més de quaranta entitats que van venir a portar-nos quina era la seva experiència, com treballaven, quines creien que eren les seves propostes de millora, tot el que faltava per fer i com es podia millorar en la defensa i l'exigència dels grups de treball.

Així que jo haig de començar la interpellació donant les gràcies a l'Observatori contra l'Homofòbia per haver tingut la iniciativa de proposar aquest grup de treball; evidentment, a totes les entitats que hi han participat. Però sobretot jo vull començar posant en valor el treball dels grups parlamentaris, de les portaveus dels grups parlamentaris que han participat en aquest grup de treball, perquè, a més a més, crec que és un exemple que podem extrapolar a altres espais d'aquest Parlament, on totes

les diputades han posat capacitat de treball, generositat, capacitat d'intercanvi, experiència.

Hem fet un Google Drive, que hem omplert entre les diputades, per acabar arribant a unes conclusions que són un full de ruta molt clar que li diu al Govern el que s'ha de fer si realment es vol combatre l'LGTBI-fòbia i es vol treballar pels drets de les persones LGTBI. Per tant, jo avui també he d'aprofitar la interpellació per donar les gràcies a les diputades: a la diputada Sílvia Paneque, del Partit Socialista de Catalunya; a la diputada Jenn Díaz, d'Esquerra Republicana de Catalunya; a la diputada i vicepresidenta Aurora Madaula, de Junts per Catalunya; a la diputada Basha Changue, de la CUP. I, efectivament, no donaré les gràcies a totes aquelles diputades que no van participar mai en el grup de treball, que no se les va veure ni se les va esperar, com les diputades o diputats de VOX, del Partit Popular i de Ciutadans, que va venir a un parell de sessions. Per tant, donar-los les gràcies a totes i dir-los que bona part del que jo diré avui, la capacitat que tinc d'interpellar avui el Govern com a coordinadora d'aquest grup de treball és gràcies a aquest treball conjunt.

Una de les grans conclusions d'aquest grup de treball va ser que, evidentment –tampoc és que estiguéssim descobrint la sopa d'all–, l'LGTBI-fòbia és estructural. Per tant, quan parlem d'LGTBI-fòbia no ens podem limitar només a les agressions puntuals, que sí, que cada vegada n'hi han més, que cada vegada se'n fan més ressò i que cada vegada es produeixen gràcies a la impunitat que permet el blanquejament dels discursos d'odi als mitjans de comunicació i als espais institucionals.

Cada vegada n'hi ha més perquè també cada vegada es denuncien més. Perquè una altra de les coses que s'està combatent és la infradenúncia, perquè aquest orgull de les persones LGTBI els fa també dir «prou»; no aguantar més que les insultin, no aguantar més que les maltractin, no aguantar més que les ataquin al transport públic, al carrer, a les places, a la feina. Per tant, un augment de les agressions que té a veure amb aquest blanqueig per part de la ultradreta, per part de mitjans de comunicació i de segons quins espais institucionals, però també aquest orgull per denunciar i per dir prou. L'LGTBI-fòbia són aquestes agressions, però també és estructural. Per tant, si volem donar una resposta a l'LGTBI-fòbia i garantir efectivament els drets de les persones LGTBI, hem de treballar per respostes estructurals.

Per tant, consellera, jo avui a la interpellació, a la qual ens faltava molt de temps perquè les conclusions ja li dic que són molt extenses..., i, a més a més, hi ha un acord recollit al pla d'igualtat que hem de fer un ple monogràfic específic pel dret de les persones LGTBI, que estava previst fer-ho al juliol coincidint amb el Dia de la Memòria LGTBI, justament, i que, finalment, pel tema del calendari electoral, hauré de fer més endavant, però que farem i que llavors podrem entrar més al detall.

Nosaltres li volem preguntar propostes estructurals. Volem saber què està fent el seu departament per treballar l'LGTBI-fòbia estructural, que suposa vulneració de drets d'una manera estructural. I una de les coses que sortien constantment a la compareixença és que, per donar una resposta estructural, hem d'afrontar aquesta societat cisheteropatriarcal, que és la que la provoca. I això, fonamentalment –i tornem al monogràfic d'educació que ens ocuparà aquests dies, i avui ho farem específicament–, és educació: com es treballa des del sistema educatiu, formal i no formal.

I, consellera, li haig de dir que la valoració que feien les entitats no era massa positiva de tot això. Bàsicament, es parlava d'accions puntuals; del Coeduca't, com un programa que sobre la pàgina web queda molt bé, però que a l'hora de la veritat no es desplega; d'accions sense continuïtat; d'un equip docent que no té la capacitat de respondre quan hi han situacions d'LGTBI-fòbia als instituts, que tampoc tenen capacitat i no han tingut la formació i l'acompanyament necessaris per als casos de persones LGTBI que estan demanant aquest acompanyament, que no tenen la capacitat ni la formació i que moltes vegades depèn de que hi hagi, o no, alguna persona entre el professorat que decideixi dedicar-hi unes hores pel seu compromís a treballar-ho; per tant, un seguiment absolutament irregular; tallers puntuals que es fan al

final..., i quan parles de quina és la formació que es fa al professorat i al docent, ens parlaven d'un taller, gairebé un curs virtual, amb un powerpoint que s'havien de respondre unes coses, que, a més a més, és el mateix que ens van passar aquí al Parlament per fer el curs de formació en drets LGTBI.

Per tant, no està funcionant el sistema de l'educació sexoaffectiva a l'educació catalana. A l'escola pública catalana això no s'està treballant bé. I volem preguntar-li si vostès han fet aquesta avaluació i si han decidit prendre mesures perquè d'una vegada per totes al Departament d'Educació es prenguin aquest tema seriosament. I això vol dir també recursos.

L'altre gran tema: formació a tots els àmbits. Quan parlaven dels problemes de les persones LGTBI dintre del món de la salut, és que els professionals de la salut no estan formats per atendre en condicions les persones LGTBI; formació. Quan parlàvem dels Mossos i com, a vegades en la recepció de les denúncies per agressions, no tenien una actitud massa respectuosa amb aquestes persones, ens demanaven més formació.

I més formació, consellera, no és més cursets, no és més persones passant un curset. Jo sé que em dirà *quant*es persones han fet un curset. El que volem saber és: aquests cursos quin impacte han tingut, com han canviat la manera que aquestes persones atenen les persones LGTBI i garanteixin els seus drets; què és el que s'ha fet perquè hi hagi un impacte d'aquesta formació en el canvi de mirada de l'Administració i de tot el personal de treballadors i treballadores públics cap a aquestes persones. No només quantes persones han fet un curset, sinó quin impacte ha tingut aquesta formació i què falta encara per fer.

Següent pregunta. Entrarem en molts àmbits i els hauré de passar molt ràpidament, però hem dit que l'LGTBI-fòbia és estructural. Per tant, que una persona no pugui accedir a un lloguer perquè és una persona trans o una parella LGTBI i el llogater no els hi dona és LGTBI-fòbia. Què s'està fent des del seu departament per garantir que hi hagin polítiques que promoguin el dret de les persones i garanteixin els drets de les persones LGTBI per tenir aquest dret a l'habitatge i no ser discriminades per això?

Programes específics per garantir que persones que han patit violència LGTBI-fòbica puguin tenir accés, per exemple, a habitatges de la mesa d'emergència o puguin tenir una consideració extra per poder accedir als pisos de lloguer social; persones que han d'abandonar casa seva perquè les seves famílies les rebutgen per la seva orientació sexual i la seva identitat de gènere, i es veuen al carrer potser amb disset, amb divuit anys, i que no tenen on anar. Com es garanteix el dret a l'habitatge d'aquestes persones?

La gent gran. La campanya d'aquest any del departament ha sigut l'orgull LGTBI entre les persones grans. Què s'ha fet exactament des del seu departament per garantir que tota la política d'atenció a la gent gran de la Generalitat de Catalunya, específicament les residències i els centres per a la gent gran, tinguin una política respectuosa amb els drets LGTBI d'aquestes persones? Que puguin expressar la seva efectivitat lliurement i en públic, que puguin tenir habitacions compartides en aquelles llars de la tercera edat..., en què hi ha una parella LGTBI que vol passar els últims anys i necessita passar-los en una residència –polítiques concretes de com garantir els drets de les persones LGTBI en tots aquests àmbits.

En el tema de la salut; la salut és un dels temes que més va sortir. La manca de formació i la manca de sensibilitat moltes vegades en el personal sanitari, moltes vegades per falta de protocols i per falta de formació. Bona part de les denúncies per LGTBI-fòbia, i sobretot per transfòbia, tenen a veure amb l'atenció que reben aquestes persones als sistemes de salut.

Consellera, sí que li demanaré que pugui donar respostes concretes, i en la segona intervenció seguiré, tot i que no acabaré, amb tot el que li volia dir.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes, senyora Tània Verge Mestre.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Molt bona tarda. Diputada, coincideixo plenament amb l'entrada que vostè feia de la intervenció. És evident que a mesura que l'extrema dreta guanya espais institucionals i presència mediàtica, els discursos d'odi es multipliquen, i això repercuteix després en..., o legitima delictes d'odi, agressions, discursos que legitimen tots aquests atacs cap a les persones LGTBI.

Ho dèiem aquest matí, coincidim segur també en això: la lluita LGTBI ve de lluny, però és una lluita viva. I precisament és una lluita viva, perquè l'LGTBI-fòbia és estructural, és a dir, al final l'extrema dreta el que fa és explotar unes desigualtats, unes discriminacions, unes violències que encara estan latents a la societat, perquè com a sistema estructural s'ha d'enderrocar aquest heteropatriarcat, que és el que està sostenint l'LGTBI-fòbia en les seves diferents dimensions.

Clarament, compartim també que les respostes han de ser estructurals i compartim aquests diagnòstics amb les entitats, amb qui també ho treballem al Consell Nacional LGBTI, i el plantejament que vostè feia en els diferents àmbits que ha mencionat. I em demanava respostes concretes i li proporcionaré respostes concretes.

Pel que fa a l'àmbit de l'acompanyament a les persones LGTBI de manera integral, una de les conclusions del grup de treball tenia a veure també amb la necessitat de desenvolupar més la Llei 11/2014; de fet, ara en breu completarem l'avaluació del pla interdepartamental 2019-2022, que precisament el que buscava era aquest desplegament de la llei per part dels diferents departaments, i li puc garantir que en la part de treball de cadascun dels departaments és una resposta integral la que s'està donant. I, per tant, de cara al ple monogràfic comptarem amb aquesta avaluació, que no ens importa poder-la compartir abans també si cal amb els grups parlamentaris per poder-ne extreure les diferents conclusions.

Però és evident que faltava dotar de més recursos el desplegament d'aquesta llei, i això és el que canvia amb la creació d'un departament d'igualtat i feminismes, que té una direcció general de polítiques públiques LGTBI i que ha permès passar d'1,5 milions en el pressupost del 2021 –que, de fet, ja era prorrogat– als gairebé 5 milions en el pressupost del 2023. I això vol dir també poder-ho repercutir en la xarxa SAI, en la xarxa de serveis d'atenció integral LGBTI, que és una xarxa inèdita a nivell internacional, que ha estat reconeguda recentment per la Comissió Europea, amb el premi de capitals europees de diversitat i inclusió, i que té una capillaritat territorial molt àmplia.

Ara bé, enfortir aquests serveis amb l'increment de pressupost que ja hem fet, concretament, haver multiplicat per sis els recursos implica que ara els serveis d'atenció integral LGTBI passen a tenir personal a temps complet, i això vol dir ampliar la disponibilitat horària de l'atenció, vol dir tenir més especialització també, perquè en paral·lel hi ha el postgrau de polítiques públiques LGTBI, cosa que vol dir que també estem formant no només el personal de l'Administració de la Generalitat, sinó dels ens locals, consells comarcals i ajuntaments perquè les polítiques públiques LGTBI no es fan simplement per sensibilitat, s'han de fer amb tot el coneixement, i vol dir també haver-la pogut dotar de nous serveis, entre d'altres, aquesta resposta en casos de patir LGTBI-fòbia, amb acompanyament jurídic gratuït en la tramitació de la denúncia, la sol·licitud de mesures cautelars, d'ordres d'allunyament, etcètera, però també en l'atenció a la discriminació institucional que puguin produir les mateixes administracions, en aquest cas seria per via del SAI central, que faria la gestió, el treball corresponent amb el departament oportú perquè hi hagi garanties de no-repetició, i aquelles altres que vinguin de privats, siguin empreses, siguin ac-

tors de qualsevol tipus, persones particulars, a través de l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació, que fa un any que està en vigor.

Reforçar els SAIs era molt important també perquè vol dir que estem facilitant, estem acompanyant també el desplegament de polítiques locals LGTBI, perquè la funció dels SAIs també és l'acompanyament aquí i, per tant, bona part de la política de prevenció s'ha de desenvolupar des dels ens locals, perquè és l'administració de més proximitat amb la ciutadania i la que, per tant, pot desenvolupar amb diferents accents, treballant amb el teixit més comunitari i local de cadascun dels municipis, les campanyes de prevenció.

Però després hi ha política estructural preventiva, diguéssim, polítiques que tenen més capacitat d'anar a l'arrel d'aquestes desigualtats i de provocar canvis socials profunds, entre d'altres l'educació. I ho hem reconegut des del Govern, que necessitava millorar moltíssim la implementació de la coeducació. I s'han posat els diferents fonaments amb els decrets de l'infantil i de l'educació obligatòria per tal que sigui un principi de tot el sistema educatiu. No s'entén ja com un programa d'adhesió voluntària, no s'entén ja com un programa en el que hi havia activitats més esporàdiques –com vostè apuntava, eh?– activitats més de tipus puntual, sinó que passa a ser un principi que s'ha d'aplicar al projecte educatiu del centre, que s'ha d'aplicar en els currículums. I els currículums estan ja desenvolupats, s'han elaborat ja materials, se'n seguiran desenvolupant encara més, amb un vector específic de perspectiva de gènere que inclou el gènere de manera àmplia, però també en la dimensió de prevenció de les violències masclistes LGTBI-fòbiques.

Aquí el que s'està fent per acompanyar també més i millor el professorat o el conjunt del personal dels centres, el personal docent dels centres, els equips directius és agrupar els diferents protocols perquè la fragmentació que existia dificultava que els professionals sabessin actuar de manera més àgil, amb més diligència. També s'està reforçant la USAV amb més personal, amb més especialització, perquè puguin acompanyar tant en la resposta dels centres com en la reparació als alumnes, a les alumnes, com a les famílies quan s'ha patit una situació discriminatòria o una agressió.

També en l'àmbit dels drets sexuals i reproductius i l'educació sexoaffectiva, que ha passat a ser curricular, cosa que no hi era. I si és curricular vol dir que es desplega en totes les etapes educatives, evidentment amb continguts adaptats a l'edat, i això s'està treballant ara mateix també amb el Departament d'Educació. Tots aquests elements els hem estat treballant de manera intensa d'ençà de l'aprovació dels decrets per tal que en el següent curs acadèmic es puguin veure ja concrecions molt pràctiques. Implica també revisar la formació al professorat perquè sigui més integral, més extensa. I la garantia d'aquesta implementació aterrada en cadascun dels centres té molt a veure també amb la creació d'aquesta figura de coeducació, convivència i benestar. Perquè quan hi ha una persona responsable que té les hores alliberades, que té el complement de sou, que s'adscriu als òrgans de govern dels centres educatius, és quan té la capacitat de tenir aquesta perspectiva més integral, més holística, d'acompanyar el desplegament de tots aquests elements. Per tant, amb això hi poden comptar perquè la feina ja s'està fent. Evidentment, parlem d'un canvi de molta profunditat, és a dir, que també serà d'una implementació segur que gradual. Els centres hauran de construir a partir d'aquesta figura el desplegament dels currículums, però els fonaments ja són molt fermes.

Pel que fa a la formació a l'Administració pública, al conjunt del personal, se segueixen fent formacions, se n'han format ja milers, tant amb la Llei 11/2014 com amb la Llei 19/2020, com amb antiracisme; és a dir, seguim treballant tota aquesta formació. Com deia, hi ha una formació ara més especialitzada, que és el postgrau de polítiques públiques LGTBI. Però deixi'm que... En l'àmbit de la salut, per exemple. Qüestions també molt importants. Totes les polítiques que hem treballat amb el Departament de Salut de drets sexuals i reproductius tenen l'enfocament doble de

perspectiva de gènere en un sentit, diguéssim, més històric i la perspectiva LGTBI. Tots els drets sexuals i reproductius que hem anat ampliant en aquests darrers dos anys són transinclusius. En violència..., en el grup de treball sobre violència obstètrica, vulneració de drets sexuals i reproductius hi estan presents també les necessitats o les problemàtiques concretes amb les que es poden trobar les lesbianes o les persones trans en consultes ginecològiques o d'altres tipus.

Respecte als formularis, aquí ens trobem i el Departament de Salut està, diguéssim, exigint a l'Estat espanyol que compleixi amb el canvi que l'OMS ja va fer en els seus formularis perquè l'Estat espanyol està utilitzant una codificació antiga. Ja hi ha un formulari més nou, però aquí tots els sistemes de salut depenen d'aquell qüestionari. Per tant, el Departament de Salut el que pot fer ara és capar la visualització d'aquella codificació, però no depèn de la Generalitat poder-ho canviar. Aquí l'Estat espanyol té uns deures a fer.

El Servei Trànsit ha ampliat la seva cobertura territorial amb dos nous serveis en aquests darrers anys i dos serveis més Trànsit que s'obriran en breu per seguir ampliant aquesta equitat territorial.

I després, a la segona part, continuem explicant.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Consellera, jo crec que, efectivament, tampoc és una sorpresa que coincidim en el diagnòstic. Entenc que compartim, efectivament, el perquè d'aquesta LGTBI-fòbia i de quines són les mesures necessàries. El tema sempre acaba sent aquell «*estamos en ello, estamos en ello*», que necessitem que es concreti amb una mica més de celeritat. Ja fa uns quants anys, dos anys llargs de la seva conselleria. I és cert que han augmentat els recursos i és cert que ha augmentat la xarxa SAI i que té un reconeixement internacional; i és cert que s'estan fent avenços.

El problema és que venim de molt tard, venim de molts anys sense desplegament d'aquestes lleis i venim de les entitats molt esgotades. Una altra de les coses comunes en totes les compareixences era: «Estem soles» –«estem soles». I sobretot al territori: «Estem soles al territori fent front a intentar donar resposta a les necessitats de les persones LGTBI quan venen amb aquestes agressions, amb aquestes vulneracions de drets, i tenim una incapacitat absoluta de resposta.»

Les entitats també el que denuncien és aquest maltractament de l'Administració, que les finança poc, les finança tard i les finança malament. I aquest és un altre tema que hem de posar sobre la taula. Si el departament i el Govern van a poc a poc, perquè durant molts anys no s'han posat els recursos, perquè durant molts anys no s'han desplegat les lleis, i, en canvi, les entitats i les organitzacions van molt per davant fent aquesta feina, el menys que pot fer el Govern és donar-los un suport i no castigar-les amb subvencions difícils de gestionar, amb pocs recursos, no? L'Observatori contra l'Homofòbia ens explicava els diners que hi destinava el departament, i no recordo la xifra, però era bastant irrisòria, perquè crec que eren menys de deu mil euros a l'any. Amb la feina que fan, no?, una entitat com l'Observatori contra l'Homofòbia, costa entendre per què li està costant tant tenir el suport de la Generalitat per fer una feina que ells haurien d'estar fent; una entitat que està vint-i-quatre hores al dia, set dies a la setmana, recollint denúncies. Perquè als SAIs no es treballa, els caps de setmana; no hi ha un servei d'urgència dels SAIs per atendre les víctimes, i la majoria de les agressions són en cap de setmana.

El protocol de l'Ajuntament de Barcelona, que treballa amb l'Observatori contra l'Homofòbia, atén vint-i-quatre hores, set dies a la setmana. Quin és l'equivalent quan aquesta agressió és fora de la ciutat de Barcelona? Quina és la resposta que dona el Govern en això?

Per tant, tenim un problema de que els SAIs s'estan desplegant ara, que arriben tard, que a molts llocs no estan a temps complet, que moltes vegades les persones que els porten ni tan sols tenen formació especialitzada en drets LGTBI i que hi ha molta desigualtat segons el municipi. I igual amb el servei Trànsit.

Un altre dels temes que sortia als grups de treball, que ho va apuntar fortament el professor Langarita i que la diputada Paneque va posar també molt sobre la taula és el sexili; la quantitat de gent que ha d'abandonar el seu poble per anar-se'n a la ciutat, perquè té un SAI molt lluny, perquè el servei Trànsit li queda molt lluny, perquè són societats més tancades, on el tema de la privacitat està més en qüestió, i moltes persones no s'atreveixen a demostrar la seva diversitat sexual i afectiva en públic.

Quina resposta estem donant a aquestes persones que potser no volen marxar del seu poble, però que es troben que no hi han els recursos per atendre'ls i que puguin tenir una vida de qualitat, una vida digna, una vida pública, mostrant la seva afectivitat? I això està passant.

Ens van explicar també, sobretot d'Acathi, que una de les polítiques que estava fent el departament a l'hora de distribuir les persones refugiades pel territori no té en compte tampoc l'eix LGTBI. I a vegades s'està enviant persones que són LGTBI a llocs on no poden expressar aquesta diversitat. Per tant, això és un altre dels temes que no s'està tenint tant en compte a l'hora d'atendre.

Benvinguts els canvis en l'educació sexoafectiva i que realment sigui curricular, però ja fa molt que en parlem, hi haurà una proposta de resolució que es votarà aquest dijous sobre el tema d'alliberar personal, però alliberar personal, consellera, vol dir posar més recursos. És a dir, si en un centre educatiu s'alliberen hores d'una persona per dedicar-se a això, cal reforçar amb una altra persona per cobrir les hores de docència que aquesta persona deixa de fer. No és només nomenar i dir: «Ara a cada equip directiu hi haurà una persona que farà això i alliberarà aquestes hores.» Però qui cobrirà aquelles hores? Per tant, recursos, sempre recursos.

I en els desplegaments de les lleis, consellera, potser sí que valdria la pena fer una avaluació «en sèrio» de la Llei 11/2014, de tot el que s'hauria de fer i el que no s'ha fet, perquè un dels temes que també ens deien moltes entitats és que si aquesta llei s'hagués desplegat amb recursos, potser moltes de les conclusions del Grup de Treball sobre LGTBI-fòbia no serien necessàries.

Sí que crec que és important treballar més aquesta transversalització. Jo li he preguntat per gent gran, li he preguntat per habitatge, per transport públic, per formació, per ocupació. És a dir, són moltes àrees que no és només el que es pot fer des del seu departament; és la capacitat d'incidència i de fer que tots els departaments tinguin aquesta sensibilitat per polítiques LGTBI, que nosaltres detectem que no s'està fent.

I ara ja finalitzo fent una crida a tothom que està aquí, si volen venir després a la celebració de L'Orgullosa, al Moll de la Fusta; una mica de festa el dia d'avui també ens anirà malament. També fer una crida a la manifestació que hi haurà l'1 de juliol, convocada per les entitats LGTBI, una manifestació històrica també a la nostra ciutat. I, sobretot, lluïm amb orgull el Dia de l'Orgull LGTBI.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula per la rèplica la consellera senyora Tània Verge i Mestre.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Gràcies, vicepresidenta. A veure, el treball... Seguiu, que dèiem que faríem en dos torns. El treball interdepartamental, en l'àmbit dels centres residencials, serveis, recursos de gent gran, presentàvem fa poc aquesta guia per adaptar, per gestionar la diversitat, perquè ningú torni a l'armari; en l'ús de les habitacions, tenir protocols adequats. Això ho hem treballat amb el Departament de Drets Socials; estem treba-

llant ara la formació al personal de les residències, i d'aquí en segueixen també un conjunt d'accions.

Però amb el Departament de Drets Socials també ho hem treballat en l'àmbit de DGAIA, perquè en tots els serveis de protecció a la infància la perspectiva LGTBI també estigui incorporada.

També ho hem treballat amb el Departament de Justícia, per l'àmbit de centres penitenciaris, però també pels de justícia juvenil. És a dir, això ho estem treballant amb tots i cadascun dels departaments.

En l'àmbit de Treball, l'any passat va sortir per primera vegada la convocatòria d'aquest programa d'inserció laboral per a persones trans, amb un servei d'assessorament específic SOCTrans, que treballem conjuntament els departament d'Empresa i Treball i Igualtat i Feminismes.

En l'àmbit de –em preguntava també– persones refugiades. Miri, aquí sí que li he de dir que a nosaltres ja ens agradaria ser un estat per tenir tota la competència, perquè la distribució de persones refugiades en els diferents llocs la decideix l'Estat, amb els macrocentres que té. Per tant, aquí, de fet, tenim reconeguda la competència guanyada als tribunals, amb una sentència, que potser és la quinzena, eh?, sentència, en aquest cas al Tribunal Suprem, i l'Estat no traspasa ni els recursos ni els fons europeus, que són precisament per a l'acollida de persones refugiades.

Respecte a l'atenció a les denúncies, com deia, no només..., que abans em preguntava per Mossos. Mossos, en els darrers anys, també ha fet una especialització important, i una formació del Cos de Mossos d'Esquadra, perquè, en els casos que sigui un delictes, que sigui una agressió, on s'ha de denunciar és a Mossos d'Esquadra. L'acompanyament es fa també des dels serveis d'atenció integral. Però com a concepte de resposta d'emergència, diguéssim, aquí, com en el cas de violències masclistes, la resposta d'emergència és al 112, perquè podria ser SEM o podria ser necessitat de policia, no?, en aquest cas.

Tot el que acompanya, el que després sigui, doncs, interposar la denúncia als jutjats o altres tipus de discriminació, que tenen un altre recorregut administratiu o de treball amb les administracions, com li dic, això ho fan els SAIs. Miri el contrast. El ministeri anuncia aquests dies el telèfon 028, que el gestionem nosaltres, cadascun dels territoris que tinguin serveis, evidentment. O sigui, quan algú truqui al 028, qui es pensa que li respondrà, si no són els serveis nostres? Igual que passa amb el 016, que respon el 900 900 120; no respon ningú pagat pel ministeri. De fet, el ministeri destina zero euros a polítiques LGTBI, ens transfereix zero euros. Tots els serveis LGTBI estan sostinguts amb diners propis de la Generalitat, i després el que aportin els municipis i el que nosaltres reforcem amb el contracte programa als municipis.

Hem posat també molt d'èmfasi en el treball amb les entitats. Som plenament conscients que hi havia també una necessitat d'incrementar les subvencions a les entitats, no només LGTBI, sinó del conjunt d'entitats de referència de les polítiques d'igualtat, però evidentment, també. La convocatòria, no?, si sumem el conjunt de recursos de projectes a entitats en aquests dos darrers anys s'ha incrementat en 5 milions. I aquesta convocatòria, la que sortirà ara per primera vegada, és una convocatòria biennal; agrupa totes les convocatòries que existien –IRPF, COSPEs, la de drets humans– per facilitar la gestió a les entitats, amb un *front office* per poder respondre a totes les seves consultes, acompanyar les més petites, que estan menys professionalitzades, en la presentació de les sol·licituds. I aquesta també era una reivindicació històrica de les entitats que complim.

Parlàvem de prevenció, però també de reparació. I part de la reparació també és poder, doncs, acompanyar les persones que fugen de casa seva perquè tenen una situació de violència LGTBI-fòbica intrafamiliar. Això ho estem treballant per, en breu, poder oferir també un servei específic. Com també ens fem càrrec de les intervencions quirúrgiques que siguin fruit de delictes d'odi i LGTBI-fòbia, però que també podria ser racisme o aporofòbia. O hem incorporat, vam incorporar a la llei

de pressupostos, la personació de la Generalitat davant delictes d'odi, perquè entenem que són atacs als drets fonamentals i als drets humans.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, consellera.

Diputats, diputades, suspenem la sessió fins demà al dematí, a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a un quart de set del vespre i deu minuts.